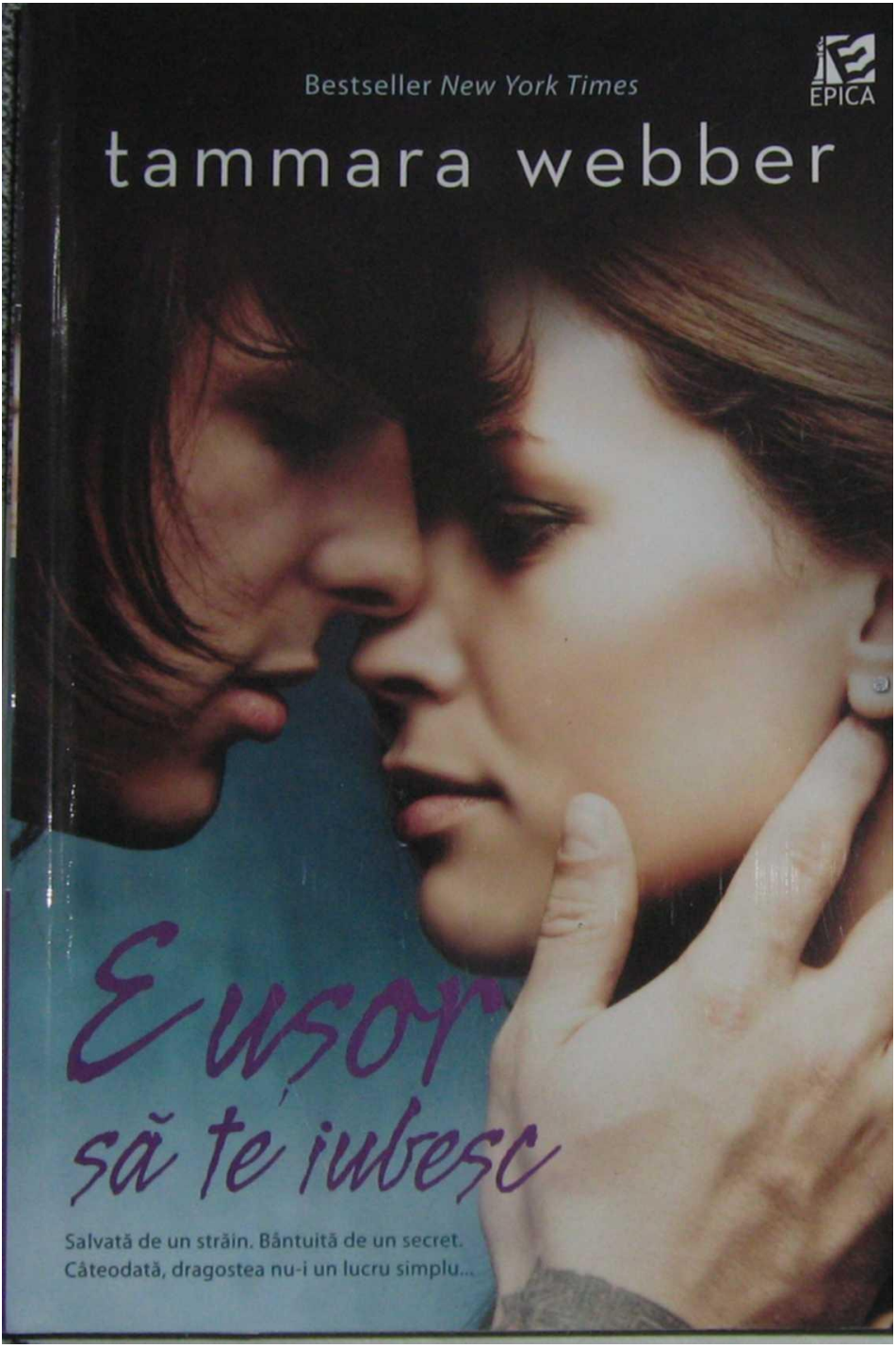
Bestseller New York Times
EPICA
tammara webber
E ușor
să te iubesc
Salvată de un străin. Bântuită de un secret.
Câteodată, dragostea nu-i un lucru simplu...

TAMMARA WEBBER

E UŞOR SĂ TE IUBESC

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
EPILOG

Pentru Kim,

Cea mai bună prietenă
Cea mai bună prietenă dintotdeauna
Confidentă
Sora pe care n-am avut-o
Nici una din aceste denumiri nu e adecvată
pentru a descrie ce însemni pentru mine
Mulțumesc pentru tot ceea ce eşti
Te iubesc, pentru vecie

Capitolul 1

Nu l-am observat pe Lucas înainte de noaptea aceea. De parcă nu existase şi apoi, deodată, era pretutindeni.

Tocmai evadasem de la petrecerea de Halloween, încă în toi, în urma mea. Strecurându-mă printre maşinile înghesuite în parcarea din spatele casei frăției fostului meu iubit, i-am trimis un mesaj pe mobil colegei de cameră. Noaptea era senină şi caldă – o vară indiană în stil tipic sudist. Pe ferestrele larg deschise ale casei, muzica tuna peste stradă, punctată cu ocazionale explozii de râs, provocări de beție şi cereri de încă un rând.

În calitate de şofer de serviciu pentru seara asta, era responsabilitatea mea s-o aduc pe Erin înapoi la cămin, în capătul celălalt al campusului, întreagă, indiferent dacă eu mai suportam sau nu să mai rămân la petrecere. Mesajul meu îi spunea să mă sune sau să-mi trimită un SMS când avea să fie gata de plecare. După modul în care ea şi iubitul ei, Chaz, făcuseră un număr de *dirty dancing* alimentat din plin de tequilla, înainte să se ia de mână şi să urce împleticit scările până în camera lui, probabil că n-avea să mă sune până mâine. Am chicotit la gândul defilării pe Aleea Ruşinii pe care avea s-o îndure de la porticul intrării până la camioneta mea în acest caz.

Am apăsat butonul *send* şi m-am apucat să scormonesc prin geantă după chei. Luna era prea acoperită de nori şi ferestrele bine luminate ale casei erau prea departe ca să se vadă ceva în capătul îndepărtat al parcării. Trebuia să mă descurc pe pipăite, înjurând când un creion mecanic m-a înțepat în vârful degetului, am bătut dintr-un picior încălțat în stiletto, aproape sigură că-mi dăduse sângele. Odată ce-am avut cheile în mână, mi-am supt degetul; gustul uşor metalic mi-a confirmat că-mi străpunsese pielea.

— Bineînțeles, am bombănit, descuind uşa camionetei.

În primele secunde de după aceea, am fost prea dezorientată ca să pricep ce se întâmplase. Într-o clipă

deschideam portiera camionetei, iar în următoarea eram trântită cu faţa în jos peste banchetă, fără răsuflare şi imobilizată. M-am zbătut să mă ridic, dar n-am putut, fiindcă eram apăsată de o greutate prea mare.

— Costumul de diavoliţă ţi se potriveşte, Jackie.

Vocea era nedesluşită, dar cunoscută.

Prima mea reacţie a fost *Nu-mi spune aşa,* dar obiecţia a fost rapid înlocuită de groază, când am simţit o mână ridicându-mi rochia deja scurtă. Braţul meu drept era inutilizabil, captiv între corpul meu şi banchetă. Mi-am înfipt mâna stângă în scaunul de lângă faţa mea, încercând din nou să mă ridic, iar mâna străină de pe coapsa mea dezgolită a ţâşnit imediat şi m-a apucat de încheietură. Am strigat când mi-a sucit braţul la spate, ţinându-l ferm în loc cu mâna cealaltă. Antebraţul lui mă apăsa în omoplaţi. Nu mă puteam mişca.

— Buck, dă-te jos. Dă-mi drumul.

Vocea îmi tremura, dar am încercat să rostesc ordinul cu cât mai multă autoritate cu putinţă. I-am simţit mirosul de bere în răsuflare şi ceva mai pătrunzător în năduşeală, şi un val de greaţă mi s-a stârnit, căzându-mi în stomac.

Mâna lui liberă era din nou pe coapsa mea stângă, lăsându-şi toată greutatea pe partea mea dreaptă, acoperindu-mă. Picioarele îmi atârnau afară din camionetă, pe uşa încă deschisă. Am încercat să-mi ridic genunchiul şi să mi-l aduc sub mine, iar el a râs la jalnicele mele eforturi. Când şi-a vârât mâna între picioarele mele deschise, am strigat, întinzându-mi la loc piciorul prea târziu. M-am zbătut şi m-am zvârcolit, întâi gândindu-mă să-l dau la o parte, iar apoi, realizând că nu mă puteam lupta cu el, am început să-l implor.

— Buck, *opreşte-te.* Te rog… eşti doar beat şi mâine o să-ţi pară rău de asta. Oh, Doamne…

El şi-a împins genunchiul între picioarele mele şi am simţit aerul rece pe şoldul meu dezvelit. Am auzit inconfundabilul

zgomot al unui fermoar, iar el mi-a râs în ureche, atunci când am trecut de la a-l implora rațional la plâns.

— Nu-nu-nu-nu…

Sub greutatea lui, nu puteam nici să trag destul aer în piept cât să țip, iar gura îmi era strivită în scaun, amortizând orice protest scoteam. Zbătându-mă zadarnic, nu-mi venea să cred că tipul ăsta pe care-l cunoşteam de mai bine de un an, care nu mă tratase niciodată cu lipsă de respect toată perioada cât fusesem împreună cu Kennedy, mă atacase în propria mea camionetă, în parcarea din spatele casei frăției studenților.

El mi-a tras chiloții până la genunchi, iar între eforturile lui de a-i da jos şi reînnoitele mele eforturi de a scăpa, am auzit țesătura subțire rupându-se.

— Drace, Jackie, întotdeauna am ştiut că ai un fund grozav, dar fir-aş al naibii, fato.

Mâna lui şi-a făcut din nou loc între picioarele mele şi greutatea corpului său s-a ridicat o fracțiune de secundă – îndeajuns să pot trage cum trebuie aer în piept şi să țip. Dându-mi drumul la încheietura mâinii, şi-a trântit palma peste ceafa mea şi mi-a întors fața în scaunul de piele, apăsând până am tăcut, aproape nemaiputând să respir.

Chiar şi liber, brațul meu stâng era fără niciun folos. Mi-am sprijinit palma pe podeaua cabinei şi-am împins, dar muşchii mei răsuciți şi dureroşi n-au vrut să asculte. Am zbierat în perna scaunului, cu lacrimile şi saliva amestecându-se sub obraz.

— Te rog, nu – te rog, nu – o, Doamne, opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te… Mi-am urât sunetul pierit al vocii mele lipsite de putere.

Corpul lui s-a ridicat de pe mine pentru o fracțiune de secundă – se răzgândise sau îşi schimba poziția – n-am aşteptat să aflu care dintre variante. Răsucindu-mă şi ridicându-mi picioarele, am simțit vârfurile ascuțite ale tocurilor sfâşiind pielea banchetei, când m-am împins spre capătul îndepărtat al cabinei şi-am bâjbâit după mânerul

uşii. Sângele îmi vuia în urechi şi tot trupul îşi aduna puterile pentru o luptă disperată sau pentru a fugi. Şi apoi m-am oprit, pentru că Buck nu mai era în camionetă.

La început, n-am putut înțelege de ce stătea acolo, chiar în dreptul uşii, întors cu fața de la mine. Iar apoi capul i-a zvâcnit brusc pe spate. De două ori. Şi-a repezit furios brațele către ceva, dar pumnii lui n-au atins nimic. Abia când s-a dat un pas înapoi spre camionetă am văzut cu ce – sau cu cine – se bătea.

Băiatul nu şi-a dezlipit nicio clipă ochii de la Buck şi i-a cărat încă doi pumni scurți în față; sărind uşor pe loc şi într-o parte, îşi dădeau târcoale unul altuia, iar Buck îşi lansa fără efect pumnii către celălalt, cu sângele şiroindu-i din nas. În cele din urmă, Buck şi-a vârât capul între umeri şi a şarjat ca un taur, dar schema asta i-a fost fatală, căci străinul i-a plasat cu uşurință un upercut în falcă. În clipa când capul lui Buck a săltat în sus, un cot l-a pocnit în tâmplă cu un trosnet îngrețoşător. S-a izbit din nou cu spatele de aripa camionetei, făcându-şi vânt şi aruncându-se spre străin a doua oară. De parcă toată bătaia era o coregrafie stabilită dinainte, el l-a apucat pe Buck de umeri şi l-a smucit înainte, cu forță, proptindu-i un genunchi sub bărbie. Buck s-a prăbuşit la pământ, gemând şi dându-se înapoi.

Străinul se uita fix în jos, cu pumnii strânşi şi coatele uşor îndoite, gata să-i servească încă o lovitură, dacă ar fi fost necesar. N-a mai fost nevoie. Buck era aproape lipsit de cunoştință. M-am retras spre cealaltă uşă, gâfâind şi făcându-mă ghem, şocul fiind înlocuit de panică. Trebuie să fi scâncit, pentru că ochii lui au fulgerat spre mine. L-a rostogolit pe Buck într-o parte cu vârful bocancului şi s-a apropiat de uşă, uitându-se înăuntru.

— Eşti okay?

Tonul vocii lui era scăzut, grijuliu. Aş fi vrut să spun da. Aş fi vrut să dau din cap. Dar nu puteam. Nu eram deloc okay.

— O să sun la urgențe. Ai nevoie de asistență medicală sau doar de poliție?

Am văzut în minte poliția campusului descinzând la fața locului şi petrecăreții revărsându-se din casă, când se vor auzi sirenele. Erin şi Chaz erau numai doi dintre mulții prieteni pe care îi aveam înăuntru, mai mult de jumătate dintre ei fiind minori şi băuți. Ar fi fost vina mea dacă petrecerea devenea centrul atenției poliției. Aş fi fost o paria.

Am clătinat din cap.

— Nu suna.

Vocea mea era dogită.

— Să nu chem o salvare?

Mi-am dres glasul şi am clătinat din nou din cap.

— Nu chema pe nimeni. Nu chema poliția.

A rămas cu gura căscată, uitându-se lung la mine din capătul celălalt al banchetei.

— Mă înşel eu sau tipul ăsta tocmai încerca să te violeze…?

Am tresărit la hidosul cuvânt.

— Iar tu îmi spui să nu chem poliția?

Şi-a închis gura nervos, a clătinat din cap o dată şi s-a uitat din nou cu atenție la mine.

— Sau am întrerupt ceva ce n-ar fi trebuit?

Am icnit şi ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— N-nu. Dar vreau doar să mă duc acasă.

Buck a gemut şi s-a răsucit cu fața în sus.

— Fuuutu-i! a zis el, fără să deschidă ochii, unul dintre ei fiind oricum prea umflat pentru asta.

Salvatorul meu s-a uitat la el, cu maxilarul încleştat. Şi-a lăsat capul într-o parte, apoi în cealaltă, şi-a rotit umerii.

— Bine. Te duc eu.

Am clătinat din cap. N-aveam de gând ca abia scăpată de un atac să fac ceva atât de stupid încât să mă urc în maşina unui străin.

— Pot să conduc singură, am scrâşnit eu.

Ochii mi s-au îndreptat iute spre geantă, înfiptă între bord şi parbriz, conținutul ei fiind risipit pe podea, în dreptul şoferului. El s-a uitat în jos, s-a aplecat şi mi-a cules cheile dintre mărunțişurile şi obiectele personale.

— Cred că pe-astea le căutai, înainte.

Le-a ridicat cu două degete, zornăindu-le, iar eu mi-am dat seama că încă nu mă apropiasem niciun pic de el.

Mi-am trecut limba peste buze şi am simțit gustul de sânge pentru a doua oară în noaptea aceea. Înaintând grăbită la lumina slabă a micului bec din plafon, am avut grijă să-mi țin rochia trasă în jos. Un val de amețeală s-a revărsat asupra mea, când am conştientizat pe deplin ceea ce fusese gata să se întâmple, iar mâna mi-a tremurat când am întins-o după chei.

Încruntându-se, a strâns cheile în palmă, lăsându-şi brațul pe lângă corp.

— Nu te pot lăsa să conduci.

Judecând după expresia lui, fața mea era un dezastru. Am clipit, cu mâna întinsă în continuare după cheile pe care tocmai mi le confiscase.

— Cum? De ce?

Mi-a enumerat trei motive pe degete.

— Tremuri, probabil ca efect ulterior atacului. Habar n-am dacă eşti într-adevăr teafără. Şi probabil ai băut.

— N-am băut, m-am răstit eu. Eu sunt şoferul de serviciu.

Şi-a ridicat o sprânceană, uitându-se în jur.

— Pentru cine, mai exact? Dacă ar fi fost cineva cu tine, apropo, poate c-ai fi fost în siguranță, în seara asta. În schimb, ai venit în parcare, singură, fără să dai nicio atenție la ce se întâmplă în jur. Cu adevărat responsabilă!

Deodată, m-am înfuriat. Eram furioasă pe Kennedy, fiindcă îmi frânsese inima, în urmă cu două săptămâni, şi nu fusese cu mine în seara asta, să mă conducă în siguranță până la camionetă. Furioasă pe Erin, fiindcă mă bătuse la cap să vin la petrecerea asta stupidă şi chiar şi mai furioasă pe mine, pentru că acceptasem. Furioasă pe cretinul

semiconştient, plin de bale şi sângerând pe ciment, la câțiva metri depărtare. Şi grozav de furioasă pe străinul care nu-mi dădea cheile şi mă acuza că fusesem fără minte şi neglijentă.

— Deci e vina mea că m-a atacat?

Mă ustura gâtul, dar am continuat, cu toată durerea.

— E vina mea că nu pot să ies din casă până la camionetă fără ca vreunul dintre voi să încerce să mă violeze?

I-am azvârlit cuvântul înapoi, ca să-l fac să priceapă că puteam să-l suport.

— *Unul dintre voi?* Mă bagi în aceeaşi oală cu rahatul ăsta?

A arătat cu mâna spre Buck, dar fără să-şi ia ochii de la mine.

— Eu n-am nimic în comun cu el.

În clipa aceea i-am remarcat cercelul din partea stângă a buzei de jos.

Grozav. Mă aflam într-o parcare, singură, cu un străin ofensat, cu piercing facial, care încă mai avea cheile mele. Era deja prea mult pentru mine, în noaptea asta. Un suspin mi-a scăpat din gât, în timp ce încercam să-mi păstrez firea.

— Vrei să-mi dai cheile, te rog?

Am întins mâna, concentrându-mă să-mi domolesc tremurul.

El a înghițit în sec, uitându-se la mine, iar eu i-am susținut privirea ochilor limpezi. N-aş fi putut să spun ce culoare aveau în lumina aceea slabă, dar contrastau puternic cu părul lui negru. Vocea îi era mai blândă, mai puțin ostilă.

— Locuieşti în campus? Lasă-mă să conduc eu. Mă pot întoarce pe jos, după motorul meu, pe urmă.

Nemaiavând putere să mă opun, am dat din cap, aplecându-mă să-mi iau geanta din calea lui. M-a ajutat să-mi adun luciul de buze, portofelul, tampoanele, elasticele de prins părul, pixurile şi creioanele răspândite pe podea şi să le pun înapoi în geantă. Ultimul obiect pe care l-a ridicat de jos a fost un plic de prezervativ. Şi-a dres glasul şi mi l-a întins.

— Nu-i al meu, am zis, ferindu-mă.

El s-a încruntat.

— Eşti sigură?

Mi-am încleştat maxilarul, încercând să nu mă las din nou cuprinsă de furie.

— Foarte.

El s-a uitat din nou la Buck.

— Nemernicul. Probabil avea de gând…

M-a privit în ochi şi apoi s-a întors din nou la Buck, cu o încruntătură mânioasă.

— Ăă… să ascundă dovezile.

Nici măcar nu mă puteam gândi la asta. El a vârât pliculeţul în buzunarul din faţă al jeanşilor săi.

— O să-l arunc – să fie el foarte sigur că n-o să-l capete înapoi.

Cu fruntea încă încruntată, şi-a aruncat din nou privirea spre mine, a urcat şi a pornit motorul.

— Eşti sigură că nu vrei să chem poliţia?

Râsetele au răsunat dinspre uşa din spatele casei şi eu am dat din cap. Plasat exact în cadrul ferestrei din mijloc, Kennedy dansa cu braţele încolăcite în jurul unei fete costumate într-o rochie albă, vaporoasă, foarte decoltată, cu aripi şi cu nimb. Splendid. Absolut splendid.

La un moment dat, în timpul luptei mele cu Buck, îmi pierdusem bentiţa cu coarne de drac, pe care Erin mi-o prinsese pe cap, în timp ce eu stăteam pe pat plângându-mă că nu voiam să merg la o stupidă petrecere costumată. Fără accesoriul acela, eram doar o fată într-o minimală rochie de paiete roşii, pe care n-aş fi purtat-o nici moartă în mod obişnuit.

— Sunt sigură.

Farurile maşinii l-au luminat pe Buck, când am ieşit cu spatele din locul de parcare. Punându-şi o mână la ochi, a încercat să se ridice în fund. I-am putut vedea buza spartă, nasul strâmbat şi ochiul umflat, chiar şi de la distanţă.

Era foarte bine că nu eram eu persoana de la volan. Fiindcă probabil aş fi dat peste el.

I-am spus numele căminului meu când m-a întrebat şi mi-am întors capul, uitându-mă pe fereastra pasagerului, incapabilă să mai rostesc vreun cuvânt, în timp ce şerpuiam prin campus. Ţinându-mi strâns braţele în jurul trupului, ca într-o cămaşă de forţă, încercam să-mi ascund tremurăturile care mă zgâlţâiau din cinci în cinci secunde. N-aş fi vrut să le observe el, dar nu mi le puteam opri.

Căminul era aproape plin; locurile de lângă uşă erau ocupate toate. El a parcat într-un loc din spate şi a sărit jos, ocolind până la uşa mea, ca să m-ajute să cobor, când m-am lăsat să alunec de pe scaunul pasagerului, pe lângă maşină. Clătinându-mă, gata să cedez şi să-mi pierd controlul, am luat cheile după ce el a activat încuietorile camionetei şi l-am urmat spre clădire.

— Cardul de acces? mi-a cerut el, când am ajuns la uşă.

Cu mâini tremurătoare, am deschis clapeta genţii şi am scos cardul. Când el l-a luat de la mine, i-am observat sângele de pe nodurile degetelor şi am exclamat:

— Oh, Doamne! Sângerezi.

A aruncat o privire la mâna lui şi-a clătinat din cap o dată.

— Neh. Mai mult sângele lui.

Cu buzele strânse, s-a întors şi a trecut cardul prin mecanismul de acces al uşii, iar eu m-am întrebat dacă avea de gând să mă urmeze înăuntru. Nu credeam că mă mai puteam stăpâni prea mult.

După ce-a deschis uşa, mi-a întins cardul. În lumina vestibulului, i-am putut vedea mai bine ochii – erau de un albastru-cenuşiu deschis, sub sprâncenele coborâte.

— Eşti sigură că eşti okay? m-a întrebat el a doua oară şi-am simţit că-mi cade faţa.

Cu bărbia în piept, mi-am vârât cardul înapoi în geantă şi am dat din cap, inutil.

— Da. Bine, am minţit.

A scos un oftat de neîncredere, trecându-şi o mână prin păr.

— Pot să chem pe cineva să te ajute?

Am clătinat din cap. Trebuia să ajung în camera mea ca să mă pot dezlănțui.

— Mulțumesc, dar nu.

M-am strecurat pe lângă el, cu atenție să nu-l ating deloc, şi-am luat-o spre scări.

— Jackie? m-a strigat el blând, fără să se mişte de la uşă.

Am întors capul, ținându-mă strâns de balustradă, şi privirile ni s-au întâlnit.

— N-a fost vina ta.

Mi-am muşcat buza, tare, dând din cap o dată, după care m-am întors şi-am urcat în fugă scările, tropăind cu tocurile pe treptele de ciment. Pe palierul de la al doilea etaj, m-am oprit brusc şi m-am uitat din nou spre uşă. Plecase.

Nu-i aflasem numele şi nu-mi aminteam nici să-l fi văzut în treacăt înainte, darămite să fi făcut cunoştință. Aş fi ținut minte ochii aceia luminoşi. Habar n-aveam cine era… Şi el tocmai îmi spusese pe nume. Nu pe numele din cartea de identitate – Jacqueline – ci Jackie, numele de alint sub care mă ştia toată lumea, de când mă botezase Kennedy, în al treilea an de liceu.

* * *

Cu două săptămâni în urmă…

— Vrei să urci? Sau să rămâi peste noapte? Erin stă la Chaz weekendul ăsta… Vocea mea era jucăuşă, alintată. Colegul lui de cameră e plecat din oraş. Ceea ce înseamnă că voi fi singură…

Kennedy şi cu mine eram la o lună distanță de aniversarea celui de-ai treilea an al nostru. Nu era nevoie să ne sfiim. Erin îşi luase obiceiul să ne numească perechea vechilor căsătoriți. La care eu îi răspundeam „Geloaso”, iar ea mă împingea uşor.

— Ăă, da. O să urc puțin.

Şi-a frecat ceafa, în timp ce intra cu maşina în parcarea căminului şi căuta un loc, cu o expresie impenetrabilă.

Furnicături de teamă începuseră să mi se ridice în piept şi am înghiţit nodul din gât, neliniştită.

— Eşti bine?

Frecatul gâtului era un cunoscut semn de stres. El mi-a aruncat o scurtă privire.

— Da. Fireşte.

A parcat în primul loc găsit, strecurându-şi BMW-ul între două furgonete. El, care niciodată, niciodată nu-şi înghesuia preţioasa maşină de import în locuri strâmte. Lovitul uşilor îl scotea din minţi. Se întâmpla ceva. Ştiam că-şi făcea griji pentru apropiatele examene parţiale semestriale, mai ales pentru acela obligatoriu de analiză matematică. De asemenea, frăţia în care era membru organiza o petrecere mixtă, în noaptea următoare, ceea ce era curată prostie, în weekendul de dinaintea examenelor.

Am deschis uşa cu cardul şi am intrat amândoi, luând-o pe scările din spate, care întotdeauna îmi dădeau fiori când eram singură. Cu Kennedy în urma mea, tot ce-am putut observa au fost pereţii soioşi, împodobiţi cu gumă de mestecat, şi mirosul greu, înăcrit. Am urcat în fugă ultimul şir de trepte şi am ieşit în hol.

Aruncând o privire înapoi, spre el, când descuiam uşa camerei, am clătinat din cap la fermecătorul portret al unui penis pe care îl mâzgălise cineva pe tăbliţa pe care Erin şi cu mine o foloseam pentru a ne lăsa mesaje una alteia şi de la ceilalţi colegi. Căminele mixte nu erau chiar aşa cum fuseseră descrise pe web-site-urile colegiului. Uneori ziceai că stai cu o ceată de puştani de doisprezece ani.

— Ai putea să te dai bolnav pentru mâine seară, ştii? i-am pus eu o mână pe braţ. Rămâi aici, cu mine… o să ne ascundem şi o să petrecem weekendul învăţând şi comandând ceva de mâncare… şi cu alte activităţi de reducere a stresului…

I-am zâmbit indecent. El se uita în podea.

Inima a început să-mi bată mai repede şi am simţit deodată un val de fierbinţeală. Ceva era în mod clar în

neregulă. Aş fi vrut s-o spună direct, indiferent despre ce era vorba, pentru că mintea mea nu putea imagina decât posibilități alarmante. Trecuse atât de multă vreme de când nu mai avusesem o problemă sau o ceartă adevărată că mă simțeam uluită.

A făcut câțiva paşi şi s-a aşezat pe scaunul de la birou, nu pe pat.

M-am dus lângă el, lipindu-mi genunchii de ai lui, vrând să-i spun că era doar într-o pasă proastă sau îngrijorat din cauza examenelor ce se apropiau. Cu inima bubuind, i-am pus o mână pe umăr.

— Kennedy?

— Jackie, trebuie să stăm de vorbă.

Pulsul ce-mi zvâcnea în urechi a luat-o razna, şi mâna mi-a căzut de pe umărul lui. Am prins-o în cealaltă şi m-am aşezat pe pat, la un metru de el. Gura mi-era atât de uscată că nici nu puteam înghiți, darămite să vorbesc.

El a tăcut, evitându-mi ochii vreo două minute interminabile. În cele din urmă, şi-a ridicat privirea. Arăta întristat. Oh, Doamne. Odoamnedoamne.

— Am avut nişte… încurcături… în ultima vreme. Cu alte fete.

Am clipit, norocoasă că stăteam jos. Mi s-ar fi înmuiat genunchii şi m-aş fi trezit pe podea, dacă aş fi stat în picioare.

— Ce vrei să spui? am zis eu gâtuită. Cum adică „încurcături" şi „alte fete"?

El a oftat adânc.

— Nu aşa, nu chiar aşa. Adică, n-am *făcut* nimic.

Şi-a întors privirea într-o parte şi a oftat iarăşi.

— Dar cred că vreau să fac.

Pardon?

— Nu înțeleg.

Mintea mea se agita nebuneşte să găsească varianta cea mai bună din situația asta, dar toate alternativele, chiar şi cele mai fanteziste posibile, erau o porcărie.

S-a ridicat în picioare şi s-a plimbat prin cameră dus-întors de două ori, înainte de a se aşeza la loc pe marginea scaunului, aplecându-se, cu coatele pe genunchi şi mâinile încleştate.

— Ştii cât de important e pentru mine să urmez o carieră în drept şi în politică.

Am dat din cap, încă amuțită de şoc, făcând eforturi să rezist.

— Ştii asociația studențească de fete?

Am dat din nou din cap, confirmând tocmai lucrul de care mă temusem când el se mutase în casa frăției. Aparent, nu mă temusem îndeajuns.

— E acolo o fată – de fapt, vreo două, care… ei bine.

Am încercat să-mi păstrez tonul rațional şi netulburat.

— Kennedy, asta n-are nicio noimă. Doar nu spui că ai făcut vreun pas sau că vrei să…

El s-a uitat drept în ochii mei, ca să nu existe niciun dubiu.

— Vreau.

Pe cuvânt, mi-ar fi putut la fel de bine trage un pumn în plex, întrucât creierul meu refuza să perceapă cuvintele pe care tocmai le rostise. Chiar şi violența fizică aş fi înțeles-o mai bine.

— Vrei? Ce naiba înseamnă asta, cum adică vrei?

A sărit în picioare, s-a dus până la uşă şi înapoi – o distanță de vreo trei metri.

— Tu ce crezi că înseamnă? Doamne. Nu mă face s-o spun pe şleau.

Am rămas fără aer.

— De ce nu? De ce să n-o spui – dacă poți să-ți imaginezi c-o faci – atunci de ce mă-sa să n-o spui? Şi ce legătură are asta cu planurile tale de carieră…

— Urma să ajung şi la asta. Uite, toată lumea ştie că unul dintre cele mai rele lucruri pe care un candidat politic sau un reprezentant ales îl poate face este să devină implicat în vreun scandal sexual.

Mă privea țintă cu ceea ce recunoşteam drept expresia lui pentru dezbatere.

— Sunt doar un om, Jackie, şi dacă am dorințele astea de a-mi face de cap în tinerețe sau altceva şi le înăbuş, mai târziu o să am aceeaşi poftă, chiar mai rău. Dar să le dau frâu liber atunci ar fi stop carieră.

Şi-a deschis brațele, neajutorat.

— N-am de ales decât s-o scot acum din sistem, cât încă mai pot, fără să-mi anihilez viitoarea reputație profesională.

Mi-am spus: *Visez, nu se întâmplă asta.* Iubitul meu de trei ani nu rupea relația cu mine ca să poată face sex cu colege, într-un neruşinat abandon. Am clipit des şi am încercat să trag aer în piept, dar n-am putut. Nu era strop de oxigen în cameră. M-am uitat doar aspru la el, în tăcere.

Şi-a încleştat falca.

— Okay, deci bănuiesc că a te lua cu binişorul a fost o idee proastă…

— Asta numeşti tu a mă lua cu *binişorul?* S-o rupi cu mine ca să poți să le-o tragi altor fete? Fără să te simți vinovat? Vorbeşti *serios?*

— Foarte serios.

Ultimul lucru pe care l-am gândit înainte de a înşfăca manualul de economie şi a-l arunca în el, a fost: *Cum poate să-mi zică una ca asta?*

Capitolul 2

M-a trezit vocea lui Erin.

— Jacqueline Wallace, dă-ți fundul jos din patul ăla şi treci să-ți salvezi media generală. Pentru Dumnezeu, dacă aş lăsa vreun tip să-mi ruineze astfel harul academic, mi-aş aduce aminte mereu de asta.

Am scos un sunet de lehamite de sub pilotă, înainte să-mi ridic un ochi spre ea.

— Ce har academic?

Cu mâinile în şolduri, era înfăşurată într-un prosop, proaspăt venită de la duş.

— Ha, ha. Foarte amuzant. *Scoală-te!*

Am pufnit, dar nu m-am clintit.

— Mă descurc la toate celelalte discipline. Nu pot s-o pic pur şi simplu pe-asta?

A rămas cu gura căscată.

— Tu auzi ce spui?

Ei, *chiar* mă auzeam. Şi eram absolut la fel de dezgustată de laşitatea mea ca şi Erin – dacă nu mai mult. Însă gândul de a sta lângă Kennedy o oră întreagă, trei zile pe săptămână, era insuportabil. Nu puteam fi sigură ce însemna noul său statut de burlac fără obligații în materie de flirturi pe față sau agățat, dar indiferent ce-ar fi însemnat, nu voiam s-o văd sub ochii mei. Era destul de rău şi că-mi imaginam detaliile.

Dacă măcar n-aş fi insistat pe lângă el să-şi ia un curs împreună cu mine, semestrul ăsta. Când ne înscriseserăm pentru cursurile de toamnă, el mă întrebase de ce voiam economie – o materie care nu se cerea la licență pentru specializarea mea în muzică. M-am gândit dacă nu cumva simțise, chiar de atunci, că la asta urma să ajungem. Adică dacă el ştiuse.

— Nu pot.

— Ba poți şi ai s-o faci.

Mi-a smuls pilota de pe mine.

— Acum dă-te jos şi treci la duş. Trebuie să ajung la franceză la timp, altminteri *Monsieur* Bidot o să mă frece fără milă la *passé composé.* Eu abia pot face perfectul compus în engleză. Dumnezeu ştie că nu pot s-o fac *en français* la ora asta infernală, dimineaţa.

Am ajuns în faţa sălii de curs fix la 9:00, ştiind că, de obicei punctual, Kennedy va fi deja înăuntru. Sala era tip amfiteatru, mare şi în trepte. Furişându-mă pe uşa din spate, l-am văzut de cum am intrat, pe rândul şase, la mijloc. Locul lui din dreapta era gol – locul meu. Dr. Heller ne dăduse să trecem din mână în mână o hartă a aşezării noastre în bănci, oglinda clasei, în a doua săptămână de curs, şi obişnuia s-o ia semnată pentru prezenţă şi să acorde puncte pentru participarea la curs. Trebuia să stau de vorbă cu el după curs, fiindcă în niciun caz nu aveam să mai stau pe locul acela vreodată.

Mi-am plimbat ochii peste scaunele din spate. Erau două locuri libere. Unul, trei rânduri mai jos, între un băiat care-şi sprijinea capul în palmă, aproape adormit, şi o fată care bea un *venti* de ceva şi sporovăia fără oprire cu vecina ei. Celălalt loc era pe ultimul rând, lângă un băiat care părea că mâzgăleşte ceva pe marginile manualului său. M-am întors în direcţia lui, exact în clipa în care profesorul intra pe uşa laterală de jos, iar artistul şi-a ridicat capul ca să se uite în faţa sălii. Am îngheţat, recunoscându-l pe salvatorul meu de acum două nopţi. Dac-aş fi putut să mă mişc, m-aş fi răsucit pe călcâie şi-aş fi fugit din sală.

Atacul mi-a revenit năvalnic în minte. Neajutorarea. Groaza. Umilinţa. Mă făcusem ghem pe patul meu şi plânsesem toată noaptea, recunoscătoare pentru mesajul lui Erin care mă anunţa că dormea la Chaz. Ei nu-i povestisem ce făcuse Buck – pe de-o parte, pentru că ştiam că s-ar fi simţit responsabilă fiindcă insistase să vin la petrecere şi mă lăsase singură. Pe de altă parte, voiam să uit definitiv că se întâmplase aşa ceva.

— Când toată lumea va fi aşezată, o să începem.

Declarația profesorului m-a smuls din apatie – eu eram singurul student în picioare. M-am repezit glonț către locul liber dintre fata vorbăreață şi băiatul adormit.

Ea şi-a aruncat o scurtă privire spre mine, fără să se întrerupă o clipă din confesiunea despre weekendul avut, cât de mult băuse şi cu cine. Băiatul şi-a mijit ochii doar cât să observe când m-am aşezat pe scaunul rabatabil dintre ei, dar altfel n-a mişcat.

— Locul ăsta e ocupat? l-am întrebat pe el, în şoaptă.

El a clătinat din cap şi a mormăit:

— A fost. Dar ea a abandonat. Sau nu mai vine aici. Mă rog.

Mi-am scos un caiet cu spirală din geantă, uşurată. Am încercat să nu mă uit la Kennedy, dar băncile în pantă îmi făceau efortul istovitor. Părul lui blond, perfect aranjat şi familiara cămaşă impecabilă, încheiată la toți nasturii, îmi atrăgeau atenția de fiecare dată când se mişca. Ştiam efectul țesăturii aceleia verde-ecosez pe lângă ochii lui izbitor de verzi. Îl cunoşteam din vedere din clasa a noua. Îl urmărisem schimbându-şi stilul, devenind, dintr-un băiat care purta şort şi bascheți în fiecare zi, tânărul care îşi trimitea cămăşile asortate la călcat, îşi păstra pantofii ca noi şi arăta mereu de parcă tocmai coborâse de pe coperta unei reviste. Văzusem nu o singură profesoară întorcând capul după el, înainte de a-şi smulge brusc privirea de la corpul lui perfect, interzis.

În clasa a unsprezecea de liceu, am avut un curs pregătitor de engleză împreună. M-am bucurat de atenția lui din prima zi, când şi-a trimis zâmbetul cu gropițe în direcția mea înainte de a se aşeza în bancă, invitându-mă să mă alătur grupului său de studiu, interesându-se de planurile mele de weekend – şi, în cele din urmă, făcând parte din ele. Nu fusesem niciodată curtată atât de încrezător. Ca şef al clasei, el era cunoscut de toată lumea şi depunea eforturi concertate să devină familiar cu toată lumea. Ca sportiv, era jucător apreciat al echipei de baschet. Ca elev, rezultatele

sale îl plasau între primii zece dintre cei mai buni. Ca membru al echipei de dezbateri, era cunoscut pentru demonstrațiile decisive şi cantitatea imbatabilă de informații memorate.

Ca iubit, era răbdător şi atent, fără să întindă niciodată coarda, fără să mă grăbească. Nu uita niciodată vreo zi de naştere sau vreo aniversare. Nu m-a făcut niciodată să mă îndoiesc de intențiile sale în ceea ce ne privea. Odată ce am devenit oficial împreună, mi-a schimbat numele – şi toată lumea l-a imitat, inclusiv eu… „Tu eşti Jackie a mea", mi-a spus el, făcând referire la soția lui John F. Kennedy, tizul lui şi idolul personal. Nu era rudă. Numai că părinții lui erau fanatici din punct de vedere al politicii – şi deopotrivă la cuțite unul cu celălalt. Mai avea o soră pe nume Reagan şi un frate pe nume Carter.

Trei ani trecuseră de când nu mă mai numisem Jacqueline şi mă luptam zilnic să-mi recâştig acea latură din mine însămi pe care o dădusem deoparte pentru el. Nu fusese singurul lucru la care renunțasem, nici cel mai important. Era doar singurul pe care îl puteam recupera.

* * *

Prinsă cu încercările de a evita să mă uit la Kennedy cincizeci de minute lungi şi după ce chiulisem de la curs două săptămâni, creierul meu era inert şi necooperant. Când s-a sfârşit ora, mi-am dat seama că nu reținusem mare lucru din curs.

L-am urmat pe dr. Heller în biroul lui, repetând în minte diverse formulări pentru a-l convinge să-mi dea o şansă să recuperez. Până în momentul acela, nu-mi păsase dacă picam. Acum, că posibilitatea devenise o probabilitate, eram îngrozită. Nu picasem niciodată la vreo materie. Ce aveam să le spun părinților şi consilierului meu? Nota acestui eşec avea să figureze pe foaia matricolă pentru tot *restul vieții mele.*

— Prea bine, domnişoară Wallace.

Dr. Heller dăduse la o parte un manual şi un teanc dezordonat de însemnări de pe servieta lui uzată şi îşi făcea de lucru prin birou de parcă n-aş fi fost acolo.

— Expune-ți cazul.

Mi-am dres glasul:

— Cazul?

Plictisit, el s-a uitat la mine peste ochelari.

— Ai lipsit două săptămâni de la ore, inclusiv de la examenul parțial, şi ai lipsit şi astăzi. Presupun că te afli aici, în biroul meu, ca să susții un soi de pledoarie a motivului pentru care n-ar trebui să pici la ştiința economică.

A scos un oftat, punând manualul pe raft.

— Întotdeauna cred că le-am auzit pe toate, dar au existat dăți când am fost surprins. Deci, dă-i drumul. Nu am toată ziua la dispoziție şi presupun că nici dumneata.

Mi-am înghițit nodul din gât.

— Am fost azi la curs. Numai că am stat pe un alt scaun.

El a dat din cap.

— Te cred pe cuvânt, de vreme ce m-ai abordat la sfârşitul prelegerii. Asta înseamnă o zi de prezență înapoi, în favoarea dumitale – reprezentând cam un sfert dintr-o notă. Mai ai încă şase absențe de la cursuri şi un zero la un examen de specialitate.

Oh, Doamne. De parcă mi-ar fi fost scos un dop, un torent de scuze şi de revelații s-a revărsat deodată din mine.

— Prietenul meu s-a despărțit de mine şi e şi el la curs, iar mie mi-e greu să-l şi văd, darămite să stau lângă el... Oh, Doamne, *am lipsit de la parțial.* O să pic. N-am picat niciodată la vreo materie în viața mea.

De parcă mărturisirea n-ar fi fost destul de umilitoare, ochii mi s-au umplut de lacrimi care au început să-mi curgă pe obraji. Mi-am muşcat buza ca să nu izbucnesc de-a dreptul în hohote, uitându-mă fix la biroul lui, fiindcă nu mă simțeam în stare să dau cu ochii de expresia dezgustată pe care-mi imaginam că o afişează.

I-am auzit suspinul exact în clipa în care un şervețel a apărut în raza mea vizuală.

— E ziua dumitale norocoasă, domnişoară Wallace.

Am luat şervețelul şi mi-am şters obrajii, ridicând ochii spre el cu prudență.

— Întâmplarea face să am o fiică doar cu puțin mai mică decât dumneata. De curând, a suferit şi ea o despărțire foarte neplăcută. Eminenta mea, cu mintea ageră ca briciul, s-a prefăcut într-o epavă emoțională, care nu mai făcea nimic decât plângea, dormea şi iar plângea – pentru aproape două săptămâni. După care şi-a venit în fire şi a hotărât că niciun băiat n-avea să-i distrugă palmaresul educațional. De dragul fiicei mele, o să-ți dau o şansă. *Una.* Dacă o ratezi, o să-ți primeşti nota pe care ți-o meriți la sfârşitul semestrului. Ne-am înțeles?

Am dat din cap, cu lacrimile curgând mai abitir.

— Bine.

Profesorul s-a foit stingherit şi mi-a mai întins un şervețel.

— Oh, ce naiba – aşa cum i-am spus şi fiică-mii, niciun băiat de pe planeta asta nu merită atâta zbucium. O ştiu bine; am fost şi eu unul.

A scris grăbit ceva pe o bucată de hârtie, pe care mi-a întins-o.

— Ai aici adresa de e-mail a preparatorului cursului meu. Landon Maxfield. Dacă nu eşti familiarizată cu această materie de curs suplimentară, îți sugerez să devii. Fără îndoială o să ai nevoie şi de meditații particulare. El a fost un student excelent la cursul meu, acum doi ani, şi de atunci este preparator la mine. O să-i dau detalii despre proiectul pe care vreau să-l faci şi care să țină loc notei de la parțial.

Un alt suspin mi-a scăpat când i-am mulțumit şi-am crezut c-o să explodeze de jenă.

— Bine, bine, da, desigur, cu plăcere.

A scos apoi oglinda clasei.

— Arată-mi unde o să stai de-acum încolo, ca să-ți primeşti sfertul de notă pentru prezență.

I-am indicat noul meu loc, iar el mi-a scris numele în pătrățel. Obținusem ce dorisem. Tot ce trebuia să fac acum era să iau legătura cu persoana aceasta, Landon, şi să bag un proiect. Cât de greu putea să fie?

* * *

Coada de la Starbucks-ul din campus era ridicol de lungă, dar ploua şi n-aveam chef să mă fac fleaşcă traversând până la cafeneaua independentă din imediata apropiere de campus, ca să-mi iau doza de înviorare înainte de cursurile de după-amiază. Fără legătură, raționamentul îmi spunea că foarte probabil acolo se afla şi Kennedy; mergeam acolo aproape zilnic după prânz. Din principiu, el tindea să evite „monstruozitățile corporatiste" ca Starbucks-ul, chiar dacă avea cafea mai bună.

— Exclus să mă întorc prin campus la timp, dacă aştept la coada asta, şi-a mormăit Erin enervarea, aplecându-se să se uite câte persoane mai erau în fața noastră. Nouă persoane! Nouă! Şi cinci aşteaptă la băuturi! Cine naiba sunt toți oamenii ăştia?

Tipul din fața noastră ne-a aruncat o privire piezişă peste umăr. S-a încruntat şi ea la el, iar eu mi-am strâns buzele, abținându-mă să râd.

— Dependenți de cafeină ca şi noi? i-am sugerat.

— Pfui! a exclamat ea şi m-a apucat de braț. Era să uit – ai auzit ce i s-a întâmplat lui Buck, sâmbătă noapte?

Am simțit un gol în stomac. Noaptea de care voiam să uit nu voia să mă lase în pace. Am clătinat din cap.

— A fost atacat în parcare, în spatele casei. Doi tipi îi voiau portofelul. Probabil vagabonzi, a zis el – asta ți se întâmplă când eşti într-un campus din mijlocul unui oraş mare. Nu i-au luat nimic, nenorociții, dar să fiu a naibii, fața lui Buck e vraişte.

S-a dat mai aproape de mine.

— De fapt, arată chiar mai sexy aşa. *Mrrr,* dacă ştii ce vreau să zic.

Mi s-a făcut rău, dar am stat mai departe acolo, mută şi prefăcându-mă interesată, în loc să-i dezmint explicaţia lui Buck despre întâmplarea în urma căreia se alesese cu faţa zob.

— Ei, rahat. Va trebui să dau pe gât un Rockstar ca să mă împiedice să mă desfac în bucăţi în timpul ştiinţelor politice. Nu pot să întârzii – avem test. Ne vedem după muncă.

După care m-a strâns repede în braţe şi a ieşit aproape în fugă.

Mă târam înainte odată cu coada, mintea mea întorcându-se spre sâmbătă noaptea pentru a mia oară. Nu mă puteam descotorosi de cât de vulnerabilă mă simţeam, încă. Nu-mi scăpase niciodată faptul că băieţii sunt mai puternici. Kennedy mă ridicase în braţe de nenumărate ori, o dată chiar mă aruncase pe umărul lui şi urcase în fugă scările, în timp ce eu mă ţinusem agăţată de spatele lui, cu capul în jos şi râzând. El putea deschide uşor capacele borcanelor pe care eu nu le puteam clinti, putea muta mobile pe care eu nici nu le puteam urni. Puterea lui superioară devenea evidentă când se sprijinea în braţe deasupra mea, cu bicepşii piatră sub atingerea mâinilor mele.

În urmă cu două săptămâni, el îmi frânsese inima, şi niciodată nu mă mai simţisem atât de rănită, de pustiită.

Dar nu folosise niciodată forţa fizică împotriva mea.

Nu, asta făcuse numai Buck. Buck, un tip sexy şi popular din campus, care n-avea nicio problemă să-şi facă rost de fete. Un tip care nu dăduse niciodată vreun semn că ar putea sau ar vrea să-mi facă rău, sau măcar că mă remarcase altfel decât ca fiind iubita lui Kennedy. Aş fi putut s-o pun pe seama alcoolului… dar, nu. Alcoolul te scapă de inhibiţii. Nu stârneşte violenţa criminală în cel care n-a avut-o deloc mai înainte.

— Următorul.

M-am smuls din gânduri şi m-am uitat peste tejghea, pregătită să spun comanda obişnuită, şi acolo stătea băiatul de sâmbătă noaptea. Băiatul lângă care evitasem să mă aşez de dimineaţă, la cursul de economie. Am rămas cu gura căscată, fără să pot articula. Şi exact ca şi de dimineaţă, întâmplarea de sâmbătă noaptea mi-a revenit deodată în minte, ca un val. Faţa mi-a luat foc, amintindu-mi în ce poziţie mă aflasem, gândindu-mă la ce fusese el martor înainte să intervină, la cât de fără minte trebuie să mă fi socotit.

Însă, pe de altă parte, nu fusese vina mea.

Şi îmi spusese pe nume. Numele pe care nu-l mai foloseam de vreo şaisprezece zile.

Dorinţa mea de o fracţiune de secundă ca el să nu-şi aducă aminte cine eram, nu se îndeplinise. Uitându-mă în ochii lui scrutători, mi-am dat seama că-şi amintea totul, foarte clar. Fiecare amănunt umilitor. Obrajii îmi ardeau.

— Te-ai hotărât ce comanzi?

Întrebarea lui m-a ajutat să-mi revin din dezorientare. Vocea îi era calmă, dar am simţit exasperarea clienţilor nerăbdători din spatele meu.

— Grand Caffé Americano. Vă rog.

Mai mult bâiguisem decât rostisem şi mă aşteptam să mă pună să repet.

Dar el a marcat paharul şi în momentul acela am observat cele două sau trei straturi de tifon alb înfăşurat în jurul nodurilor degetelor. A dat paharul mai departe spre barman şi a bătut la casă comanda, în timp ce eu i-am întins cardul.

— Eşti bine astăzi? M-a întrebat el, cuvintele lui părând atât de obişnuite, totuşi atât de pline de înţeles pentru noi doi.

Mi-a trecut cardul prin cititor şi mi l-a întins înapoi, odată cu bonul.

— Sunt bine.

Nodurile mâinii lui stângi erau julite, dar nu foarte tare. Când am luat cardul şi bonul, degetele lui s-au atins de ale mele. Mi-am tras mâna ca arsă:

— Mersi.

El a făcut ochii mari, dar n-a mai zis nimic.

— Eu vreau un *venti* caramel macchiato – slabă, fără frişcă.

Nerăbdătoarea fată din spate îşi rostea comanda peste umărul meu, fără să mă atingă, dar înaintând în spațiul meu personal, creându-mi disconfort.

El şi-a încordat falca aproape imperceptibil când şi-a întors ochii spre ea. Marcându-i paharul, i-a spus totalul pe un ton repezit, aruncându-mi încă o dată o privire rapidă, când m-am dat la o parte. Nu ştiu dacă s-a mai uitat la mine după aceea. Mi-am aşteptat cafeaua la celălalt capăt al tejghelei şi m-am îndepărtat grăbită, fără să-i mai adaug un pic de lapte şi trei pachețele de zahăr, ca de obicei.

Economia era un curs de prezentare generală, prin urmare numărul înscrişilor era uriaş – vreo două sute de studenți. Puteam evita contactul vizual cu doi băieți în mijlocul atâtor oameni în următoarele şase săptămâni rămase din primul semestru, nu-i aşa?

Capitolul 3

Conştiincioasă, i-am trimis un e-mail preparatorului de economie când am ajuns în cămin, după ore, şi am început să mă ocup de tema de la istoria artei. În timp ce scriam un eseu despre un sculptor neoclasic şi influența lui asupra stilului, am mormăit un mulțumesc nevroticii din mine pentru că măcar ținusem pasul la celelalte materii.

Cu Erin la serviciu, puteam să mă apuc serios de treabă în seara aceea, învățând în linişte. Aici, în camera noastră microscopică, ea era fără să vrea o sursă permanentă de distragere a atenției. Când încercasem să tocesc pentru testul de algebră, săptămâna trecută, avusese loc următoarea conversație:

— E musai să-mi iau pantofii ăia pentru serviciu, tati! protesta ea la telefon. Tu ai spus că vrei să învăț valoarea muncii cât sunt la şcoală şi tot tu ai spus întotdeauna că o persoană trebuie să se îmbrace pentru succes, aşa că nu încerc decât să-ți urmez sfaturile.

Când se uitase spre mine, eu îmi dădusem ochii peste cap. Colega mea de cameră era hostess la un restaurant de fițe în centru, o slujbă pe care o folosea frecvent ca pretext pentru a-şi depăşi bugetul în cumpărarea hainelor. Pantofi de trei sute de dolari, esențiali pentru o slujbă plătită cu nouă dolari ora? Mi-am înăbuşit râsul când ea mi-a răspuns făcându-mi cu ochiul. Tatăl ei totdeauna se dădea bătut, mai ales când ea folosea cuvântul cheie – *tati*.

Nu mă aşteptam ca Landon Maxfield să-mi răspundă rapid la e-mail. Ca student în ultimul an şi ca preparator pentru un număr uriaş de studenți ca ai cursului doctorului Heller, cu siguranță era ocupat. De asemenea, eram sigură că n-avea să fie deloc prea încântat să mediteze o restanțieră din anul doi, care chiulise de la parțial şi de la două săptămâni de cursuri, şi care nu trecuse niciodată pe la vreunul dintre seminariile lui. Eram pregătită să-i dovedesc că voi munci

sârguincios ca să recuperez şi să nu-i mai stau pe cap, cât mai repede cu putință.

La un sfert de oră după ce-i trimisesem mailul, am auzit semnalul sonor al inbox-ului. Îmi răspunsese, pe acelaşi ton oficial pe care îl alesesem eu, după ce ezitasem îndelung să-i folosesc prenumele sau numele de familie în adresare şi în final mă hotărâsem pentru *Dl. Maxfield.*

D-ră Wallace,

Dr. Heller m-a informat că ai nevoie să recuperezi la macro, de asemenea şi despre proiectul pe care va trebui să-l lucrezi pentru a înlocui nota de la parțial. De vreme ce ți-a îngăduit să procedezi astfel, nu e nevoie să-mi împărtăşeşti şi mie motivul pentru care ai regresat până acum. Sunt angajat ca preparator, aşadar asta intră în atribuțiile jobului meu.

Ne putem întâlni în campus, preferabil la bibliotecă, pentru a discuta despre proiect. Este complex şi va necesita multă muncă de cercetare din partea ta. Mi s-a indicat de către dr. Heller nivelul de asistență pe care ar trebui să ți-l ofer. Practic, el doreşte să vadă ce poți face tu singură. O să-ți stau la dispoziție pentru întrebări de ordin general, bineînțeles.

Seminariile grupului pe care-l pregătesc sunt lunea, miercurea şi joia, de la 13:00 la 14:00, însă la ele ne ocupăm de materia curentă. Presupun că tu ai nevoie de mai multă asistență pentru a înțelege cursurile pe care le-ai pierdut în ultimele două săptămâni. Anunță-mă când ai putea fi disponibilă pentru şedințe de pregătire individuală şi vom stabili un program în funcție de asta.

LM

Am strâns din dinți. Cu toate că absolut politicos, tonul acestui e-mail deborda de condescendență… până la semnătura de la sfârşit: *LM.* Încerca să fie prietenos, sau nepăsător, sau îmi ridiculiza încercarea de a părea o

studentă serioasă, matură? Făcusem aluzie la despărțirea de Kennedy, în e-mailul meu, sperând că n-o să-mi ceară detalii. Acum simțeam că nu numai că se eschiva de la a afla amănunte, dar avea o părere mai proastă despre mine fiindcă lăsasem o criză amoroasă să-mi afecteze activitatea şcolară.

I-am citit din nou e-mailul şi m-am enervat şi mai tare. Deci credea că eram prea bătută în cap ca să înțeleg materia de curs de una singură?

D-le Maxfield.

Nu pot participa la seminariile dvs., pentru că am istoria artei lunea şi miercurea de la 13:00 la 14:30, şi în după-amiezile de joi predau la şcoala generală. Locuiesc în campus şi sunt disponibilă pentru întâlniri mai târziu după-amiaza, în zilele de luni şi miercuri, şi în majoritatea serilor. De asemenea, sunt liberă în weekendurile în care nu dau lecții.

Am început să citesc materia de curs despre PIB, IPC şi inflație, şi mă ocup de întrebările recapitulative de la sfârşitul capitolului 9. Dacă doriți să ne întâlnim pentru a-mi da cerințele proiectului, sunt sigură că voi putea să ajung din urmă materia de curs şi singură.

Jacqueline

Am apăsat pe *send* şi m-am simțit superioară pentru aproape douăzeci de secunde. În realitate, abia aruncasem un ochi pe capitolul 9. Până acolo, părea mai puțin informație inteligibilă şi grafice pretențioase şi mai mult bla-bla cu semnele dolarului şi chichițe derutante îngrămădite de amuzament. Cât despre PIB şi IPC, ştiam ce înseamnă abrevierile astea... Oarecum.

Oh, Doamne. Tocmai refuzasem cu trufie preparatorul pe care mi-l găsise profesorul – profesorul care nu fusese obligat să-mi dea o a doua şansă, dar o făcuse.

Când căsuța poştală a sunat din nou, am înghițit nodul din gât înainte de a-l deschide. Un nou mesaj de la Landon Maxfield era în fruntea listei din imbox.

Jacqueline,

Dacă preferi să recuperezi singură, este prerogativa ta, bineînțeles. O să adun informațiile despre proiect şi ne putem vedea, să zicem, miercuri, imediat după ora 14:00?

LM

PS – Ce predai?

Răspunsul lui nu părea supărat. Era politicos. Drăguț, chiar. În ultima vreme fusesem atât de tulburată emoțional că nu mai puteam judeca nimic limpede.

Landon,

Dau lecții private de contrabas elevilor de generală şi liceu din orchestra lor. Tocmai mi-am amintit că am acceptat să ajut la transportul instrumentelor a doi dintre elevii mei la o reprezentație, miercurea asta, după-amiază. (Conduc o camionetă, pentru a-mi putea transporta propriul instrument, iar acum sunt constant asaltată cu cereri de a muta instrumente muzicale mari, canapele, saltele…)

Eşti liber în vreo seară? Sau sâmbătă?

JW

Cântam la contrabas de la zece ani. În clasa a patra, unul dintre cei doi contrabasişti ai orchestrei avusese o ciocnire la fotbal în al doilea weekend de şcoală, soldat cu o claviculă ruptă. Profesoara noastră de muzică de la orchestră, doamna Peabody, se uitase peste marea de cântăreți la vioară şi ne rugase să treacă unul dintre noi la contrabas.

„Nu vrea nimeni?" se milogise ea.

Fiindcă nimeni altcineva nu se oferise voluntar, am ridicat eu mâna.

Chiar şi instrumentul pentru copii, pe jumătate cât cel normal, mă covârşea pe atunci; aveam nevoie de un scăunel ca să cânt, un detaliu care le furniza colegilor mei de clasă din orchestră un nesfârşit amuzament. Zeflemisirea nu s-a oprit la generală.

„Scumpo, instrumentul ăsta nu e o alegere bizară pentru o fată?" întrebase mama.

Încă necăjită că respinsesem pianul – instrumentul ei preferat – în favoarea viorii, se arătase imediat împotriva noii mele preferințe.

„Da!" răspunsesem eu şi mă uitasem urât la mama, iar ea îşi dăduse ochii peste cap.

Nu-şi pierduse niciodată disprețul pentru instrumentul la care ajunsesem să ador să cânt, pentru felul în care sprijinea şi dirija restul orchestrei. De asemenea, adoram neîncrederea de pe fețele celorlalți concurenți la competițiile regionale, siguranța lor că nu eram la fel de bună ca ei din pricină că eram fată – şi modul în care le dovedeam că eram *mai bună.*

Când am împlinit cincisprezece ani, ajunsesem la statura mea de acum, de 1,67 m, şi puteam cânta la un instrument trei sferturi, fără alte ajustări pentru înălțime, deşi era la limită.

Anul trecut, dădusem lecții elevilor locali – toți băieți, fiecare o versiune de îngâmfare şi impertinență, până când mă auzeau cântând.

Jacqueline,

Contrabas? Interesant.

Sunt ocupat serile, săptămâna asta, şi în majoritatea weekendurilor. Nu vreau să pierzi timp din cauza asta, aşa că o să-ți trimit informațiile despre proiect în seara asta, mai târziu, şi putem discuta despre el pe email, până când o să ne putem potrivi programele. Îți convine aşa?

LM

Landon,

Mulțumesc, da – asta ar fi grozav. (Ref.: să-mi trimiți informațiile despre proiect, adică, nu neruşinata ta hotărâre de a mă folosi pentru capacitatea camionetei de a căra obiecte. Nu eşti cu nimic mai prejos ca prietenii mei! Ei evită închirierile de transport şi taxele de livrare, iar eu mă aleg cu plata în bere.)

JW

Jacqueline,

O să-ți trimit precizările pentru proiect când o să ajung acasă şi putem discuta.

Sistemul trocului e doar o aplicație a unei forme de economie primitivă, ştii. (Şi ai vârsta potrivită pentru bere?)

LM

Landon,

Departe de mine să critic utilizarea efectivă a economiei preistorice. Şi presupun că prietenii care plătesc în bere sunt mai buni decât prietenii care nu plătesc deloc. (Ref: vârsta mea – nu cred că atribuțiile jobului de preparator la Economie te îndreptățeşte la acest soi de informație personală.)

JW

Jacqueline,

Touché. Va trebui să am încredere în tine că n-o să fiu arestat fiindcă ofer alcool minorilor.

Ai dreptate – studenții săraci, fără maşină ca mine ar trebui să respecte metodele verificate şi dovedite de negocieri pentru transport.

LM

Am zâmbit la faptul că recunoştea cinstit că nu avea maşină, după care mi-a căzut fața când am comparat asta cu

conştiinţa importanţei personale pe care o dobândise Kennedy odată cu maşina lui. Chiar înainte de bacalaureat, părinţii lui îi dăduseră Mustangul lui vechi de doi ani fratelui său de şaisprezece ani, care-şi distrusese Jeepul cu o săptămână în urmă. În chip de cadou în avans de absolvire, îi înlocuiseră Mustangul lui Kennedy cu un BMW nou-nouţ – aerodinamic şi negru, cu toate dotările şi accesoriile disponibile la momentul acela, inclusiv scaune de piele întoarsă şi un sistem stereo pe care-l puteam auzi de la un cvartal distanţă.

La naiba. Trebuia să încetez să mai leg toate lucrurile de ceea ce mi se întâmplase mie cu Kennedy. În clipa aceea am realizat, însă, că el încă îmi lipsea acut. În ultimii trei ani, deveniserăm obiceiul unul altuia. Şi cu toate că el se dezbărase de obiceiul de mine, când plecase, eu nu mă dezbărasem de obiceiul meu de el. Continuam să-l ancorez de prezentul meu, de viitorul meu. Adevărul era că el aparţinea acum doar trecutului meu şi era timpul să încep s-o accept, oricât de tare mă durea s-o fac.

* * *

De îndată ce ajunseserăm în campus, în anul întâi de colegiu, Kennedy se înscrisese în frăţia în care fusese şi tatăl lui.

În pofida nevoii sale de afiliere la o clică, eu nu-i împărtăşisem niciodată aspiraţiile. El nu păruse să se supere când îi spusesem că aş prefera să nu mă grăbesc să intru în nicio asociaţie de fete, câtă vreme îi sprijineam nevoia lui de viitor politician de a fi membru al unei frăţii. Îmi spusese odată că într-un fel îi plăcea faptul că eram o iubită AI.

— AI? Asta ce-i?

El râsese şi răspunsese.

— Înseamnă că eşti o „afurisit de independentă".

Când ieşise din camera mea, în urmă cu aproape trei săptămâni, îmi luase cu el şi cercul social cultivat cu grijă.

Fără relaţia mea cu Kennedy, eu nu mai eram automat invitată la petrecerile sau evenimentele frăţiei cu litere greceşti, deşi Chaz şi Erin m-ar fi putut invita la unele dintre ele, de vreme ce intram în categoria lucrurilor acceptabile de adus la orice petrecere: alcool şi fete.

Grozav. Evoluasem de la iubită independentă la accesoriu de petrecere.

Să dau de grupurile foştilor mei prieteni era cel puţin stingheritor. Chiar în faţa bibliotecii, frăţia băieţilor avea mese la care vindea cafea, sucuri şi diverse sortimente de patiserie în fiecare dimineaţă, timp de o săptămână, în scopul strângerii de bani pentru perfecţionarea ca lideri. Înarmate cu grătare portabile, fetele de la Tri-Delta campau afară, în corturi, pe pajiştile căminelor, pentru a face demonstraţie şi a atrage atenţia asupra condiţiilor grele ale oamenilor fără locuinţă. (Eu îi atrăsesem atenţia lui Erin că majoritatea oamenilor *homeless* foarte probabil nu au grătare portabile Colleman şi echipament de camping REI, iar ea pufnise şi spusese: „Mda, le-am zis şi eu asta. Dar au făcut pe surzii.")

Nu puteam să părăsesc dormitorul şi să fac doi paşi în indiferent ce direcţie, fără să întâlnesc pe cineva cu care avusesem relaţii obişnuite cu doar câteva zile în urmă. Acum, mai toţi îşi mutau privirea când treceam pe lângă ei, deşi unii încă mai zâmbeau sau îmi făceau cu mâna, înainte de a se preface adânciţi într-o conversaţie cu altcineva. Câţiva chiar îmi mai strigau „Bună, Jackie!" Nu le spusesem şi lor că nu mai foloseam numele acela.

La început, Erin stăruise că umilinţele erau doar în capul meu, dar după două săptămâni, a trebuit să-mi dea dreptate.

„Oamenii simt nevoia să aleagă o tabără sau alta când se rupe o relaţie – e în natura omenească", zisese ea, dând glas experienţei de studentă anul doi la cursurile de psihologie. „Totuşi! *Laşii*" Apreciasem că era gata să ignore analiza ei obiectivă pentru a mă sprijini.

Nu mă mirasem că practic toată lumea îl alesese pe Kennedy. El era unul dintre ei, la urma urmei. Era sociabilul, fermecătorul, viitorul lider al lumii. Eu eram iubita lui tăcută, simpatică, dar oarecum ciudată… După despărțire, devenisem doar o studentă oarecare, din afara frăției – pentru toată lumea în afară de Erin.

Marți, treceam pe lângă perechea domnitoare a campusului – Katie era preşedinta asociației fetelor din care făcea parte Erin, iar D.J. era vicepreşedintele frăției lui Kennedy.

— Bună, Erin! *Frumoasă* rochie, i-a zis Katie, de parcă eu nu eram de față.

D.J. şi-a ridicat bărbia şi i-a zâmbit lui Erin, ochii lui mutându-se o clipă şi spre mine, dar fără să-mi noteze existența mai mult decât o făcuse prietena lui.

— Mersi! a răspuns Erin. Imbecili, a murmurat imediat după aceea, luându-mă de braț.

Când mă mutasem în camera mea de cămin, în urmă cu mai bine de un an, fusesem oripilată să mă trezesc cu o colegă de cameră care întruchipa stereotipul membrei unei asociații studențeşti de fete. Erin luase deja în stăpânire patul de lângă fereastră. La capul patului, pe perete, îşi prinsese strălucitoarele pompoane de majoretă de la liceu, în albastru şi auriu, de nişte uriaşe litere decupate în carton aurit ce formau numele „ERIN”. Înconjurând giganticele litere aurii, erau postere acoperite de fotografii de la spectacolele de majorete şi de bun venit acasă, cu jucători de fotbal masivi.

În timp ce stăteam căscând gura la partea reflectorizantă a micuței noastre camere, ea dăduse buzna pe uşă:

„Oh, bună! Tu trebuie să fii Jacqueline! Eu sunt Erin!”

Cu diplomație, n-am dat glas comentariului *Nu, zău!* ce-mi răsărise în minte.

„De vreme ce n-ai fost aici, am ales eu un pat – sper că nu te superi! Eu aproape am terminat de despachetat, aşa că te pot ajuta.”

Purtând un tricou de-al universității care se potrivea aproape exact cu părul ei arămiu ciufulit, ea îmi ridicase cea mai grea valiză şi o urcase în pat.

„Am atârnat o tăbliță pe uşă ca să ne putem lăsa mesaje una alteia – ideea mamei, de fapt, dar mi s-a părut o sugestie folositoare, nu crezi?"

Am clipit des cu ochii la ea, bâiguind un „Mm-hm", în timp ce ea deschidea fermoarul valizei şi începea să-mi scoată lucrurile pe care mi le adusesem de acasă. Trebuia să fie o greşeală undeva. Completasem un formular descriind amănunțit atributele preferabile pentru colega mea de cameră, iar fata asta părea să nu aibă niciuna dintre acele calități dorite de mine. Practic mă descrisesem pe mine: o studentă liniştită, tocilară, care să se culce la o oră decentă. O fată căreia să nu-i placă să meargă la petreceri şi care să nu facă să defileze prin cameră o mulțime de băieți sau să transforme etajul în cartier general al damfului de bere.

„Mi se spune Jackie, de fapt", o corectasem eu.

„Jackie – ce drăguț! Mie îmi place mai mult Jacqueline, trebuie să recunosc. E atât de stilat. Eşti norocoasă că poți să alegi! Eu sunt cumva condamnată la Erin. Bine măcar că-mi place, nu? Okay, Jackie, unde să atârn posterul ăsta – cine-i asta?"

Am aruncat o privire spre afişul din mâna ei – portretul uneia dintre interpretele mele preferate, care şi ea cânta la contrabas. „Esperanza Spalding."

„N-am auzit niciodată de ea. Dar e simpatică!"

Înşfăcase un pumn de piuneze şi se suise în patul meu ca să prindă afişul de perete. „Ce zici, să-l pun aici?"

Erin şi cu mine făcuserăm mari progrese în cincisprezece luni.

Capitolul 4

Miercuri dimineața, ajungând cu un minut înainte să înceapă cursul de economie, ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l văd a fost Kennedy, sprijinind peretele de lângă uşa sălii, făcând schimb de numere de telefon cu o membră Zeta. Chicotind, ea şi-a făcut repede o poză, şi i-a înapoiat telefonul. El a făcut acelaşi lucru, zâmbind şi privind-o în ochi.

Mie n-avea să-mi mai zâmbească niciodată aşa.

Nu mi-am dat seama că încremenisem în loc până ce un coleg de grupă nu m-a împins, trecând pe lângă mine, dându-mi jos rucsacul greu de pe umăr.

— Scuze, a mormăit el, pe un ton care spunea mai degrabă *Dă-te din drum* decât *Îmi pare rău că te-am îmbrâncit.*

Aplecându-mă să-mi iau rucsacul de jos, şi rugându-mă să nu mă fi văzut Kennedy şi admiratoarea lui, o mână a înşfăcat rucsacul de bretea şi mi l-a ridicat de la podea. M-am îndreptat şi m-am trezit uitându-mă în ochii limpezi, cenuşii-albaştri.

— Cavalerismul n-a dispărut de tot, ştii.

Vocea lui groasă, calmă era la fel cum mi-o aminteam din noaptea de sâmbătă şi din după-amiaza de luni, de peste tejgheaua de la Starbucks.

— Nu?

M-a ajutat să-mi pun rucsacul din nou pe umăr.

— Nu. Ăla e doar un măgar.

A făcut semn către băiatul care mă îmbrâncise, dar puteam să jur că ochii i se plimbaseră şi peste fostul meu iubit, care se îndrepta spre uşă, râzând cu fata. Pe pantalonii ei de trening portocaliu-aprins scria ZETA, pe fund.

— Eşti bine?

Pentru a treia oară, întrebarea asta, din partea lui, avea un înțeles mai profund decât acela obişnuit, de zi cu zi.

— Da, bine.

Ce-aş fi putut face decât să mint?

— Mulțumesc.

M-am întors şi am intrat în sală, mi-am ocupat noul loc şi mi-am petrecut primele patruzeci şi cinci de minute din oră concentrându-mi atenția asupra lui Dr. Heller, tablei pe care a umplut-o cu formule şi notițelor pe care le-am luat. Copiind conştiincioasă graficele echilibrului pe termen scurt şi al cererii globale, toate părându-mi-se lipsite de orice înțeles, mi-am dat seama că trebuia, totuşi, să-l rog pe Landon Maxfield să m-ajute. Mândria mea n-avea să-mi producă decât o mai mare rămânere în urmă.

Cu câteva minute înainte de încheierea cursului, m-am întors şi am început să caut ceva în rucsac, pretext ca să arunc o privire spre băiatul de pe ultimul rând. El se uita drept la mine, bătând uşor cu un creion negru în caietul din fața lui. Stătea tolănit în scaun, cu un cot sprijinit pe spetează şi un picior proptit degajat pe suportul de sub banca lui. Când ochii ni s-au întâlnit, expresia lui s-a schimbat subtil de la impenetrabilă la zâmbet vag, deşi reținut. Nu şi-a ferit privirea, nici când eu m-am uitat în rucsac şi apoi din nou la el.

M-am întors brusc spre profesor, cu fața arzând.

Băieții îmi mai arătaseră interesul, în ultimii trei ani, dar în afară de vreo două ocazii de scurtă durată, cu siguranță niciodată dezvăluite sau acționând în consecință – unul dintre colegii de vârsta mea, de la colegiu, care preda contrabasul şi un altul, partenerul meu de la laboratorul de chimie – nu fusesem atrasă de nimeni decât de Kennedy. Lecția de economie se redusese la o bolboroseală de fundal, iar eu nu mă puteam decide dacă reacția mea la acest străin era stinghereală prelungită, recunoştință că mă salvase de Buck, sau pur şi simplu atracție. Probabil toate trei.

Când cursul s-a sfârşit, mi-am pus manualul în rucsac şi m-am opus dorinței de a mă uita din nou în direcția lui. M-am foit destul cât să-i las să iasă pe Kennedy şi pe admiratoarea lui. Când m-am ridicat să plec, băiatul continuu adormit care stătea lângă mine mi-a vorbit.

— Hei, la ce întrebări a spus să răspundem pentru puncte în plus? Trebuie să fi aţipit vreo câteva secunde chiar în momentul când le discuta pe alea… notiţele mele sunt indescifrabile.

Am aruncat o privire spre locul unde-mi arăta, în caietul lui, şi fără nicio îndoială, scrisul devenise filiform şi ilizibil.

— Eu sunt Benji, apropo.

— Oh, mm, stai să văd…

Am răsfoit prin caietul meu cu spirală şi am pus degetul pe detaliile temei, înscrise în capul paginii.

— Iată-le.

În timp ce el le copia, am adăugat:

— Eu sunt Jacqueline.

Benji era unul dintre băieţii cu care adolescenţa nu fusese binevoitoare. O acnee severă îi împestriţa fruntea. Părul îi era mult crescut şi creţ – un stilist priceput l-ar fi putut îmblânzi, dar el era probabil adeptul localului de 8 dolari tunsul, cu ecrane TV panoramice fixate nonstop pe canale sportive. Dată fiind talia lui dospită ca aluatul, mă îndoiam că petrecea prea mult în sala ultramodernă de gimnastică a universităţii. Tricoul întins pe burta lui dădea un fel de sfat „bro” care era mai bine să rămână necitit. Ochii expresivi, căprui, şi zâmbetul molipsitor care îi încreţea adorabil erau compensaţiile sale la capitolul înfăţişare.

— Mersi, Jacqueline. Asta-mi salvează pielea – am mare nevoie de punctele în plus. Ne vedem vineri! Şi-a închis ferm caietul. Asta dacă n-o să se întâmple să dorm, a adăugat el, aruncându-mi încă un zâmbet franc.

I-am răspuns tot cu un zâmbet şi am ieşit pe culoarul dintre bănci.

— Pentru nimic.

Poate că eram în stare să-mi fac prieteni şi în afara cercului lui Kennedy. Interacţiunea asta laolaltă cu dezertarea majorităţii prietenilor mei şi trecerea în tabăra lui Kennedy după despărţire m-au făcut să-mi dau seama cât de dependentă de el devenisem. Eram puţin şocată. De ce nu-mi

trecuse asta niciodată prin cap înainte? Pentru că nu mă gândisem niciodată că relaţia mea cu el s-ar fi putut sfârşi?

Prostească, naivă presupunere. Evident.

* * *

Sala aproape se golise, inclusiv băiatul de pe ultimul rând. Am simţit înţepătura unei dezamăgiri iraţionale. Ce dacă se uitase lung la mine în timpul orei – mare scofală! Poate că era doar plictisit. Sau uşor neatent.

Dar când am ieşit din amfiteatru, l-am zărit peste mulţimea din hol, stând de vorbă cu o fată din seria noastră. Atitudinea lui era relaxată, de la cămaşa bleumarin, deschisă peste un tricou simplu, cenuşiu, până la mâna vârâtă în buzunarul jeanşilor. Nu i se vedeau muşchii pe sub mâneca lungă şi neîncheiată a cămăşii, dar părea să aibă abdomenul plat şi îl pusese la pământ pe Buck, umplându-l de sânge, cu destulă uşurinţă, sâmbătă noapte. Creionul lui negru era pus după o ureche şi numai guma roz de la capăt i se ţea din părul negru, ciufulit.

— Deci e un seminar pregătitor? întreba fata, răsucindu-şi în neştire o buclă lungă de păr blond pe după deget. Şi durează o oră?

El şi-a pus rucsacul pe umăr, scuturându-şi bretonul din ochi.

— Da. De la unu la două.

Cum el se uita la ea, fata îşi lăsă puţin capul într-o parte şi se legăna uşor, de parcă s-ar fi pregătit să danseze cu el. Sau pentru el.

— Poate o să trec şi eu. Ce faci după aceea?

— Lucrez.

Ea a pufnit, supărată.

— Tu întotdeauna lucrezi, Lucas.

Tonul ei alintat-bosumflat mi-a râcâit timpanele ca unghiile pe tabla de scris, cum mi se întâmpla totdeauna

când îl auzeam folosit de orice fată mai mare de şase ani. Însă, bonus – tocmai aflasem cum îl cheamă.

În clipa aceea el şi-a ridicat ochii, de parcă m-ar fi simțit că stau acolo, trăgând cu urechea, iar eu m-am răsucit imediat pe călcâie pornind grăbită în direcția opusă, prea târziu ca să mă prefac că nu ascultasem intenționat discuția lor. Mi-am croit drum prin puhoiul de lume din holul aglomerat, cotind către ieşirea laterală.

În niciun caz n-aveam să mă duc la seminarul acela dacă şi *Lucas* îl frecventa. Nu eram sigură ce vrusese – dacă vrusese totuşi ceva – când se uitase lung la mine în timpul cursului, dar intensitatea neascunsă a privirii lui mă făcea să mă simt stingherită. De altfel, eram încă într-o perioadă de doliu, după recenta mea relație destrămată. Nu eram pregătită să încep o alta. Nu că m-ar fi interesat el, în felul ăsta. Mi-am dat ochii peste cap la concluzia gândurilor mele. Trecusem, dintr-un foc, de la un oarecare interes la perspectiva unei relații.

Din punct de vedere strict obiectiv, el era probabil obişnuit cu fete – ca blonda aceea de pe hol – care i se aruncau la picioare. La fel cum şi titlurile fostului meu iubit, Kennedy, de şef al clasei de liceu şi apoi al asociației de studenți, echivalau cu un statut de mică celebritate, iar lui îi plăcea asta. Petrecusem ultimii doi ani de liceu ignorând fetele invidioase care ne pândeau stăruitor relația, aşteptând ca el să-mi dea papucii. La momentul în care plecaserăm din oraş pentru a veni la colegiu, eram atât de sigură de el.

M-am întrebat dacă voi înceta să mă simt aşa o fraieră ridicolă pentru încrederea asta nemeritat acordată.

* * *

Landon,

Am bătăi de cap mai mari cu materia curentă decât am mărturisit, dar nu sunt sigură dacă voi reuşi vreodată să ajung la vreuna dintre şedințele tale de pregătire. Ce

păcat că fostul-meu nu m-a părăsit mai devreme, semestrul ăsta, ca să pot renunța la curs! (Fără supărare. Tu ai probabil specializare în economie şi îți place materia asta.)

Am început să caut pe internet articole pentru proiect. Mulțumesc pentru decodarea notițelor lui Dr. Heller, înainte de a mi le trimite. Dacă mi le-ai fi dat fără traducere, aş fi căutat pe net clădire înaltă/pod/turn de apă de pe care să pot zbiera „adio, lume crudă".

JW

Jacqueline,

Te rog, fără salturi de pe construcții înalte. Ai idee ce prejudiciu ar aduce asta reputației mele de preparator?? Dacă nu de altceva, gândeşte-te măcar la efectul asupra mea.:)

Am alcătuit nişte fişe de lucru, cu exerciții, pentru şedințele de seminar. Ți le-am ataşat pe cele din ultimele trei săptămâni. Foloseşte-le ca direcții de studiu sau completează-le şi trimite-mi-le, ca să vedem unde te încurci.

De fapt, am specializare de inginer, dar trebuie să studiem şi economie. Cred că toată lumea ar trebui – e un bun punct de pornire pentru a explica modul în care banii, politica şi comerțul acționează împreună pentru a crea haosul total numit sistemul nostru economic.

LM

PS – Cum merg competițiile regionale? Şi, apropo, fostul-tău e un idiot.

Am descărcat fişierele de lucru, gândindu-mă la această ultimă afirmație. Indiferent dacă Landon îl cunoştea sau nu pe Kennedy – greu de crezut, dată fiind mărimea universității şi specializările lor diferite – el îmi ținea mie partea. Mie, o fată atât de absurd de dezechilibrată de o despărțire încât chiulise de la cursuri două săptămâni.

Landon era deştept şi cu simțul umorului, iar după numai trei zile, deja aşteptam cu nerăbdare să-i văd numele apărând în inbox, pentru tachinările noastre reciproce. Deodată, m-am întrebat cum arăta. *Doamne.* Abia ieri ieşisem din sala de curs spunându-mi să ignor privirile insistente ale unui tip pentru că aveam nevoie de timp să trec peste despărțirea de Kennedy, şi iată-mă visând cu ochii deschişi la un preparator care ar fi putut semăna cu actorul Chase Crawford. Sau cu… Benji.

Nu conta. Aveam nevoie de timp să-mi revin, chiar dacă Landon avea dreptate şi Kennedy era un idiot.

Am deschis prima fişă de lucru pe calculator şi mi-am luat manualul de economie, după care am răsuflat uşurată.

Landon,

Fişele de lucru cu siguranță că or să-mi fie de ajutor. Deja mă simt mai puțin înfricoşată c-o să pic examenul ăsta. Le-am completat pe primele două – când ai timp, vrei să te uiți peste ele? Îți mulțumesc încă o dată pentru că-ți pierzi timpul cu mine. O să încerc să recuperez cât mai repede. Nu sunt obişnuită să fiu o studentă-problemă.

Am doi liceeni de anul întâi de la şcoli rivale în competiție unul cu celălalt la regionale. Amândoi m-au întrebat, separat, slavă Domnului, care este favoritul meu. (I-am spus fiecăruia „Tu eşti, bineînțeles." Am făcut chiar aşa de rău??) Sunt plini de aere unul față de altul când vin să-şi ia contrabasurile din camioneta mea, iar eu mă rog Cerului să nu pomenească vreunul de statutul său de favorit în fața celuilalt. BĂIEȚII.

Inginerie? Uau. Nu mă mai mir că pari atât de deştept.

JW

Jacqueline,

Fişele de lucru arată foarte bine. Ți-am marcat vreo două mici greşeli, care te-ar putea încurca la un examen, aşa că uită-te peste ele.

Ah, se pare că învățăceii tăi sunt îndrăgostiți de tine? Nu-i de mirare. O fată de la colegiu care să cânte la contrabas m-ar fi lăsat fără grai la 14 ani.

Bineînțeles că sunt deştept! Sunt preparatorul atoateştiutor. Şi în caz că te întrebai – da, tu eşti eleva mea favorită.:)

LM

* * *

Sâmbătă seara, Erin amenința încă o dată să mă scoată pe sus din cameră, ignorându-mi protestele şi lipsa de chef. De data asta, urma să mergem în gaşcă – eu, ea şi Maggie – pe la nişte cluburi, cu ID-urile noastre false.

— Nu ții minte cum a fost petrecerea din weekendul trecut pentru mine? am întrebat eu, în timp ce ea îmi arunca în brațele deschise o rochie neagră elastică.

Bineînțeles că nu-şi amintea; nu-i povestisem. Tot ce ştia era c-o ştersesem devreme.

— Jacqueline, iubito, ştiu că ți-e greu. Dar nu poți să-l laşi pe Kennedy să câştige! Nu poți să-i dai voie să te prefacă într-o pustnică incapabilă de-a te mai îndrăgosti de cineva nou. Doamne, *ador* partea asta – vânarea unui nou iubit, totul necunoscut, neîncercat – multitudinea de perspective fierbinți în fața ta, aşteptând să fie descoperite. Dacă nu l-aş dori atât pe Chaz, aş fi chiar invidioasă pe tine.

După cum îl descria ea, procesul suna ca o expediție pe un continent exotic. Eu nu-i împărtăşeam sentimentele, nici pe departe. Ideea de a-mi găsi un nou partener părea epuizantă şi deprimantă.

— Erin, nu cred că sunt pregătită…

— Asta ai spus şi săptămâna trecută şi te-ai descurcat excelent!

S-a încruntat, gândindu-se, şi – pentru a zecea oară – am fost gata să-i spun despre Buck.

— Chiar dacă ai plecat mai devreme! a completat ea.

Apoi a atârnat la loc pe umeraş rochia neagră pe care n-aveam de gând s-o port, iar eu mi-am ţinut gura, pierzând din nou ocazia. Nu prea ştiam nici eu de ce nu puteam să-i spun. Îmi era cel mai teamă că se va înfuria. Şi mai inexplicabil, îmi era teamă că nu va crede. Nu voiam să mă confrunt cu niciuna dintre aceste reacţii; voiam doar să uit.

M-am gândit la Lucas, agasată că prezenţa lui la cursul de economie făcea uitarea aproape imposibilă, pentru că el era irevocabil legat de grozăvia acelei nopţi. Nu se uitase la mine toată ziua de vineri – cel puţin din câte ştiam eu. De fiecare dată când furişam câte o ocheadă peste umăr, spre el, părea să deseneze, în loc să ia notiţe, ţinând creionul negru foarte jos, între degete, cu o expresie concentrată pe faţă. Când cursul se încheiase, îşi pusese creionul după ureche, se întorsese şi plecase din sală fără să se uite înapoi, ieşind primul pe uşă.

— Ei, asta o să-ţi pună în valoare ce ai mai bun, a zis Erin, scoţându-mă din reverie.

Următoarea ei propunere era un top violet, strâmt şi foarte decoltat. Smulgându-l de pe umeraş, mi l-a aruncat în braţe.

— Pune-ţi jeanşii mulaţi şi ghetele alea criminale, care te fac să arăţi ca iubita unei brute dintr-o bandă de stradă. Asta-ţi vine trăsnet, merge mai bine cu atitudinea provocatoare, oricum. Trebuie să te îmbraci ca să atragi băieţii potriviţi şi dacă te fac să arăţi prea frumoasă, o să-i poţi ţine la distanţă cu priviri mânioase şi cu rostogolitul enervat al ochilor ăia ai tăi, mari şi albaştri.

Am oftat, iar ea a râs, trăgându-şi rochia neagră peste cap. Erin mă cunoştea mult prea bine.

* * *

Am pierdut numărul paharelor pe care Erin mi le tot punea în palmă, spunându-mi că de vreme ce ea era şoferul de serviciu, eu trebuia să beau pentru amândouă.

— Nu pot nici să mă ating de vreunul din tipii ăştia sexy – aşa că va trebui să trăiesc ca o sfântă. Acum termină-ţi margarita aia, nu te mai uita urât, şi holbează-te la vreunul dintre băieţii ăştia până când o să priceapă că n-o să-şi piardă vreun membru dacă te invită la dans.

— Nu mă uit urât! m-am încruntat eu, supunându-mă şi dând paharul peste cap.

M-am strâmbat. Tequila ieftină refuza să fie disimulată de un belşug de margarita mix încă şi mai ieftin, dar asta primeşti când n-ai consumaţie inclusă şi-ţi iei băuturi de cinci dolari.

Încă destul de devreme, micul club pe care ne hotărâserăm să-l cucerim în seara aceea nu era încă ticsit cu sutele de colegi studenţi şi de localnici, cum avea să fie curând. Erin, Maggie şi cu mine ocupaserăm un colţ de lângă ringul de dans. Dând pe gât băuturile şi aranjându-mi ţinuta, am început să mă mişc pe muzică, intrând în ritm treptat, râzând la feţele încurajatoare ale lui Erin şi la mişcările de balet ale lui Maggie. Primul tip care ne-a întrerupt a abordat-o pe Erin, dar ea a clătinat din cap, spunându-i din buze *am iubit*. S-a întors spre mine şi eu am gândit: Asta-s eu: cea fără iubit. Fără relaţie. Fără Kennedy. Fără *Tu eşti Jackie a mea.*

— Dansezi? a zbierat băiatul peste muzică, foindu-se în loc de parcă ar fi fost gata să fugă dacă îl refuzam.

Am dat din cap, înăbuşindu-mi absurda durere, aproape fizică. Nu eram iubita nimănui pentru prima oară în trei ani.

Ne-am mutat într-un loc deschis, la vreo doi metri de Erin şi Maggie – care, de asemenea, avea prieten. Nu mi-a luat mult să pricep că amândouă plănuiseră să îndrepte orice băiat care o invita pe vreuna dintre ele la dans spre mine. Ăsta era proiectul lor pentru noaptea aceea.

Două ore mai târziu, dansasem cu prea mulți băieți să-i mai țin minte, ferindu-mă de mâini umblătoare şi refuzând orice băuturi care nu-mi parveneau din mâna lui Erin. Înghesuite în jurul unei mese de lângă ring, ne sprijineam coapsele de scaunele de bar ce-o înconjurau, urmărind activitatea de cuplare din jurul nostru. Când Maggie s-a întors din drumul ei, cu ghionturi şi piruete, până la toaletă şi înapoi, am întrebat dacă putem să plecăm, iar Erin m-a țintuit cu o privire pe care o rezerva de regulă patronilor de restaurante prost-crescuți. I-am zâmbit afectată şi am luat o înghițitură din pahar.

Am ştiut că următorul băiat a venit în spatele meu, şi că Erin şi Maggie îl aprobau, fiindcă ochii li s-au făcut cât cepele, simultan, zgâindu-se peste umărul meu. Am simțit atingerea unor degete pe cot, iar eu am tras aer în piept şi l-am lăsat să iasă încet, înainte de a mă întoarce. Şi bine am făcut – pentru că-n spatele meu stătea Lucas, ochii alunecându-i în decolteul meu pentru o fracțiune de secundă. Şi-a ridicat o sprânceană şi m-a privit în ochi schițând un zâmbet, fără stânjeneală. Tocurile ghetelor mele îmi omorau picioarele, dar nu erau destul de înalte ca să-l privesc în ochi de la acelaşi nivel.

În loc să-şi ridice vocea precum toți ceilalți, el s-a aplecat spre urechea mea şi m-a întrebat:

— Dansezi cu mine?

I-am simțit răsuflarea caldă şi mirosul de aftershave – ceva simplu şi bărbătesc – înainte de a se retrage, cu ochii într-ai mei, aşteptându-mi răspunsul. Un entuziast ghiont între omoplați mi-a dat de ştire că Erin vota: *Du-te şi dansează cu el.*

Am încuviințat, iar el m-a luat de mână şi m-a condus spre ring, manevrând prin mulțimea care se dădea uşor la o parte pentru el. Odată ce am ajuns pe ring, el s-a întors şi m-a tras mai aproape, fără să-mi dea drumul la mână. În timp ce găseam ritmul melodiei lente, legănându-ne împreună, el mi-a luat şi cealaltă mână într-a lui şi mi le-a dus pe

amândouă la spate, ținându-mă captivă cu blândețe. Sânii mi se atingeau de pieptul lui şi mă străduiam să nu tresar la contactul delicat.

Abia dacă lăsasem pe altcineva să mă atingă în toată noaptea aceea, refuzând neînduplecată toate dansurile lente. Amețită de atâta margarita, slabă dar multă, am închis ochii şi l-am lăsat să conducă, spunându-mi că tensiunea era de la alcoolul din sângele meu, şi nimic altceva. Un minut mai târziu, mi-a dat drumul degetelor, lipindu-şi palma mai jos de talia mea, iar mâinile mele s-au aşezat pe bicepşii lui. Solizi, aşa cum bănuiam să fie. Continuând să urc, palmele mele au întâlnit nişte umeri la fel de tari. În cele din urmă, mi-am prins mâinile pe după ceafa lui şi am deschis ochii.

Privirea lui era pătrunzătoare, fără să tremure nicio clipă, iar pulsul mi s-a accelerat sub atenta lui cercetare.

În cele din urmă, m-am întins spre urechea lui, iar el şi-a plecat capul, ca să-mi audă întrebarea.

— D-deci, care-i specializarea ta? am şoptit eu.

Cu colțul ochiului, i-am văzut gura schițând un zâmbet.

— Chiar vrei să vorbim despre asta?

Îşi păstra apropierea, cu piepturile unul lângă celălalt, aşteptând ostentativ răspunsul meu. Nu-mi puteam aminti ultima oară când fusesem atât de plină de dorință pură, greu de descris.

Am înghițit nodul din gât.

— În loc să vorbim despre ce?

El a chicotit şi am simțit vibrația pieptului său lipit de al meu.

— În loc să *nu* vorbim.

Mâinile lui m-au strâns puțin mai tare, degetele mari apăsându-mi coastele, iar celelalte răsfirate în continuare pe spatele meu, imediat sub talie.

Am clipit, pentru o clipă neînțelegând unde vrea să bată, iar în clipa următoare ştiind fără nicio îndoială.

— Nu ştiu ce vrei să spui, am mințit eu.

El s-a aplecat şi mai aproape de mine, obrazul lui neted ştergându-se de al meu când mi-a murmurat:

— Ba da, ştii.

Simțindu-i din nou mirosul – aerisit şi subtil, spre deosebire de coloniile şic pe care le prefera Kennedy şi care întotdeauna păreau să acopere orice parfum cu care mă dădeam eu – m-am trezit că vreau să-mi plimb degetele pe fața lui şi peste obrazul lui proaspăt ras, neglijența sexy de ieri fiind dispărută. Pielea lui n-ar fi înroşit-o pe a mea acum, dacă mă săruta, cu pasiune. N-aş simți nimic decât gura lui peste a mea – şi poate inelul acela subțire de la colțul buzei.

Gândul vinovat m-a făcut să-mi țin răsuflarea.

Când buzele lui mi-au atins foarte uşor lobul urechii, am crezut c-o să leşin.

— Hai să dansăm şi atât, a zis el.

Dându-se înapoi doar cât să mă poată privi în ochi, mi-a tras trupul lângă al lui, iar picioarele mele l-au ascultat, mişcându-se unde le conducea el.

Capitolul 5

— Doamne Sfinte! *Cine* era tipul ăla *bestial?*

Erin manevră cu grijă Volvo-ul Sedan dichisit de tatăl ei printre persoanele şerpuind ca bete prin parcare.

— Dacă n-aş fi fost atât de oribil de trează, aş fi crezut că a fost o închipuire de-a imaginației mele hămesite de sex.

— Şşşt! am mormăit eu, cu ochii închişi, ținându-mi capul care se învârtea îngropat în tetieră. Nici măcar nu pomeni de hămeseala de sex.

Erin m-a strâns de mână.

— Au, drace. Scuze, J. Am uitat.

Trecuseră trei săptămâni de la despărțirea mea, dar nu voiam să-i dezvălui faptul că fuseseră mai mult de trei săptămâni… poate cinci, de la ultima noastră noapte de intimitate adevărată. Ar fi trebuit să văd în semnul ăsta lipsa de interes a lui Kennedy, în loc să-i găsesc justificări în minte – că el era ocupat cu activitățile din frăție, în timp ce eu aveam cel puțin două ore de repetiții pe zi, şi mai multe când repetam cu orchestra. El avea de păstrat media maximă integrală, iar eu aveam de dat lecții de muzică.

Peste un minut, Maggie a ciripit de pe bancheta din spate:

— N-ai răspuns la întrebare, Jacqueline! Vorbea la fel de împleticit ca şi mine, pronunțându-mi numele în trei silabe distincte, ca pe trei cuvinte separate.

— Cine era frumosul şi, mai important, de ce nu-ți rezolvi hămeseala de sex cu el? Să fiu a naibii, cred că aş fi gata să-l dau afară din patul meu pe Will pentru o noapte cu el!

— Stricato, i-a zis Erin, rostogolindu-şi ochii în oglinda retrovizoare.

Maggie a râs.

— În cazul de față… La naiba. Da.

Amândouă au tăcut, uitându-se lung la mine, aşteptând să le dezvălui cine era. Am recapitulat în minte tot ce ştiam despre el. Mă salvase de atacul lui Buck, despre care nu spusesem nimănui. Îl bătuse măr pe Buck, ceea ce, de

asemenea, nu spusesem nimănui. Se uitase lung la mine, miercuri, toată ora de economie, şi apoi mă ignorase complet vineri, ceea ce iar nu spusesem nimănui. Lucra la Starbucks. Şi mă tot întrebase dacă eram bine... dar în seara asta nu mă mai întrebase asta.

În seara asta fusese cu totul altceva. Printr-o înțelegere tacită, dansaserăm mai multe dansuri fără oprire – lente, rapide şi tot ce se putuse între. Mâinile lui nu se dezlipiseră deloc de trupul meu, stârnind un val de dorință cum nu mai simțisem de multă vreme – mai mult de patru sau cinci săptămâni. Mâinile lui nu se plimbaseră indecent, nu fusese nicio tentativă din partea degetelor lui de a se strecura pe sub tricoul meu, în talie, şi cu toate acestea îmi arseseră pielea şi prin material.

Iar apoi dispăruse. Aplecându-se, cu buzele la urechea mea, îmi mulțumise pentru dansuri, mă condusese înapoi la masă şi se topise în mulțime. Nu-l mai văzusem după aceea şi puteam doar să presupun că plecase din club.

— Îl cheamă Lucas. E în grupă cu mine la economie. Şi desenează chestii.

Maggie a început să chicotească şi să bată cu palma în bancheta de piele.

— Desenează chestii? Ce chestii? Fete goale? Cam la atâta se extinde strădania artistică a celor mai mulți băieți. De regulă nici măcar fete întregi. Numai *țâțele*.

Erin şi cu mine am izbucnit în râs, ca şi ea.

— Nu ştiu ce desenează. Doar că... a schițat ceva în timpul orei de vineri. Nu cred c-a fost deloc atent la curs.

— Oh, nu, Erin! Maggie s-a aplecat atât cât îi permitea centura de siguranță. Sună de parcă tipul ăla divin e *student rău*. Ştim ce înseamnă asta pentru Jacqueline.

M-am încruntat.

— Ce înseamnă?

Erin a clătinat din cap, zâmbind.

— Ei, hai, J... ai fost vreodată în viața ta atrasă de un băiat rău? Sau de un băiat care are, ăă, probleme la

învățătură? Cu alte cuvinte, un băiat care nu e – off! – un tocilar *maniac?*

Am rămas cu gura căscată.

— Ei, alta acum! Vreți să spuneți că sunt o snoabă intelectuală?

— Nu! N-am spus că ai fi – nu asta am vrut să spunem. Doar că... foarte sigur n-ai părut indiferentă la acest Lucas din seara asta. Şi ați dansat împreună cam o veşnicie, iar din ce spui s-ar părea că nu e genul tău...

— Singurul meu „gen" a fost Kennedy pentru ultimii trei ani! Cine mai ştie care e genul meu?

— Nu te ambala. Ştii la ce m-am referit – tu nu te simți atrasă de băieții prostănaci.

— Păi, şi cine se simte?

M-am revoltat la ideea că Lucas ar fi fost vreun prost. Poate că nu era motivat să învețe la economie, dar nimic din el nu părea lipsit de inteligență.

— Alo!? m-a interpelat Maggie. Ce, tu nu îl *ştii* pe Will?

Toate trei ne-am prăpădit de râs. Iubitul lui Maggie era un tip simpatic şi ar fi putut probabil să ridice în mâini o Honda mică, dar n-ar fi obținut nicio laudă pentru media lui generală.

— Chaz e mai deştept decât mine, dar asta nu spune mult, a zis Erin.

Încercasem de mai multe ori s-o fac să-şi bată recordul de performanțe intelectuale medii, dar la un moment dat în viața ei devenise convinsă că n-o ducea capul. Am înghiontit-o în braț, ca de fiecare dată când declara aiureala asta depreciativă despre ea.

— Au! Sunt doar sinceră!

— Nu, nu eşti.

— Oricum, a reluat Erin, mi-am făcut un renume ca trăind fără griji şi recurgând la orice trucuri pentru a-i da gata pe cei din jur, puteți să mă credeți.

Maggie a izbucnit în hohote de râs, în spatele nostru, în vreme ce Erin a continuat.

— Voi l-aţi văzut pe tipul care m-a luat la balul de la sfârşitul anului? Văzuserăm toate fotografiile pe care le avea cu tipul ăla – Adonis în smoching, cu braţul petrecut pe după mijlocul ei, ea îmbrăcată în mătase.

— Ce mai corp… să fiu a naibii, nu vroiam decât să-i ling abdominalii. Era la reeducare, dar daţi-mi voie să vă spun, era *înzestrat şi talentat* la o mulţime de ocupaţii non-academice.

Eram foarte sigură că aveam obrajii în flăcări – ca de fiecare dată când colega mea de cameră detalia într-atât de explicit, iar Maggie râdea atât de tare încât abia mai putea respira. Amândouă veniseră la colegiu fără partener, dar cu experienţă sexuală. Kennedy şi cu mine ne culcam împreună cam de prin vacanţa de iarnă a ultimului an de liceu, dar nu mai fusesem cu nimeni în afară de el. Nu aveam nicio nemulţumire în ceea ce priveşte viaţa noastră sexuală, deşi câte un ocazional articol din vreo revistă sau câte ceva din ce spunea Erin mă făcea să mă întreb dacă nu cumva era vorba despre mai mult decât ştiam eu.

— Şi toate acestea dovedesc…?

Erin a rânjit spre mine.

— Dovedesc că eşti gata pentru o îndelung amânată Fază Băiat Rău.

— Oooh, a suspinat Maggie.

— Mm. Nu cred.

— Exact! Nu crede, nu te gândi. O să-l seduci pe acest Lucas şi o să te refaci naibii profitând de el. Asta e treaba cu băieţii răi – nu au nicio greaţă să fie tipii care repară răni sufleteşti, pentru că nu stau prea mult într-un loc. El probabil pentru asta *trăieşte,* să fie tipul de refacere – mai ales într-o situaţie ca asta, când o să te înveţe tot soiul de chestii.

Maggie a subscris la ideea nebunească a lui Erin cu un singur cuvânt, oftat cu putere:

— Norocoaso.

M-am gândit la mâinile lui Lucas pe mijlocul meu, la gura lui atingându-mi urechea şi m-am înfiorat. Mi-am amintit privirea pătrunzătoare de miercuri, din timpul cursului, şi am început să respir mai rapid. Poate că simțeam efectele alcoolului şi că totul avea să arate diferit, mâine, dar pe moment, ideea nebunească a lui Erin începuse să *nu* mai sune chiar nebuneşte.

O, la dracu'!

* * *

Eram un ghem de nervi când mă apropiam de sala de curs, luni dimineața, neştiind dacă să inițiez strategia ademenirii-bărbatului, pe care fusesem de acord s-o probez pe colegul meu ce nu bănuia nimic, sau s-o abandonez cu desăvârşire cât încă mai puteam. El a intrat în sală înaintea mea şi i-am urmărit ochii îndreptându-se către recent desemnatul meu scaun şi apoi către cel gol de lângă Kennedy, care era deja aşezat, din fericire. Aveam aproape treizeci de secunde să reconsider toată problema.

Erin şi Maggie nu se potoliseră pe scurtul drum înapoi spre cămin, întreținându-şi una alteia entuziasmul şi jurând că mă invidiază pentru ceea ce urma să fac. Sau pentru *cu cine* urma să fac. De vreme ce Erin nu băuse nimic sâmbătă decât Diet Dr. Pepper, duminică dimineața sărise din pat fără mahmureală şi debordând de planuri pentru operațiunea „Faza Băiatul Rău".

Eu am pretins o mahmureală mai severă decât aveam, doar ca s-o stăvilesc, dar Erin când avea o idee nu putea fi potolită cu una, cu două. Hotărâtă să-mi transmită cunoştințele ei despre cum se seduce un băiat fie că voiam, fie că nu, mi-a pus o sticlă de suc de portocale în mâini, în timp ce eu am bodogănit şi m-am ridicat în capul oaselor. Aş fi vrut să-mi acopăr capul cu pătura şi să-mi astup urechile, dar era mult prea târziu pentru asta. Ea s-a aruncat pe pat lângă mine.

— Mai întâi, trebuie să abordezi chestiunea *fără frică.* Serios, ei pot adulmeca frica. Mirosul ei îi pune pe fugă de-a dreptul.

M-am încruntat.

— Îi pune pe fugă mirosul? Asta e atât de…

Am încercat să mă gândesc la un cuvânt mai potrivit decât *oauu,* dar creierul meu nu-mi era de niciun folos încă.

— Asta-i atât de *adevărat,* vrei să spui? Uite cum vine treaba: băieții sunt precum câinii. Femeile au ştiut asta de la începutul timpurilor. Băieții nu vor să fie vânați; ei vânează. Aşa că, dacă vrei să înhați unul, trebuie să ştii cum să-l faci pe el să te vâneze.

I-am aruncat o privire chiorâşă. *Arhaic, sexist, degradant,* declara creierul meu, completând propoziția în loc de oauu, cu întârziere. Acest punct de vedere n-ar fi trebuit să mă surprindă – o auzisem spunând genul ăsta de lucruri şi înainte. Numai că niciodată nu socotisem remarcile astea spontane ca făcând parte dintr-o convingere de viață.

Am băut jumătate din sticla de suc de portocale înainte de a comenta:

— Tu chiar vorbeşti serios în privința asta.

Ea ridicase o sprânceană.

— Asta-i partea unde eu *nu* spun „foarte serios", da?

* * *

Să trecem la fapte.

Am tras adânc aer în piept. Aveam trei minute până să înceapă ora. Erin spusese că aveam nevoie de un minut, nu mai mult de două. „Dar două înseamnă a presa", stăruise ea, „pentru că atunci vei părea *prea* interesată. E mai bine unul."

M-am strecurat pe scaunul de lângă el, dar stând pe margine, făcând evident faptul că nu aveam intenția să rămân. Ochii lui s-au întors imediat spre ai mei, sprâncenele negre dispărând sub valul de păr ciufulit care-i acoperea

fruntea. Ochii îi erau aproape lipsiți de culoare. Nu mai văzusem niciodată pe cineva cu ochi atât de deschişi.

Era cu siguranță surprins să mă vadă apărând lângă el. Bine, potrivit lui Erin şi Maggie.

— Salut, am zis, cu un început de zâmbet pe buze, sperând să arăt undeva între interesată şi indiferentă.

Potrivit lui Erin şi lui Maggie, impresia asta era o parte crucială a strategiei.

— Salut.

Şi-a deschis manualul de economie, ascunzând caietul de schițe deschis în fața lui. Mai înainte de a-l acoperi, am surprins o ilustrare amănunțită a venerabilului stejar din mijlocul campusului şi a gardului ornamental de fier forjat care-l înconjura. Am înghițit nodul din gât. Interesată şi indiferentă.

— Deci, tocmai mi-am dat seama că nu-mi aduc aminte cum ai spus că te numeşti, alaltăieri seară. Prea multe pahare de margarita, bănuiesc.

El şi-a umezit buzele şi s-a uitat lung la mine o clipă, înainte de a răspunde, iar eu am clipit nedumerită, întrebându-mă dacă intenționat îmi făcea *indiferența* imprecis susținută mai dificil de păstrat.

— Lucas. Şi nu cred că ți l-am spus.

În clipa următoare, dr. Heller a intrat zgomotos pe lângă catedră, prinzându-şi servieta în uşă. Un foarte clar „Fir-ar" a răsunat prin amfiteatru, mulțumită acusticii bine proiectate a încăperii. Lucas şi cu mine am zâmbit unul spre altul, în timp ce colegii noştri au chicotit.

— Deci… tu, ăă, m-ai numit Jackie, înainte? am zis eu, înclinând puțin capul. De fapt îmi place să mi se spună Jacqueline. Acum.

Sprâncenele i-au coborât uşor.

— Okay.

Mi-am dres glasul şi m-am ridicat – surprinzându-l din nou, judecând după expresie.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Lucas.

Am zâmbit înainte de a-i întoarce spatele şi a ţâşni spre locul meu.

Să-mi concentrez atenţia asupra cursului şi să mă opun impulsului de a arunca o ocheadă peste umăr a fost o tortură. Eram sigură că ochii lui Lucas îmi sfredelesc ceafa. Ca o furnicătură la care nu poţi să ajungi, senzaţia m-a sâcâit cincisprezece minute încontinuu şi mi-a trebuit un efort herculean să mă abţin de la a-mi întoarce capul. Fără s-o ştie, Benji m-a ajutat făcând mici remarci asupra profesorului, cum ar fi să-i noteze pe răboj de câte ori spunea „Ăăăă" în timpul prelegerii, prin mici liniuţe pe marginea de sus a caietului său, şi atrăgându-mi atenţia că dr. Heller avea un ciorap bleumarin şi unul maro.

În loc să mai întârzii după oră ca să văd ce avea să facă Lucas (o să-mi vorbească sau o să mă ignore?), în loc să aştept să iasă întâi Kennedy (ciudat, îi acordasem mai puţină atenţie, ora care tocmai trecuse – pentru prima dată), mi-am luat repede rucsacul pe umăr şi practic am zbughit-o din sală fără să mă uit la niciunul dintre ei. Ieşind pe uşa laterală în aerul rece de toamnă, am tras, din nou, adânc, aer în piept. Agenda: curs de spaniolă, prânz, Starbucks.

Erin: Cum a mers OFBR?

Eu: L-am făcut să-mi spună numele. M-am întors la locul meu. Nu m-am mai uitat la el.

Erin: Perfect. Ne vedem după cursul următor, pentru detaliat strategie, înainte de cafea.:)

* * *

Când Erin şi cu mine am intrat în rând la Starbucks, nu l-am văzut pe Lucas.

— Fir-ar!

Şi-a lungit gâtul, să fie sigură că nu era vreunul dintre oamenii din spatele tejghelei.

— Era aici, lunea trecută, nu-i aşa?

Am ridicat din umeri.

— Da, dar programul lui de lucru e probabil imprevizibil.

Ea mi-a dat un cot.

— Nu prea. Ăla e el, nu-i aşa?

Intrase pe o uşă din spate, cu un sac de cafea de dimensiuni industriale. Reacţia mea fizică la el era de slăbiciune subită, de parcă totul în mine se răsucea brusc la vederea lui şi, după ce se destindea la loc, totul repornea dintr-odată în funcţiune – inima o lua la goană, plămânii pompau voiniceşte, activitatea creierului izbucnea năvalnic.

— O-oh, J., are şi tatuaje, a murmurat Erin apreciativ. Tocmai când credeam că nu putea fi mai sexy…

Ochii mi-au căzut pe antebraţele lui, flexate când desfăcea sacul la gură. Desenele tatuajelor i se înfăşurau pe încheieturile mâinilor, un lanţ de simboluri şi inscripţii care-i străbăteau ambele braţe şi dispăreau sub mânecile bluzei cenuşii tricotate, suflecate deasupra coatelor. Nu-l văzusem niciodată decât cu mânecile coborâte până la încheieturi. Chiar şi sâmbătă seara avusese mâneci lungi – o cămaşă neagră decolorată, cu nasturi în faţă, deschisă peste un tricou alb.

Nu fusesem niciodată atrasă de tipii cu tatuaje. Ideea de ace injectând cerneală pe sub piele şi hotărârea de a-ţi face imprimeuri permanente cu simboluri şi cuvinte îmi erau cu totul străine. Acum, mă întrebam până unde i se întindeau tatuajele – doar pe braţe? Şi pe spate? Şi pe piept?

Erin m-a înghiontit în braţ, când ne-am apropiat cu rândul.

— Vezi că strici minuţios conceputa purtare *indiferentă,* apropo. Nu că te pot învinovăţi, a oftat ea. Poate c-ar fi trebuit s-o întindem acum, înainte ca el…

I-am aruncat o privire când a tăcut şi i-am văzut un zâmbet prefăcut traversându-i faţa, în timp ce se întorcea spre mine.

— Continuă să te uiţi la mine, a zis ea, râzând de parcă tocmai ne spuneam ceva amuzant. Se uită la tine. Vreau să

spun se *holbează*. Băiatul ăsta te dezbracă din ochi. O poți simți?

Expresia ei era triumfătoare.

Dacă puteam să-i simt privirea? *Pot acum, mulțumesc,* am gândit eu. Fața mi s-a aprins.

— Oh, Doamne, ai roşit, mi-a şoptit ea, făcând ochii mari.

— Nu, zău! am răspuns, cu vocea gâtuită, printre dinții strânşi. Încetează să-mi mai spui că el... că el...

— Te dezbracă din priviri?

A râs din nou şi niciodată n-am mai avut aşa o poftă de a-i da un ghiont.

— Okay, okay... dar, J, nu-ți face griji. Ai obținut asta. Nu ştiu ce i-ai făcut, dar e gata să stea în două labe după tine şi să cerşească. Crede-mă.

Apoi s-a uitat în direcția lui.

— Okay, începe un nou pachet de cafea acum. Poți să-ți iei şi tu porția de holbare.

Coada s-a mai apropiat câțiva paşi; mai erau doar două persoane înaintea noastră. L-am urmărit pe Lucas schimbând filtrul, măsurând cafeaua şi fixând butoanele. Şorțul lui verde era încheiat la întâmplare la spate – mai degrabă cu un nod decât cu o fundă. Legăturile mi-au atras atenția spre şoldurile lui în jeanşii tociți, cu talia mult coborâtă, într-un buzunar având un portofel de care era prins un lănțişor. Dispărea undeva sub şorț fixându-se de o încheietoare de curea din față, fără îndoială.

În clipa aceea s-a întors, cu ochii pe cea de-a doua casă de marcat, apăsând pe butoane şi readucând-o la viață. M-am întrebat dacă-şi pusese în gând să mă ignore cum făcusem eu la curs. Mi-ar fi servit o lecție binemeritată, pentru că jucam jocul ăsta. Tocmai când băiatul din fața mea dădea detalii despre băutura dorită fetei de la prima casă, privirea lui Lucas s-a ridicat, întâmpinând-o pe a mea.

— Următorul?

Cenuşiul metalic al bluzei lui îi scotea în evidență cenuşiul ochilor, albastrul dispărând, pur şi simplu.

— Jacqueline.

M-a salutat cu un zâmbet afectat şi pentru o clipă mi-am făcut griji că-mi putea citi gândurile şi planurile neortodoxe pe care le sădise Erin în ele.

— Americano, azi, sau altceva?

Ținuse minte comanda mea din urmă cu o săptămână.

Am dat din cap, iar el a schițat un zâmbet fugar la uimirea mea, sunând comanda şi însemnând paharul cu un marker, în loc să-l dea mai departe barmaniței, totuşi, a turnat băutura el însuşi, în vreme ce Erin îşi spunea comanda colegei lui.

A adăugat un suport de pahar şi un capac şi mi-a întins cafeaua. Nu i-am putut descifra zâmbetul vag.

— O zi plăcută.

Privind peste umărul meu, a continuat:

— Următorul?

M-am dus lângă Erin, la vitrina cu băuturi, nedumerită şi bosumflată.

— Ți-a pregătit el însuşi cafeaua?

Şi-a luat băutura şi a venit după mine la tejgheaua cu condimente.

— Mda.

Am scos capacul şi am adăugat zahăr şi lapte, iar ea a presărat scorțişoară peste paharul ei de latte.

— Dar mi-a întins paharul pur şi simplu, ca oricărui alt client, şi a cerut comanda tipului de după mine.

L-am privit amândouă interacționând cu clienții. Nici măcar o dată nu s-a uitat în direcția mea.

— Aş fi putut să jur că era atât de absorbit de tine că nici nu putea vedea bine, cugetă ea când am ieşit din cafenea, cotind pe o alee ca să ne alăturăm şuvoiului principal care străbătea centrul studențesc.

— Bună, iubito!

Vocea lui Chaz ne-a trezit pe amândouă din gânduri. A smuls-o pe Erin din şuvoiul mulțimii şi eu m-am luat după

ei, râzând la chițăiturile ei încântate, până când l-am observat pe tipul de lângă Chaz.

Fața mi-a luat foc, sângele a început să-mi vuiască în urechi. În timp ce prietenii noştri se sărutau de bun găsit şi începeau să vorbească despre ora la care fiecare dintre ei ieşea de la lucru în seara aceea, Buck mă fixa cu privirea, cu un zâmbet în colțul gurii. Respiram sacadat şi făceam eforturi să-mi țin sub control valul de panică şi de greață. Îmi venea să mă întorc şi să fug, dar eram imobilizată.

Nu mă putea atinge aici. Nu-mi putea face rău aici.

— Bună, Jackie.

Privirea lui pătrunzătoare se plimba peste mine, făcându-mi pielea de găină.

— Arăți bine, ca întotdeauna.

Vorbele lui se voiau flirt, dar tot ce simțeam eu era amenințarea din spatele cuvintelor, intenționată sau nu.

Vânătăile de pe față îi mai trecuseră, dar nu de tot. Ochiul stâng mai avea încă un inel gălbui, încă unul colorându-i uşor nara dreaptă a nasului. Lucas îi împodobise astfel fața şi numai noi trei o ştiam. I-am susținut privirea, mută, strângând paharul de cafea în mână. Odinioară îl crezusem pe băiatul ăsta frumos şi fermecător – fațada tipic americănească pe care o afişa mă păcălise, cum îi păcălise fără excepție pe toți ceilalți.

Mi-am ridicat bărbia, ignorându-mi reacția fizică şi frica pe care mi-o stârnea aceasta.

— Mă cheamă Jacqueline.

El şi-a înălțat o sprânceană, nedumerit.

— Hm?

Exact atunci Erin m-a apucat de cot.

— Să mergem, gagico. N-ai istoria artei peste cinci minute?

M-am împleticit uşor şi m-am întors, gata s-o urmez, iar el a început să râdă uşurel, zeflemitor, când să trec pe lângă el.

— Ne mai vedem, *Jacqueline,* mi-a aruncat, în răspăr.

Numele meu în gura lui mi-a trimis un fior prin tot corpul şi mi-am târât picioarele în urma lui Erin, prin marea de

studenți. Odată ce reuşisem să mă mişc, nu ştiam cum să fac să scap mai repede de el.

Capitolul 6

Erin: Mai ai paharul de cafea?
Eu: Da?
Erin: Scoate-i suportul.
Eu: OMG
Erin: Numărul lui de telefon?
Eu: De unde-ai ştiut???
Erin: Eu sunt Erin. Ştiu totul.:) De fapt, m-am întrebat de ce-a mai scris pe paharul tău, dacă tot avea de gând să-ți prepare el cafeaua.

Dacă Erin nu mi-ar fi trimis mesaje pe telefon în timpul orei, paharul ăla, şi numărul lui de telefon, ar fi fost aruncate în coşul de gunoi de pe hol. Aşa, deci… Lucas nu scrisese o comandă inutilă pe paharul meu, ci îmi dăduse numărul lui de telefon. L-am introdus în agendă, întrebându-mă ce trebuia să fac cu el. Să-l sun? Să-i dau un mesaj?

M-am gândit la ce ştiam despre el: că apăruse de nicăieri în noaptea cu petrecerea. După ce pusese capăt atacului, o tendință protectoare l-a obligat să mă vadă ajunsă în siguranță la cămin. Îmi ştiuse de undeva numele chiar din noaptea aceea – numele meu de alint – dar eu nu-l observasem niciodată înainte.

Stătea pe ultimul rând la cursul de economie, desenând sau uitându-se lung la mine în loc să fie atent la profesor. Sâmbătă seară, atingerea fermă a mâinilor lui, în timp ce dansaserăm, îmi făcuse capul să mi se rotească, după care dispăruse fără explicații. Mă dezbrăcase din ochi, zisese Erin, în mijlocul cafenelei – la care lucra. Era înfumurat şi sigur pe el. Tatuat şi prea sexy pentru a fi descris în cuvinte. Arăta şi se purta ca Băiatul Rău pe care îl credeau Erin şi Maggie că este.

Iar acum, numărul lui era introdus în telefonul meu. Era de parcă ştia totul despre Operațiunea Faza Băiatul Rău şi

era dornic şi nerăbdător să îndeplinească acel rol aşa cum prietenele mele credeau c-o să facă.

Însă eu nu-l cunoşteam. Nu ştiam ce gândea despre mine. Dacă se gândea la mine. Fata care vorbise cu el după oră, săptămâna trecută, îl dorea. În club, fetele se zgâiau fățiş la el când trecea pe lângă ele, unele chiar întorcându-se după el şi petrecându-l cu privirea. Ar fi putut dansa cu oricare dintre ele, chiar s-ar fi putut duce acasă cu majoritatea. De ce eu?

* * *

Landon,

Am ataşat un plan general pentru proiectul meu. Dacă ai răgaz, vrei te rog să verifici dacă nu e prea stufos sau prea limitat? Nu ştiu sigur câte situații economice în afara celei a SUA să includ. De asemenea, curba-J mă pune puțin în dificultate. Înțeleg că putem vedea după fapte, dar economia nu e bazată pe predicție, ca starea vremii? Vreau să spun, cui îi pasă dacă nu putem vedea ce se întâmplă decât după eveniment – dacă tipul de la meteo nu poate prezice ce-o să se întâmple mâine, probabil va fi concediat, nu?

Am făcut şi exercițiile de pe fişele de seminar. Scuză-mă că-ți trimit atât de mult odată, şi lunea. Ar fi trebuit să ți le fi trimis mai devreme, dar am fost în oraş cu nişte prietene, sâmbătă, şi nu le terminasem.

JW

Jacqueline,

Nicio problemă. Eu fie lucrez, fie învăț, fie sunt la cursuri practic în fiecare oră a zilei. Cu greu pot spune ce zi e azi. Sper că ți-a plăcut seara în oraş.

Ştiu că, inițial, am spus că nu am nevoie de detalii despre despărțirea ta (dacă a fost nepoliticos, n-am vrut); trebuie să fi fost foarte dureroasă, dacă te-a făcut să laşi

baltă cursurile două săptămâni. Îmi dau seama că nu-ți stă în obicei să chiuleşti.

Am ataşat un articol din Wall Street Journal care explică mai bine decât manualul curba-J. Ai perfectă dreptate, fără abilitatea de a prezice, economia nu e economie, e istorie. Şi cu toate că istoria are rolul ei în probabilitățile predictibile atât din economie cât şi din meteorologie (deşteaptă analogie, apropo), e aproape nefolositoare dacă vrei să ştii dacă să investeşti sau nu în valută sau dacă să-ți iei umbrela la şcoală.

LM

M-am uitat îndelung la e-mail, încercând fără succes să-l compar pe Landon cu Lucas. Păreau opuşi ca ziua şi noaptea, dar eu nu cunoşteam decât o latură a lor. Nu ştiam prea multe despre Lucas, decât că arăta remarcabil şi că putea să bată măr pe cineva. În timpul orei de istoria artei, mă trezisem că mă întreb ce s-ar fi întâmplat la întâlnirea cu Buck, dacă Lucas ar fi fost cu mine. M-am întrebat dacă Buck ar mai fi îndrăznit să se uite aşa la mine. Să-mi spună, pe tonul acela: *Arăți bine.* Gândul la Buck examinându-mă cu ochi reci îmi întorsese stomacul pe dos.

Simțindu-mă uşuratică pentru că mă interesa, am continuat să-mi dau cu presupusul despre cum ar putea arăta Landon şi cât de mult ar conta ce părere aveam eu despre el. Complimentele lui m-au făcut să stau cu ochii pe ecranul laptopului şi să zâmbesc. Spusese că fostul meu prieten era un idiot, iar acum părea să fie interesat de despărțirea noastră. De mine. Ori aşa, ori citeam eu ce nu era.

Landon,

Am fost împreună aproape trei ani. N-am bănuit nicio clipă că se va sfârşi. L-am urmat aici, la şcoală, în loc să încerc să mă duc la o şcoală de arte. Profesorul meu de la orchestră era să facă o criză de apoplexie când i-am spus.

M-a implorat să mă duc la o audiție la Oberlin sau la Julliard, dar eu n-am vrut. Nu e decât vina mea. Mi-am încredințat viitorul iubitului meu din liceu, ca o tâmpită. Acum sunt împotmolită într-un loc unde n-ar fi trebuit să mă aflu. Nu-mi dau seama dacă am crezut atât de mult în el sau atât de puțin în mine. În orice caz, destul de stupid, nu? Iată, deci, povestioara mea lacrimogenă.

Mulțumesc pentru articol.

JW

Jacqueline,

Nu stupid. Încredere excesivă, poate, dar asta nu reflectă inteligența ta, ci faptul că el nu e demn de încrederea ta. Cât despre faptul că te-ai afla unde n-ar fi trebuit – poate că eşti aici pentru un motiv, sau nu există niciun motiv. Ca om de ştiință, înclin către a doua variantă. În orice caz, eşti scutită de acuzații. Ai luat o hotărâre; acum profită cât poți. Asta e tot ce mai poți face, nu? În legătură cu asta, eu m-am apucat să învăț pentru un concurs de mecanică statistică. Cine ştie, poate c-o să reuşesc să dovedesc ştiințific că fostul tău iubit nu este demn de tine, şi că tu te afli exact unde trebuia.

LM

* * *

Când Erin a intrat pe uşă, eram pe jumătate adormită şi înconjurată de verbe spaniole conjugate imprimate pe cartonaşe colorate. Am reuşit să le îndepărtez pe cele mai multe înainte ca ea să se aşeze pe marginea patului meu.

— Ei? L-ai sunat sau i-ai dat mesaj? Ai folosit tehnica pe care am pus-o la punct? Ce-a spus?

Am oftat.

— Nici una, nici alta.

Ea s-a lăsat pe spate, aruncându-şi braţele în lături teatral, în timp ce eu adunam de zor cartonaşele, să nu mi le boţească.

— Ţi-ai pierdut curajul.

M-am uitat lung la cartonaşele din mâna mea. *Yo habré, tú habrás, él habrá, nostros habremos.*

— Da, poate.

— Hmm. Ştii asta-i mai bine. Nu suna. Fă-l să te vâneze.

A început să râdă văzându-mi fruntea încreţită.

— Cu tipi ca Chaz e mult mai uşor. Să fiu a naibii, lui aş putea să-i *cer* să mă vâneze şi el s-ar executa.

Am râs împreună la imaginea sugerată, pentru că probabil era adevărată. M-am gândit la Kennedy. La ce fel de tip era el. Mă vânase şi el, la început, dar nu fusese nevoie să se străduiască prea mult până să mă prindă. Am fost luată pe sus de el, purtată în visurile şi planurile lui, pentru că el mă făcuse o parte din ele. Până acum câteva săptămâni.

— Au, la dracu', J! Ştiu ce faci acum. Nu te gândi la el. O să pregătesc nişte cacao. Treci înapoi la…

S-a ridicat în capul oaselor, culegând un cartonaş pe care nu reuşisem să-l recuperez.

— …Uhh, verbe spaniole.

Erin a umplut la baie cănile cu apă de la robinet şi le-a vârât în cuptorul cu microunde. Eu m-am uitat lung la cartonaşele înceţoşate din mâinile mele. La naiba cu Kennedy. La naiba cu el, la naiba. Aşa-i trebuie, să se înveţe minte, să mă vadă împreună cu altcineva ca Lucas. Cineva atât de diferit de el, dar la fel de atrăgător. Chiar mai atrăgător, dacă stau să cântăresc detaliile.

Operaţiunea Faza Băiatul Rău începuse. Dar nu-l sunam pe Lucas, nici nu-i trimiteam mesaj. Dacă Erin avea dreptate – dacă el era un vânător – nu făcuse încă destul în această privinţă.

Când ea mi-a dat cana, am tras adânc aer în piept şi i-am zâmbit. Mi-o vârfuise cu bezele din mica noastră rezervă, din

care amândouă ne serveam, din când în când, fără să ne obosim să mai facem cacao.

— Deci, dacă nu-i trimit mesaj, ce urmează?

Ea mi-a zâmbit şi a scos un mic chiot triumfător.

— Trebuie să facă cercetări în privința fetei valabile care-ai devenit de când…

A făcut ochii mari.

— Jacqueline, poate că te-a remarcat în sala de curs de dinainte de despărțirea ta. Ai schimbat locurile, nu? Făcând evident faptul că nu mai eşti cu el. Asta-i *perfect.*

Eram din nou în ceață, iar ea a râs.

— *Deja* te vânează. Acum tot ce ai de făcut e să fugi mai departe. Numai că nu prea repede.

Mi-am lins ciocolata de pe buza de sus.

— Erin, eşti periculoasă.

Ea a zâmbit drăceşte.

— *Ştiu.*

* * *

Miercuri, am ajuns la sala de curs înainte să iasă cei care avuseseră oră de la 8:00. După ce grosul studenților a ieşit pe uşă, m-am strecurat înăuntru şi mi-am ocupat locul, hotărâtă să nu-i dau atenție lui Lucas când o să intre. În acest scop, am început să-mi frunzăresc cartonaşele, deşi eram mai mult decât pregătită să iau notă maximă la testul de la spaniolă.

Nici când Benji s-a aşezat pe locul lui din stânga mea, nu mi-am întrerupt revizuirea. Refuzam să mă las distrasă de la a *nu fi* atentă la scaunul lui Lucas şi de la a *nu* observa dacă era sau nu în sală.

— Bună, Jacqueline.

Hopa, *asta* nu era vocea lui Benji.

Scaunele erau fixate în podea, cu pupitre în dreapta. Lucas se aplecase uşor peste pupitrul lui Benji, intrând până

la marginea spațiului meu. Mi s-a tăiat răsuflarea şi am făcut un efort să-mi reiau respirația, aparent neafectată.

— Oh, bună.

El şi-a muşcat buza de jos o dată, scurt.

— Bănuiesc că n-ai observat numărul meu de telefon de pe paharul de cafea.

Mi-am aruncat ochii spre telefon, care stătea pe marginea manualului meu.

— L-am observat.

I-am urmărit reacția, ştiind că practic îi *ceream* să mă vâneze.

El a zâmbit, ochii lui luminoşi încrețindu-se uşor la colțuri, iar eu am încercat să nu mă pierd cu firea, vizibil.

— Înțeleg. E dreptul tău să te răzgândeşti. Ce-ar fi să mi-l dai şi tu pe-al tău?

Am ridicat o sprânceană.

— De ce? Ai nevoie de ajutor la economie?

El şi-a muşcat buza sincer, de data asta, înăbuşindu-şi râsul.

— Nu prea. Ce te face să crezi asta?

M-am încruntat. Se putea oare să fiu atrasă de un tip căruia nu-i păsa câtuşi de puțin de rezultatele la învățătură?

— Bănuiesc că nu-i treaba mea.

El şi-a sprijinit bărbia în palmă. Vârfurile degetelor erau murdare, probabil de la desenatul cu creionul acela pe care-l ținea după ureche.

— Îți apreciez preocuparea, dar vreau numărul tău din motive care n-au absolut nicio legătură cu economia.

Mi-am luat telefonul, i-am găsit numărul în agendă şi i-am trimis un mesaj cu „Salut”.

— Omule, eşti aşezat pe locul meu.

Tonul lui Benji era franc, dar netulburat.

Telefonul lui Lucas a vibrat în mâna lui, iar el a zâmbit încă o dată când textul mesajului a apărut odată cu numărul meu.

— Mersi.

S-a ridicat de pe scaun şi s-a întors spre Benji:

— Scuze, prietene.

— Nicio problemă.

Benji era unul dintre cei mai dezinvolți oameni pe care-i cunoscusem. Atitudinea lui era a unui *pierde-vară,* dar aruncasem o privire la lucrarea lui de parțial vârâtă în manual – luase un 8,50 şi, cu toată sporovăiala lui despre chiulitul de la ore şi dormitul în timpul cursurilor, nu picase niciun examen. După ce Lucas s-a întors agale la locul lui, Benji s-a aplecat spre mine peste marginea pupitrului, mai aproape decât o făcuse Lucas.

— Deci, *asta* ce-a mai fost?

Îşi juca sprâncenele sugestiv şi m-am străduit să nu râd.

— Sunt sigură că nu ştiu despre ce vorbeşti, i-am răspuns eu, bătând repede din gene, în cea mai bună interpretare a rolului frumoasei sudiste pe care o puteam oferi.

— Ai grijă, micuță doamnă, a zis el cu accent sudist. Gagiu' ăla pare cam periculos.

Şi-a scuturat o buclă din ochi, zâmbind.

— Nu c-ar fi ceva în neregulă cu un strop de pericol.

I-am oferit o jumătate de zâmbet.

— Corect.

M-am felicitat pentru c-am tras o singură ocheadă peste umăr, pe la jumătatea orei de curs. Lucas nu se uita la mine, aşa că am putut să mă holbez în voie. Cu creionul în mână, desena de zor, mai întâi trasând umbrele, apoi uniformizându-le cu degetul mare. Părul negru îi căzuse în jurul feței, şi era concentrat la desenul său, fără să dea nicio atenție prelegerii profesorului sau clasei, de parcă ar fi fost singur în sală. Mi l-am imaginat stând în patul lui, cu genunchii ridicați, cu blocul sprijinit pe coapse. M-am întrebat ce desena. Sau pe cine.

El şi-a ridicat ochii, surprinzându-mi privirea. Dar a continuat să se uite la mine.

Pe buze i-a apărut acel zâmbet abia schițat şi şi-a întins gâtul, rotindu-şi umerii, fără să-şi ia ochii de la mine. Apoi,

aruncând o privire spre blocul de desen, a bătut cu capătul creionului în el şi s-a lăsat pe spate în scaun, plecându-şi genele în timp ce-şi examina opera.

Dr. Heller tocmai terminase graficul pe care-l desena pe tablă, iar prelegerea a reînceput. Lucas şi-a vârât creionul după ureche şi a luat un pix. Înainte de a-şi muta atenția spre profesorul nostru, mi-a zâmbit din nou şi un fior de încântare m-a străbătut prin tot corpul.

La sfârşitul orei, o altă fată decât cea de săptămâna trecută, l-a interceptat pe drumul spre uşă, iar eu am trecut repede pe lângă ei, fără să întorc capul. Un val de adrenalină îmi inunda corpul, simțind nevoia de a mă elibera, dându-i aripi. Aruncând o privire peste umăr, am ieşit din raza vizuală a amfiteatrului, cotind spre ieşirea laterală a clădirii, şi am încetinit pasul, simțindu-mă caraghioasă. Erin şi Maggie insistaseră că trebuia să evit să mă prindă încă vreo câteva zile şi să-l fac să mă urmărească – dar el n-avea să treacă *literalmente* la vânătoare.

I-am trimis un mesaj lui Erin că o să-mi iau poşirca de cafea la cantină înainte de orele de după-amiază, în loc să mă duc la Starbucks. Ea mi-a răspuns: *GENIAL. Ne vedem acolo. Surori în solidaritate şi tot bla-bla-ul.*

* * *

La sfârşitul orei de istoria artei, începusem să mă îndoiesc de convingerea lui Erin că Lucas voia să participe la jocul ăsta. Poate că nu era un câine. Sau eu nu eram o pisică. Sau eu nu mă pricepeam deloc la treaba asta. Am oftat, vârând telefonul în rucsac. Verificasem dacă am primit vreun mesaj de cel puțin treizeci de ori în timpul cursului.

Întotdeauna avusesem o părere proastă despre jocurile la care se dedau oamenii în obținerea dragostei – sau a următoarei relații. Toată povestea era o competiție pentru a vedea cine putea ajunge şi cât de departe, iar eu nu reuşisem niciodată să-mi dau seama dacă era vorba mai mult de noroc

sau de abilitate, ori vreo combinaţie tainică între astea două. Oamenii spuneau rareori ce gândeau sau dezvăluiau ce simţeau. Nimeni nu era sincer.

Uşor pentru mine de vorbit, făcând pe grozava cu relaţia mea perfectă cu Kennedy. Erin îmi atrăsese atenţia despre asta cu luni în urmă, când îi spusesem eu că se purtase ridicol în privinţa unui băiat – bătându-şi capul să descifreze ce voia de la o fată înainte să-i demonteze, una câte una, toate redutele. Trebuia să admit că ea avusese dreptate. Habar n-aveam cum era să fii tânără, adultă şi singură, aşa că nu se cădea să judec eu.

Până acum.

Anxietatea asta era absurdă, dar nu puteam scăpa de ea. El se uitase la mine în timpul orei de economie. Mă simţisem sigură pe mine când părăsisem sala, şi nefericită acum. De ce? Pentru că el n-o dăduse la o parte pe roşcată din calea lui la sfârşitul cursului ca să vină după mine? Pentru că nu-mi trimisese un mesaj la un moment dat în timpul celor nici trei ore şi jumătate de când îl văzusem ultima oară? N-avea nicio noimă.

Pe când îmi încălzeam supa la microunde pentru cină, mă resemnasem deja cu ideea că dădusem greş în încercarea de a-i menţine viu interesul lui Lucas. Am gonit-o din minte pe fata frumoasă care dăduse fuga la el, la sfârşitul orei, odată ce am început să mi-l închipui părăsind sala cu ea de mână sau mai mult.

— Tâmpito, mi-am zis printre dinţi.

De la capul patului meu, laptopul a scos un clinchet anunţând un e-mail, şi un tremur de emoţie i-a răspuns în capul pieptului meu. Probabil nu era nimic – vreo înştiinţare despre vaccinul antigripal de la centrul de sănătate, sau alt mesaj de la vreuna dintre fostele mele prietene de la liceu, care erau toate „devastate" că relaţia mea cu Kennedy se terminase (despre care ghiciseră singure când el îşi schimbase status-ul pe Facebook – la nici *douăzeci de minute* după ce o rupsese cu mine).

Îmi dezactivasem contul imediat şi nu-l reactivasem încă. Numai gândul de a-i vedea status-ul actualizat cu nonşalanţă şi de-a avea fotografii cu el apărând la noutăţile contului meu mă demoraliza. Chiar dacă încercam să ascund despărţirea noastră, noi doi aveam prea multe cunoştinţe comune. N-aveam cum să-i ascund complet activităţile. Începusem să primesc emailuri de simpatie şi condescendenţă şi mesaje pe telefon chiar de a doua zi, aşa că era de înţeles de ce verificam cu teamă inbox-ul.

Crispându-mă, l-am deschis şi… am zâmbit.

Jacqueline,

Poţi ajunge la seminar mâine (joi)? În caz că n-ai să vii, ţi-am ataşat fişa de lucru pe care am stabilit c-o lucrez mâine. E o temă nouă, distinctă, şi nu trebuie să fii la zi cu materia ca s-o deprinzi. (Apropo de asta, ar trebui să fii la zi în vreo săptămână, două).

LM

PS – M-am gândit la dovada de care ţi-am vorbit ultima oară – că eşti unde trebuie. Şi, te întreb, poţi să dovedeşti tu că te-ai descurca mai bine în altă parte? Şi dacă n-ai fi plecat de acasă, relaţia cu el tot s-ar fi sfârşit. Şi atunci poate că ai fi dat vina pe tine, neştiind că, din cauza lui, oricum s-ar fi terminat. În loc de asta, eşti aici. Ai fost părăsită, ai lipsit de la ore şi l-ai întâlnit pe cel mai bun preparator la economie din toată universitatea! Cine ştie, poate c-o să te fac să te îndrăgosteşti de economie. (Care-i specialitatea ta, apropo?)

Landon,

Am optat pentru specializarea în muzică. Urăsc vorba aceea: „Cei care pot, o practică, cei care nu pot, îi învaţă pe alţii". Ca profesoară, suplinitoare deocamdată, ştiu că asta-i o prostie. Totuşi. Aş fi vrut s-o *practic*. Visam să intru într-o orchestră simfonică sau într-o trupă de jazz progresiv… În loc de asta, o să-i învăţ pe alţii.

N-o să ajung la seminarul tău – am lecții cu băieții de la generală, mâine. (Cred că i-aş impresiona mai tare dacă aş putea să pârțâi gamele în loc să ciupesc corzile la contrabas.)

Îmi pare rău să te informez, dar plănuiesc să învăț cursul ăsta şi să termin cu economia. Nicio aluzie la abilitățile tale geniale de preparator, jur. Îți mulțumesc pentru fişa de lucru. Eşti foarte amabil.

JW

Jacqueline,

Dacă vrei să practici, atunci fă-o. Ce te opreşte?

Deci sunt amabil, hm? N-am mai auzit asta până acum. Lumea crede, de regulă, că sunt pretențios pân' la D-zeu. Trebuie să recunosc că înclin să încurajez această impresie. Aşa că promite-mi c-o să-ți ții părerea pentru tine. E atât de uşor să strici reputația, ştii.:)

LM

PS – Ocupă-te de foaia de seminar. Până vineri. Acum îți arunc o privire foarte serioasă prin monitorul ăsta. OCUPĂ-TE DE FOAIA DE LUCRU. Dacă ai probleme la vreunul dintre exerciții, spune-mi.

Landon,

Ce mă opreşte? Păi, am cam ratat şansa să mă duc la o şcoală de muzică serioasă. Şi sunt împotmolită într-un stat care nu încurajează întotdeauna artele (o stare de fapt împotriva căreia am să-mi petrec probabil întreaga mea carieră de preparator de muzică luptând). Mi se pare imposibil să ies acum din sistem şi „să practic". Bănuiesc că ar trebui să reconsider situația.

Amabilitatea ta secretă e în siguranță. Am buzele pecetluite.

JW

PS – MĂ OCUP de foaia de lucru, dar îți arunc o privire foarte agasată acum prin monitorul meu. Exploatator ce eşti. Pfui.

Rânjeam când am apăsat butonul send. Poate că jucam un joc de vânătoare cu totul diferit, iar Lucas şi zâmbetul lui enervant de enigmatic putea să se ducă învârtindu-se. Erin şi Maggie îşi puteau păstra pentru ele sfaturile de fă-l-pe-el-să-vină-după-tine, pentru că eu, aparent, eram fără speranță la capitolul ăsta în viața reală. Prin e-mail, totuşi… Bucuria mea s-a destrămat când mi-am dat seama de adevărul adevărat – flirtam cu cineva online. Habar n-aveam cum arăta sau ce tip de persoană era.

Asta nu era chiar adevărat. Ştiam exact ce tip de persoană era, chiar dacă nu dădusem niciodată ochii cu el. Era drăguț. Şi inteligent. Şi foarte sincer.

Desigur, nu umpluse de sânge bătând un violator aspirant pentru mine. Nici nu mă făcea să mă topesc toată când îşi punea mâna pe după mijlocul meu. Probabil n-avea tatuaje pe brațe sau ochi cenuşii-albăstrui ca ghețarul care aruncau priviri lichefiante.

La ora 10:00 seara, telefonul a ciripit un semnal de mesaj.

Lucas: Bună:)

Eu: Bună:)

Lucas: Ce faci?

Eu: Nimic. Teme pentru acasă.

Lucas: Am vrut să vorbesc cu tine, după curs, dar ai dispărut.

Eu: Am un alt curs, imediat după. Unul din acei profi care se opresc din vorbă, te fixează cu privirea şi aşteaptă până te aşezi, dacă întârzii.

Lucas: Atunci eu probabil m-aş duce către locul meu şi mai fără grabă.:) Să vii pe la Starbucks, vineri. De regulă nu-i nimeni. Americano, din partea casei?

Eu: Cafea gratis? Nu pot să las să-mi scape. O să încerc să trec pe-acolo. Când e tura ta?

Lucas: Toată după-masa. Până la 5.

Eu: OK.

Lucas: Pe vineri, Jacqueline.

Capitolul 7

Lucas a întârziat un sfert de oră vineri. Şi primul lucru pe care l-am avut a fost testul – la care el a lipsit. Primul meu gând a fost cât de iresponsabil este, să piardă un test... după care mi-am adus aminte că eu pierdusem un *parțial.* Nu eram chiar în măsură să-l arăt cu degetul.

El s-a strecurat pe uşa din spate, în timp ce Dr. Heller urca pe culoarul de trecere dintre bănci, adunând testele. A luat teancul celor de pe rândul din stânga şi apoi s-a întors spre dreapta, unde stătea Lucas.

— Trebuie să stăm de vorbă, după curs, a zis el, cu voce joasă.

Înclinând o dată din cap, Lucas şi-a scos manualul din rucsac şi i-a răspuns pe acelaşi ton reținut:

— Bine, domnule.

Nu m-am mai uitat la el în restul orei şi, când s-a terminat, el şi-a strâns lucrurile şi a coborât pe culoarul dintre bănci până la catedra din față. Aşteptându-l pe Dr. Heller să încheie discuția cu un alt student, Lucas şi-a ridicat ochii şi i-a întâlnit pe ai mei. Zâmbetul lui era indescifrabil, ca de obicei, abia vizibil. Însă privirea era concentrată, străpungându-mă ca o săgeată.

Întorcându-şi atenția către profesor, a pus capăt schimbului de priviri. Mi-am reluat respirația pe care nu-mi dădusem seama că mi-o țineam şi am şters-o din sală, nehotărâtă dacă să mai trec sau nu pe la Starbucks, după-amiază.

M-am gândit la testul pe care tocmai îl făcusem perfect, grație insistențelor lui Landon de a mă ocupa de foaia de lucru pe care mi-o trimisese cu două seri în urmă. Faptul că rezolvasem exercițiile acelea fusese de mare ajutor – trebuie să fi ştiut de test. Nu credeam că el încălcase vreo regulă şi-mi spusese ceva ce n-ar fi trebuit să ştiu, dar în mod clar vârful piciorului era pe linie. Pentru mine. Dusă de val şi invizibilă printre miile de alți studenți din acest enorm

campus, m-a izbit evidența faptului că, dintr-un motiv nedesluşit, el ieşise din rând ca să mă ajute pe mine. Şi, dintr-un motiv nedesluşit, eu contam pentru el.

Erin: Chaz şi cu mine plecăm curând. O să fii bine weekendul ăsta? O să te duci la Starbucks în după-amiaza asta, NU-I AŞA? Dacă îți cere să ieşi cu el, DU-TE. Curăță palatul. Nu uita că ai toată camera la dispoziția ta tot weekendul. ÎȚI FAC CU OCHIUL.

Eu: Să vă distrați bine, copii. O să fiu în regulă! O să țin minte tot ce mi-ai spus.

Erin: Aşa să faci! O să mă întorc duminică după-amiază. Sau seara, depinde de gradul de mahmureală de duminică dimineața. He, he. DĂ-MI UN MESAJ MAI TÂRZIU.

Uitasem de călătoria lui Erin cu Chaz din weekendul ăsta. Fratele ei cânta într-o trupă şi aveau spectacol la un festival, mâine, lângă Shreveport, aşa că-şi făcuseră rezervări de un pat şi mic dejun pentru weekend. Erin ne vorbise, lui Maggie şi mie, despre asta luna trecută, în timp ce aşteptam să ne uităm la Mercur şi la Venus printr-un telescop, într-o seară, la un laborator de astronomie.

„Un pat şi mic dejun?" îşi arcuise Maggie o sprânceană. „Ce urmează, prosoape cu monogramă?"

Erin se încruntase la ea.

„E romantic!"

„Tocmai!" râsese Maggie. „Şi tu te duci cu *Chaz*. Şi cum i-ai pomenit măcar domnului Cavaler al Sporturilor despre asta, apropo?"

Buzele pline ale lui Erin se arcuiseră feciorelnic şi îşi trecuse o mână prin părul ei atât de roşu încât îi desluşeai culoarea chiar şi atunci când stătea în acest câmp întunecat de la marginea oraşului.

„I-am spus că patul şi micul dejun sunt însoțite de enorme căzi de baie cu jacuzzi şi că aş vrea să-i fac nişte chestii negrăit de păcătoase în ele."

Un sunet gâtuit îi ieşise unuia dintre cei doi tocilari din spatele nostru, la coadă, amândoi având nişte mutre chinuite şi holbându-se la Erin.

Noi ne-am înăbuşit râsul. Maggie oftase.

„Bietul Chaz. N-are nicio şansă… o să stea în picioare, în faţa unui grup de oameni la primărie, spunând *Da* într-o bună zi, fără să ştie cum s-a întâmplat."

„Uh! nu prea cred. Când o să vină vremea să mă aşez, o să-mi iau pe cineva…"

Erin se uitase peste umăr la cei care trăgeau cu urechea în spatele nostru, „ca unul din ăştia."

Băieţii se uitaseră unul la altul şi stătuseră ceva mai drepţi. Cu un zâmbet superior în direcţia lui Erin, unul dintre ei îi dăduse victorios un pumn în braţ celuilalt.

* * *

Mă îndoiam că Erin avea să se mai gândească la mine vreo secundă în weekendul ei romantic. Eram pe cont propriu. Am chibzuit îndelung şi, în cele din urmă, am luat-o către asociaţia studenţilor, strângând mai bine jacheta pe mine, împotriva gerului subit de noiembrie. Petrecerile frăţiei care se ţineau în weekendul ăsta n-aveau să aibă ferestre deschise, nu că aveam s-o ştiu de la faţa locului. În absolut niciun caz n-aveam să mă duc acolo unde ar fi putut să se afle şi Kennedy. Sau Buck.

Aroma de cafea mi-a invadat simţurile mai înainte să dau cu ochii de Starbucks. Dând o roată cu privirea în interior, ochii mi s-au oprit la tejghea, unde două angajate stăteau de vorbă. Când nu l-am văzut pe Lucas, m-am întrebat dacă nu cumva făcuse schimb de tură şi uitase să-mi trimită şi mie mesaj.

Nu erau decât vreo câţiva clienţi – unul dintre ei fiind Dr. Heller, citind ziarul, în colţ. N-aveam nimic contra profesorului meu, dar nu prea voiam nici să fie martor la încercările mele de a flirta cu tipul care chiulise de la test şi

care fusese chemat în biroul lui pentru asta, de dimineaţă. Am stat puţin în spatele unei vitrine cu termosuri de cafea şi căni de călătorie.

La fel ca şi luni, Lucas a intrat pe uşa din spate, tocmai când ochii mei se uitau într-acolo. Am simţit furnicături în vârful degetelor de cum l-am văzut. Pe sub şorţul verde, purta un tricou strâmt, bleu, cu mâneci lungi, nu hanoracul cu emblema şcolii pe care îl avusese în dimineaţa asta, la curs. Mânecile îi erau din non suflecate peste cot, lăsând tatuajele la vedere. M-am dus glonţ spre tejghea, ochii mei plimbându-se de la antebraţele sale la faţă. Încă nu mă zărise.

Una dintre fetele de la casă s-a îndreptat imediat.

— Ce doriţi?

În vocea ei se simţea o oarecare enervare, de parcă ar fi pocnit din degete ca să-mi atragă atenţia.

— Mă ocup eu, Eve, i-a zis Lucas, iar ea a ridicat din umeri şi s-a întors la conversaţia cu colega ei, dar amândouă m-au privit cu şi mai multă ostilitate decât cu o clipă înainte. Bună, Jacqueline.

— Bună.

A aruncat o privire în colţ, unde stătea Dr. Heller.

— Cu ce să te servesc?

Tonul lui nu era acela al unui băiat care îmi ceruse anume să vin pe acolo. Poate că se purta rezervat de faţă cu colegele lui.

— Mm, un grande Americano, cred.

El a luat paharul din şir şi-a început să prepare băutura. Am încercat să-i întind cardul, dar a clătinat o dată din cap.

— E în regulă. Fac cinste.

Colegele lui au schimbat o privire pe care m-am prefăcut că n-o observ.

I-am mulţumit şi m-am retras în partea opusă a cafenelei faţă de locul unde stătea Dr. Heller, deschizându-mi laptopul ca să lucrez la proiectul meu de la economie. Aveam de adunat informaţii din mai multe surse ca să susţin poziţia pe

care o luase ziarul meu de studiu. Trebuia să-l predau înainte de vacanța de Ziua Recunoştinței, într-un răstimp ceva mai scurt de două săptămâni.

Dacă n-avusesem niciodată nevoie să compensez un parțial, urma s-o fac foarte curând.

După o oră, însemnasem vreo douăsprezece surse tratând evenimentele economice internaționale curente. Îmi terminasem cafeaua şi Lucas nu venise la masa mea nici măcar o dată. Eram aşteptată la liceu, pentru orele mele de contrabas de vineri după-amiaza, peste o jumătate de oră. Închizându-mi laptopul, m-am întors să-l scot din priza de pe perete.

— Domnişoară Wallace.

La neaşteptatul salut al lui Dr. Heller am tresărit puternic, răsturnând paharul de cafea, din fericire gol.

— Oh! Îmi pare rău că te-am speriat!

— Oh, nu-i nimic. Sunt un pic mai nervoasă… de la, ăă, cafea.

Şi de la faptul că pentru o fracțiune de secundă am crezut că erai Lucas.

— Voiam doar să te anunț că domnul Maxfield îmi spune că ai recuperat aproape toată materia şi ai făcut progrese cu proiectul. Mă bucur să aud asta.

Şi-a coborât vocea şi s-a uitat în jur, conspirativ.

— Colegii mei şi cu mine nu vrem, de fapt, să picăm pe nimeni, ştii. Scopul nostru este doar să-i speriem – vreau să spun să-i *încurajăm* – pe studenții mai puțin, ăă, serioşi să dea randament. Nu c-aş crede că ai fi şi dumneata unul dintre aceştia.

I-am întors zâmbetul.

— Înțeleg.

S-a îndreptat şi şi-a dres glasul.

— Bine, bine. Păi, cu acestea – îți doresc un weekend *productiv.*

Chicotea la gluma lui, iar eu am izbutit să mă abțin să-mi dau ochii peste cap.

— Vă mulţumesc, Dr. Heller.

A plecat spre tejghea şi a vorbit cu Lucas, în timp ce eu mi-am strâns cablul de alimentare şi mi-am îndesat laptopul în rucsac. Conversaţia dintre ei era însufleţită şi eu am prins a mă îngrijora când Dr. Heller a părut să arate spre mine cel puţin o dată. M-am întrebat dacă profesorul nostru credea că Lucas era unul dintre acei studenţi mai puţin serioşi pe care îi putea intimida ca să devină mai sârguincioşi. Dacă era aşa, nu voiam să fiu folosită ca un soi de exemplu.

La ieşire, am aruncat o privire peste umăr, dar Lucas nu şi-a îndreptat deloc ochii în direcţia mea, iar expresia lui era încordată. Colega lui, ştergând o tejghea la câţiva paşi distanţă, mi-a zâmbit afectată.

Când am plecat de la liceu, două ore mai târziu, am deschis telefonul, străduindu-mă să mă bucur la gândul unui weekend singură, în timp ce el se aprindea. În mod clar, drumul până la Starbucks fusese un eşec. Lucas se arătase, dacă e cu putinţă, chiar mai derutant şi mai prudent decât fusese până atunci.

În timp ce lucrasem la proiect, în Starbucks, îi trimisesem un e-mail lui Landon ca să-i mulţumesc pentru că-mi dăduse foaia de seminar miercuri şi pentru că insistase să mă ocup de ea. Cum nu voiam să dau curs unui posibil complex de vinovăţie, nu m-am referit direct la pontul pe care mi-l servise cu bună ştiinţă, în caz că era tipul de băiat riguros cinstit cum părea să fie. Nu mai primisem nicio veste de la el de miercuri, dar poate că avea să-mi trimită un e-mail în după-amiaza asta sau în seara asta. Poate că avea să fie liber weekendul ăsta şi o să ne putem, în sfârşit, întâlni.

Aveam un mesaj de la Erin, că ea şi Chaz ajunseseră la Shreveport – împreună cu o sumedenie de insinuări despre ce aş fi putut face eu cu o cameră doar pentru mine, iar mama îmi trimisese un mesaj ca să mă întrebe despre planurile mele de Ziua Recunoştinţei. Kennedy şi cu mine petrecuserăm alternativ ziua aceasta acasă la el sau la mine, în ultimii trei ani. Cumva, asta se traducea în nesiguranţa

mamei dacă veneam sau nu acasă, anul acesta. Când i-am răspuns şi i-am scris da, despărţirea de un băiat înseamnă în general că s-a zis cu vacanţele împreună, mă aşteptam să urmeze nişte scuze. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine.

Mama: Nu fi sarcastică. Tatăl tău şi cu mine am plănuit şi am plătit pentru o excursie la Breckenridge weekendul acela, pentru că ne-am gândit că tu ai putea să stai la familia Moore. Bănuiesc că va trebui să anulăm.

Eu: Ba nu, duceţi-vă. O să mă duc la Erin acasă ori în altă parte.

Mama: Ok. Dacă eşti sigură că vrei aşa.

Eu: Sunt sigură.

Uau. Iubitul meu mă părăseşte, iar la prima ocazie pe care o are mama să mă sprijine tangibil, ea şi tata o şterg singuri de-acasă şi se duc la schi. Bună metodă de a mă face să mă simt dorită şi acceptată, mamă. De parcă respingerea lui Kennedy nu-mi ajungea. Doamne.

Mi-am pus telefonul într-un suport de pahar gol şi m-am întors cu maşina înapoi în campus, pregătită să mă uit la TV, la un reality show, şi să lucrez la economie tot weekendul.

Când am ajuns în camera mea, am văzut că Lucas îmi trimisese un mesaj pe telefon, în timp ce conduceam.

Lucas: Îmi cer iertare că n-am spus la revedere.

Eu: A fost stingheritor cu Dr. Heller de faţă, bănuiesc.

Lucas: Da. Deci, mi-ar plăcea să te desenez.

Eu: Oh?

Lucas: Da.

Eu: Okay. Dar nu fără haine sau altceva, bine?

Lucas: Ha-ha, nu. Decât dacă vrei tu asta. J, glumesc. E OK în seara asta? Sau mâine seară?

Eu: În seara asta e bine.

Lucas: Trăsnet. Pot să ajung peste vreo două ore.

Eu: Ok.

Lucas: Ce număr are camera ta?
Eu: 362. Va trebui să cobor să-ți dau drumul în clădire.
Lucas: Probabil o să pot intra. Îți trimit mesaj dacă nu pot.

Capitolul 8

Bătaia în uşă a lui Lucas a fost uşoară. Eram atât de emoționată încât tremuram toată când m-am dus să deschid.

El spusese că vrea să mă deseneze, dar nu eram sigură dacă numai asta voia sau dacă ăsta era un pretext pentru ceva mai mult. Erin n-o să mă lase nici să-i povestesc finalul, dacă el o să vină în camera mea şi n-o să-l fac măcar să mă sărute, deşi Lucas nu mi se păruse a fi genul de băiat care de regulă se opreşte la sărutat. Multe fete priveau colegiul ca pe o perioadă de explorare şi nu puține ar fi fost mai mult decât fericite să exploreze cu Lucas. Dar mie îmi luase mai mult de un an până să mă hotărăsc să fac sex cu Kennedy, iar el fusese singurul tip cu care mă culcasem. Nu eram pregătită să ajung la asta cu Lucas, nu deocamdată, cel puțin – refăcută sau nu.

Am respirat adânc.

El a bătut din nou, ceva mai tare, iar eu m-am oprit din meditație şi am deschis uşa.

Franjuri de păr negru ieşeau de sub cipilica lui cenuşiu-închis. În lumina difuză de pe hol, ochii lui erau aproape lipsiți de culoare, cum fuseseră în prima noapte, atunci când se urcase în camioneta mea după ce se bătuse cu Buck. Şi-a ridicat umerii, cu mâinile vârâte în buzunarele din față şi caietul de schițe sub un braț.

— Salut, a zis.

Am făcut un pas înapoi în cameră, ținând uşa larg deschisă. Olivia şi Rona tândăleau în pragul camerei lor, pe partea cealaltă a holului, holbându-se la Lucas, căscând gura la mine, văzându-l cum intră în camera mea, în timp ce Erin era plecată. Olivia şi-a arcuit o sprânceană şi a aruncat o privire spre colega ei de cameră.

În următoarele cinci minute, tot etajul avea să ştie că am un tip sexy în camera mea.

Am lăsat uşa să se închidă singură, iar Lucas şi-a aruncat caietul de schițe pe patul meu şi a rămas în mijlocul camerei,

care părea că se micşorase cu el înăuntru. Fără să se mişte, examină partea de cameră a lui Erin, peretele de deasupra patului ei acoperit cu fotografii, literele greceşti ale asociației de fete din care făcea parte deasupra literelor aurii ale numelui ei. Profitând de neatenția lui, l-am studiat: cizme de cowboy, scorojite în draci, jeanşi tociți, hanorac ecosez gri. Şi-a întors capul să cerceteze şi partea mea de cameră, iar eu m-am uitat pe îndelete la profilul lui – obrazul recent bărbierit, buzele întredeschise, gene negre.

Ajungând cu fața la mine, ochii lui m-au privit o clipă după care s-au întors spre laptopul de pe biroul meu, de care conectasem două boxe mici. Stabilisem un playlist de melodii din colecția mea şi îi dădusem drumul să cânte, în surdină. Tot o sugestie de la Erin. Ea intitulase playlist-ul OFBR, iar eu speram, cu întârziere, că el n-avea să inspecteze lista şi să mă întrebe ce înseamnă. Nu i-aş fi spus, bineînțeles, dar obrajii mei gata să roşească ar fi devenit probabil incandescenți.

— Îmi place trupa asta. I-ai văzut, luna trecută? a întrebat el.

Îi văzusem cu Kennedy, de fapt – cu o seară înainte de a ne despărți. Erau una dintre trupele noastre locale favorite. El se purtase ciudat, în seara aceea. Distant. La concerte, de regulă, mă lua în brațe din spate, desfăcându-şi picioarele cât să facă loc picioarelor mele între ale lui, cu brațele încolăcite pe după mijlocul meu. În loc de asta, stătuse pe scaun, lângă mine, ca şi când eram doar prieteni. După ce ne despărțiserăm, îmi dădusem seama că el se hotărâse înainte de seara aceea – că reținerea lui era dovada zidului dintre noi; numai că eu nu văzusem, încă.

Am dat din cap, gonindu-l pe Kennedy din gândurile mele.

— Dar tu?

— Da. Nu-mi amintesc să te fi văzut acolo – dar era întuneric şi poate că băusem şi vreo două beri.

A zâmbit – dinți albi, doar cât trebuie de imperfecți ca să indice că nu suferise ortodonția prin care trecusem eu.

Scoțându-şi fesul şi lăsându-l pe patul meu, şi-a aşezat creionul pe caietul de schițe şi şi-a trecut ambele mâini prin părul turtit, după care a scuturat capul, rezultând o înfățişare „de-abia sculat din pat". *Dumnezeule mare.* Când şi-a scos hanoracul peste cap, tricoul lui alb s-a ridicat un pic şi am avut răspunsul la întrebarea până unde se întindeau tatuajele lui. Patru rânduri scrise, prea mic ca să pot citi, se încolăceau pe după mijloc, în stânga. Un soi de desen celtic îl echilibra, în dreapta. Bonus: acum ştiam ce voia să spună Erin prin abdominali de *lins.*

Hanoracul s-a alăturat fesului, iar tricoul a căzut înapoi la locul lui. Luându-şi caietul de schițe şi creionul, s-a întors spre mine şi am observat că tatuajele de pe antebrațe continuau peste bicepşi şi pe sub mânecile scurte ale tricoului.

— Unde mă vrei?

Mai fără suflu decât aş fi vrut, întrebarea mea suna ca o propunere bizară. Uau. Putea fi oare mai bătător la ochi? Poate c-ar fi trebuit să îmi iau inima în dinți şi să-l întreb direct dacă voia să fie refacerea mea de pe urma lui Kennedy, fără obligații.

Zâmbetul lui fin m-a topit – zâmbetul care-mi devenise din ce în ce mai familiar.

— Pe pat? a zis el, puțin răguşit. Oh, Doamne.

— Okay.

M-am dus şi m-am aşezat pe marginea saltelei, în timp ce el şi-a măturat hanoracul şi fesul pe podea. Inima îmi bătea cu putere, aşteptând. El s-a uitat fix la mine, plecându-şi capul într-o parte.

— Mm, arăți de-a dreptul crispată. Nu trebuie să facem asta, dacă nu vrei.

Nu trebuie să facem ce? am gândit eu, dorindu-mi să-l fi putut întreba dacă folosirea mea ca model era un pretext şi să-i spun că, în cazul ăsta, era un pretext pe care nu era nevoie să-l mai susțină. L-am privit în ochi.

— Vreau.

El şi-a pus creionul după ureche, fără să pară prea convins.

— Mm. Ce poziție ți-ar fi cea mai confortabilă?

N-aş fi putut să spun cu voce tare răspunsul care mi-a răsărit imediat în minte la această întrebare, dar roşeața care s-a întins pe fața mea ca focul din pădure m-a dal de gol. El şi-a prins buza de jos între dinți şi am fost sigură că a făcut-o ca să-şi înăbuşe râsul. Cea mai confortabilă poziție? Ce-ar fi, de pildă, cu capul meu vârât sub o pernă?

A privit în jur şi s-a aşezat pe podea, sprijinit cu spatele de perete şi cu fața spre picioarele patului meu. Genunchii ridicați, caietul pe coapse, era exact cum mi-l imaginasem în timpul orei, deunăzi. Numai că era în camera mea, nu într-a lui.

— Întinde-te pe burtă şi reazemă-ți capul pe brațe, cu fața spre mine.

Am făcut cum mi-a cerut.

— Aşa?

El a dat din cap, studiindu-mă de parcă sorbea detaliile sau căuta defecte. Ridicându-se în genunchi, a venit până aproape de mine, cât să-şi treacă degetele prin părul meu şi să mi-l prefire pe umăr.

— Perfect, a murmurat el, dându-se înapoi la perete, în poziția de dinainte, la câțiva paşi depărtare.

M-am uitat în voie la el în timp ce desena şi ochii i se plimbau când spre caiet, când spre fața mea. La un moment dat, privirea a început să i se plimbe şi pe restul corpului meu. De parcă degetele lui mă atingeau pe umeri şi mai jos, pe spate, răsuflarea mi s-a oprit în gât şi am închis ochii.

— Ai ațipit?

Vocea lui era blândă. Apropiată.

Am deschis ochii şi l-am văzut în genunchi, lângă mine, stând pe călcâie. Inima şi-a grăbit din nou ritmul la apropierea lui.

— Nu.

El îşi lăsase caierul de schiţe şi creionul pe podea, în spatele lui.

— Ai… terminat?

El a clătinat uşor din cap.

— Nu. Mi-ar plăcea să mai fac una, dacă nu te superi.

La aprobarea mea mută, el a zis.

— Întoarce-te pe spate.

M-am rostogolit încet, temându-mă că o să poată vedea cum îmi bubuie inima pe sub tricoul subţire. El şi-a reluat caietul de schiţe şi creionul de pe podea şi s-a ridicat în picioare. Şi-a plimbat ochii peste tot corpul meu şi m-am simţit vulnerabilă, dar nu în pericol. Ştiam atât de puţin despre el, dar un singur lucru simţeam fără echivoc: siguranţă.

— O să te aranjez, dacă îmi dai voie?

Am înghiţit în sec.

— Ăă… desigur.

Mâinile mele păreau sudate de coaste, umerii mi se ridicaseră aproape până la urechi. *Ce, nu în poziţia asta mă vrei?* Abia mi-am stăvilit vorbăria nervoasă care mi-a gâlgâit în gât la gândul acesta.

Degetele lui îmi cuprinseră încheietura cea mai apropiată de el şi mi-a ridicat braţul deasupra capului, îndoindu-l ca şi când ar fi fost aruncat în spate. Luând cealaltă mână, mi-a răsfirat degetele pe abdomen, a făcut un pas înapoi, m-a studiat un moment, şi apoi a mutat-o şi pe ea deasupra capului, încrucişându-mi încheieturile, de parcă aş fi fost legată. Am făcut eforturi să respir normal. *Imposibil.*

— O să-ţi mut piciorul, a zis el, cu ochii la mine, aşteptând să dau din cap.

Cu mâinile pe genunchiul meu, mi l-a îndoit în afară, lăsându-l să se îngroape în saltea. Şi-a luat din nou caietul şi a dat foaia.

— Acum întoarce-ţi faţa un pic spre mine… bărbia-n jos.. Aşa e bine. Şi închide ochii.

M-am căznit să rămân relaxată, ştiind că atâta vreme cât aud creionul alergând pe foaie, el nu avea să mă atingă. Am zăcut nemişcată, cu ochii închişi, ascultând râcâitul minei pe hârtie, întrerupt de uşoara frecare cu degetul, când netezea vreo linie sau dădea volum vreunei umbre.

Dinspre laptopul de pe biroul meu a venit semnalul sonor pentru mesaj nou, iar ochii mi s-au deschis brusc. Fără să mă gândesc, m-am ridicat în coate. *Landon?* Dar n-aveam cum să verific.

Lucas mă urmărea cu atenție.

— Trebuie să verifici acum?

Landon îmi ignorase e-mailul toată după-amiaza, pe când în trecut răspunsese atât de prompt încât probabil mă obişnuise prost, răsfățată. Dar Lucas se afla în camera mea. Pe patul meu. M-am întins la loc, mi-am pus din nou brațele în poziția de dinainte şi am clătinat din cap. N-am mai închis ochii, de data asta, dar nici el nu mi-a cerut-o.

Şi-a reluat desenatul, concentrându-se asupra mâinilor mele vreme îndelungată, iar apoi trecând la fața mea. Se uita fix la ochii mei, înainte şi înapoi între acea examinare intensă şi desenul lui. Când a ajuns să-mi cerceteze gura, lungi momente – desenând, uitându-se, desenând, uitându-se – mi-a venit să întind mâinile, să-l apuc de tricou şi să-l trag peste mine. Mâinile mi s-au încleştat involuntar, iar privirea lui a fulgerat către ele şi înapoi.

Cu ochii în flăcări, s-a uitat în jos, la mine.

— Jacqueline?

Am clipit.

— Da?

— În noaptea în care ne-am întâlnit… eu nu sunt ca tipul ăla. Maxilarul îi era rigid.

— Ştiu ast…

Şi-a pus un deget pe buzele mele şi expresia i s-a îmblânzit.

— Deci nu vreau să te simți forțată. Sau copleşită. Dar vreau, categoric vreau, să te sărut chiar în clipa asta. Rău.

Îşi plimba degetul peste obrazul meu şi mai jos, pe gât, apoi şi-a retras mâna.

Am continuat să mă uit la el. Pricepând în cele din urmă că aştepta un răspuns, am zis:

— Okay.

El a lăsat să-i cadă caietul pe podea, creionul urmându-l, fără să-şi desprindă ochii dintr-ai mei. Când s-a aplecat peste mine, mi-am dat seama c-am devenit foarte conştientă de fiecare parte a trupului meu care se atingea de a lui – fâşia de coapsă care se lipea de a mea, pieptul lui alunecând peste al meu, degetele lui plimbându-se de la încheieturile mâinilor spre antebraţe şi apoi încadrându-mi faţa. M-a ţinut în loc şi şi-a apropiat buzele de urechea mea. Când mi-a sărutat locul sensibil, răsuflarea mi-a ieşit sacadată.

— Eşti atât de frumoasă, a şoptit el, mutându-şi gura spre a mea.

Buzele lui erau calde şi ferme, apăsându-le pe ale mele, iar când limba lui a început un blând atac asupra liniei dintre buzele mele, eu le-am deschis. Limba s-a avântat în gura mea, mâinile s-au plimbat în direcţii opuse – una spre încheieturile mele încă încrucişate, apăsându-le în saltea, cealaltă alunecând pe lângă mine, înfigându-se în talia mea. M-a sărutat mai tare, revendicând răspunsurile la care dorea să mă convingă. Capul mi se învârtea şi trăgeam scurt aer în piept, de parcă ieşeam la suprafaţă, la fiecare câteva secunde, pentru a mă cufunda mai adânc. Tocmai când credeam că nu mai puteam suporta intensitatea, el şi-a slăbit apăsarea şi mi-a supt blând buza de jos, plimbându-şi limba peste ea, apoi a repetat mişcarea. M-am zvârcolit sub el şi limba lui a alunecat iarăşi printre buzele mele şi a reluat explorarea amănunţită – mângâindu-mi limba, dinţii, cerul gurii.

Dacă m-ar fi întrebat cineva *Cum e, în comparaţie cu sărutatul cu Kennedy?* aş fi răspuns *„Cu cine?”*

Mâinile lui Lucas m-au apucat fiecare de câte o încheietură şi mi-a dus braţele pe după gâtul lui.

Răspunzându-i prin ceea ce visasem să fac nu o dată, mi-am strecurat degetele în părul lui, răvăşindu-l mai tare. El m-a ridicat, urcându-mă în poala lui şi potrivindu-şi spatele în grămada de perne de la capul patului îngust, cu un picior încălțat încă pe podea, celălalt ridicat şi îndoit sub mine. Aplecându-mă pe spate, ținându-mi capul cu o mână, a trasat cu sărutări drumul în jos de-a lungul gâtului meu şi în decolteul tricoului. Capul mi-a căzut pe spate şi, gâfâind, am încercat să încheg un gând rațional.

Mâna lui s-a abătut pe sub țesătura uşoară de-a lungul coastelor mele, plimbându-se peste cupele de satin ale sutienului meu, mângâind cu vârful degetelor pielea de deasupra, curbele cărnii, adâncitura dintre ele, evidențiată de poziția mea pliată. Trăgând marginea tricoului peste sâni, şi-a plimbat buzele pe unde trecuseră degetele lui, urmărind cu limba granița pielii, chiar deasupra marginii sutienului.

Mâinile mi s-au încleştat în părul lui când degetele lui au trecut peste încheietoarea din față. Nu îmbrăcasem oare acest sutien cu acces lejer tocmai în acest scop? Trupul meu îl voia, dar mintea protesta – un prim sărut, şi să mă pipăie până... când?

Vocea lui Erin în mintea mea spunea: *Refă-te naibii profitând de el!* şi mi-am sugrumat hohotul de râs, ivit atât de nepotrivit.

Lucas şi-a ridicat capul şi a arcuit o sprânceană la mine.

— Te gâdili? m-a întrebat, neîncrezător.

Eram absolut îngrozită şi nu-mi puteam imagina o tragedie mai mare în clipa aia decât să am sâni gâdilicioşi... dacă nu aceea de a avea cel mai stupid simț al umorului de pe pământ. Mi-am muşcat buza, încercând să nu râd din nou, gândind *Oh, Doamne.* Am clătinat din cap.

Ochii lui s-au ațintit asupra buzei strânse între dinți.

— Eşti sigură? Pentru că ori e asta... ori găseşti tehnicile mele de seducție... amuzante.

Am slobozit un hohot de râs, incapabilă să-l mai opresc, iar el a clătinat din cap. Am încremenit, stând aşa, în poala

lui, cu sânii pe jumătate dezgoliți, umilită. Mi-am smuls mâna din părul lui şi mi-am trântit-o peste gura imprudentă.

Atunci, a zâmbit. Din spatele palmei, i-am zâmbit şi eu, implorându-l în tăcere să nu mă facă să râd din nou – pentru că imediat mai jos de suprafață, înăbuşitele hohote isterice se pregăteau de rebeliune.

— Poate ar trebui chiar să te gâdil, ca să scapi de asta.

Părea să cântărească în minte ideea.

— Nu, te rog, am zis eu, alarmată.

Ca majoritatea oamenilor, nu eram deloc o privelişte plăcută când eram gâdilată. Ştiam asta, pentru că mătuşa mea îl filmase, la aniversarea mea de unsprezece ani, pe ticălosul de verişor al meu mai mare gâdilându-mă până ce ajunsesem o creatură diformă, zvârcolitoare, imploratoare. Fața mi se umflase şi devenise stacojie, din gură îmi curgeau bale pe la colțuri, iar sunetele de protest pe care le emiteam erau aproape inumane.

— Nu?

— Nu. Te rog, nu.

Suspinând, mi-a luat mâna de la față şi a lipit-o de pieptul lui, aplecându-se repede spre mine să mă sărute. Am observat că îmi trăsese cu grijă tricoul în jos la loc, deşi asta nu-l împiedica să-şi apese degetele peste abdomenul meu sau să-mi strângă sânii în palme prin sutien, mângâind cu degetul mare un sfârc în timp ce gura i se mişca odată cu gura mea, lăsându-mă amețită. Sub palma mea, inima lui bătea în acelaşi ritm cu a mea.

Am uitat cu desăvârşire de râs.

* * *

Buzele îmi erau sensibile şi mă furnicau. La atingere, un iureş de amintiri delicioase mă năpădea – mâinile lui, şi ce făcuseră ele în tandem cu gura lui – săruturile înnebunitoare şi cele câteva cuvinte pe care le spusese. *Eşti atât de frumoasă.*

Am vrut să-i văd schițele, aşa că mi le-a arătat. Erau bune. Uimitor de bune. I-am zis asta şi am fost răsplătită cu zâmbetul lui abia detectabil.

— Ce o să faci cu ele? am întrebat, mai mult decât cu întârziere.

— Le refac în cărbune, probabil.

Am insistat să-mi spună mai mult.

— Şi după aceea?

El şi-a ridicat umerii pe sub hanorac şi s-a uitat la mine.

— Le prind cu piuneze de peretele dormitorului meu?

Am deschis gura, dar habar n-aveam ce să zic. *Peretele dormitorului?* Ochii lui s-au întors iar la caietul de schițe, dând foaia la celălalt desen.

— Cine n-ar vrea să se trezească şi să vadă asta?

Declarația lui avea nouăzeci şi nouă la sută şanse să însemne ceea ce părea să sugereze, dar nu ştiam ce să răspund pe măsură, aşa că n-am zis nimic. El şi-a închis caietul şi l-a lăsat pe rafturile de cărți de lângă uşă. Luându-mi bărbia în palmă, şi-a trecut uşor degetul mare peste buza mea de jos.

— Ah, fir-ar.

Şi-a retras mâna, examinându-şi degetele.

— Am uitat cum arată mâinile mele după ce desenez. S-a uitat la tricoul meu.

— S-ar putea să ai mici semne gri… peste tot.

Presupunând că acum aveam şi o buză gri şi probabil dâre slabe de gri peste burtă şi sâni, nu m-am putut gândi ce să zic mai mult de:

— Oh.

El şi-a strâns mâinile în pumni, a pus unul sub bărbia mea ca s-o ridice din nou şi l-a folosit pe celălalt să mă tragă mai aproape.

— Nicio grijă, fără degete.

Lipindu-mi trupul de al lui, m-a sărutat, cu spatele rezemat de uşa camerei. În poziția asta, nu mai era niciun secret ce voia corpul lui de la mine. M-am împins în el şi el a

gemut în gura mea şi smulgându-şi gura dintr-a mea, a şoptit răguşit.

— Trebuie să plec acum sau nu mai plec.

Ăsta era momentul în care ar fi trebuit să spun *Rămâi,* dar n-am putut. Kennedy a fulgerat prin mintea mea, spunând ceva oh-atât-de-asemănător nu cu foarte multă vreme în urmă. Chiar mai smintit a fost gândul la Landon şi la posibilul e-mail care mă aştepta. Niciunul dintre lucrurile astea n-ar fi trebuit să conteze. Nu în momentul ăsta.

Lucas s-a îndreptat pe picioare şi şi-a dres glasul. Sărutându-mă pe frunte şi pe vârful nasului, a deschis uşa.

— La revedere, a zis el şi a plecat.

M-am apucat cu o mână de tocul uşii, aplecându-mă să-l privesc cum se îndepărtează, trăgându-şi fesul peste părul ciufulit. Toate fetele pe lângă care trecea ridicau privirea spre el. Unele chiar s-au întors şi s-au uitat după el până când a ajuns la uşa dinspre scări, înainte de a se răsuci căutând să vadă de unde ieşise. M-am retras în camera mea şi le-am lăsat să-şi bată capul.

E-mailul care ne întrerupsese nu era de la Landon, ci de la mama – şi conţinea itinerarul părinţilor mei pentru excursia lor la schi în Colorado. O excursie la schi programată pentru singurul weekend de la mijlocul semestrului pe care plănuisem să-l petrec acasă – un weekend de sărbătoare, nu mai puţin.

Totuşi, n-am reuşit să-mi zgândăresc o mânie adevărată când am citit e-mailul, din două motive. Unu, eram ciudat de dezamăgită că în inbox nu era numele lui Landon şi, doi, că eram atât de îmbătată după săruturile perfecte ale lui Lucas că nu-mi păsa de vacanţa de unsprezece zile din viitor sau de cum aveam să mi-o petrec.

* * *

Duminică seara, mâncam linguri pline de unt de arahide în loc de cină, urmărind *Despre bărbaţi şi nu numai...* şi

spunându-mi că în mod clar nu eram o excepție de la regula nimănui. Landon încă nu trimisese un e-mail şi nu mai primisem vreo veste nici de la Lucas.

Erin trebuia să se întoarcă dintr-un moment în altul şi-i aşteptam cu nerăbdare prezența furtunoasă, colorată în camera noastră. Prea multă linişte mă deprima şi mă făcea să consum prostioare în loc de mâncare.

Un semnal sonor de mesaj în inbox şi am chibzuit dacă să fac sau nu pauză de la film ca să-l verific. N-aveam chef de încă vreunul dintre eforturile mamei de a-şi deşerta remuşcarea pentru că mă părăsea la o sărbătoare importantă. Până acum, încercase cu logica („Era anul în care tu te duceai la Kennedy"), cu şantajul emoțional („Tatăl tău şi cu mine n-am mai fost într-o călătorie singuri de douăzeci de ani") şi cu o ranchiunoasă invitație de a merge cu ei („Presupun că ți-am putea lua şi ție un bilet. Dar va trebui să dormi pe sofa sau într-un pat pliant, pentru că fără îndoială toate camerele sunt rezervate"). Le ignorasem pe primele două şi spusesem *Nu, mulțumesc* la cea de-a treia.

Ce urma – o încercare de a mă mitui? O propunere de călătorie de cumpărături n-ar fi fost exclusă – se mai folosise de asta şi altă dată. Săptămâna trecută, pusesem ochii pe o pereche de cizme online căreia lecțiile mele private şi alocația nu-i puteau acoperi costurile în întregime. Am pus pauză la film şi am deschis inbox-ul.

Bingo. Dar nu mama. Landon.

> Jacqueline,
>
> Mă bucur că te simți încrezătoare în privința proiectului. Oricând vei avea întocmită o ciornă a lucrării tale, mă voi uita bucuros peste ea, înainte s-o definitivezi. Am ataşat fişa de lucru pentru seminarul de mâine, pe care tocmai am terminat-o de alcătuit. Dacă ai vreo întrebare, anunță-mă.
>
> LM

Am citit din nou e-mailul, pleoştindu-mă. Nu exista nici pe departe ceva să semene a flirt. Ar fi putut veni de la un profesor. Nu-mi explica de ce îi luase tot weekendul până să-mi răspundă, când de obicei răspundea în câteva ore, dacă nu mai repede. Nu glumea despre nimic, nu-mi punea întrebări fără legătură cu economia. Mă simțeam de parcă îmi imaginasem eu toate crâmpeiele de familiaritate pe care o dezvoltasem în ultimele două săptămâni.

Landon,

Mulțumesc. O să-ți trimit ciorna sâmbătă dimineață. Sper că ai avut un weekend plăcut.

JW

Jacqueline,

Dacă ajunge la mine până sâmbătă e în regulă. O să încerc să ți-l returnez repede, ca să i-l poți preda profesorului Heller înainte de vacanță. Weekendul meu a fost bun. Mai ales vineri. Al tău cum a fost?

LM

Landon,

Bun. Un pic cam solitar (colega mea de cameră a fost plecată din oraş tot weekendul şi tocmai ce s-a întors şi arde de nerăbdare să-mi povestească totul), dar productiv. Mulțumesc încă o dată pentru ajutor.

JW

Capitolul 9

Din nou Lucas a fost abordat de o fată la sfârşitul cursului. Ce naiba? Oare toate fetele din grupa noastră simțeau nevoia de a conversa cu el? Dar apoi un băiat a venit lângă ea, petrecându-şi brațul pe după umerii ei. Alarmată, mi-am dat seama ce însemna reacția mea viscerală: gelozie. Pentru un băiat pe care abia de-l cunoşteam, cu care schimbasem mai mult salivă decât propoziții.

Când am trecut de ultimul rând de bănci, Lucas mi-a dăruit un zâmbet crispat, cu o uşoară ridicare a bărbiei, după care şi-a întors imediat atenția la perechea din fața lui. Contrariată, eram în egală măsură uşurată şi dezamăgită.

I-am cerut sfatul lui Erin, în timpul prânzului.

— Îşi ține cărțile foarte strâns.

Sorbind din obişnuitul ei Jamba Juice, chibzuia la posibilele cauze pentru rezerva lui.

— E de parcă… se împotriveşte să fie atras de tine. Nu mă înțelege greşit, mulți băieți sunt inaccesibili – dar de regulă nu-i apucă statul deoparte până ce nu şi-au văzut sacii în căruță.

M-a privit cercetător.

— Eşti *sigură* că nu s-a întâmplat nimic mai mult, vineri noapte?

Am scos un suspin şi m-am bătut peste frunte cu podul palmei.

— Oh, *da,* am uitat cu desăvârşire de partea în care am făcut sex sălbatic toată noaptea de vineri.

Ea şi-a dat ochii peste cap, apoi a ridicat din sprâncene:

— Hei! Dacă are o iubită?

M-am încruntat. La asta nu mă gândisem.

— Bănuiesc c-ar fi posibil.

Mintea mea a continuat cu o idee pe care n-o puteam rosti: Dar dacă ceea ce s-a întâmplat în noaptea în care ne-am cunoscut m-a făcut să-i par jalnică şi fraieră aşa cum mă şi simțeam, iar el n-a putut trece peste asta? Minutele acelea

îngrozitoare încă mă mai bântuiau şi, întâlnindu-l întâmplător pe Buck, acum vreo câteva zile, sentimentul de nesiguranță se amplificase. Nu avea să fie ultima oară când îl vedeam. Era în aceeaşi frăție ca şi Kennedy. Era prieten cu Chaz şi cu Erin, de altfel cu tot fostul meu cerc de prieteni. Era de neocolit.

— O iubită ne-ar pune cu siguranță piedici în planul nostru, cugetă Erin.

Din senin, m-am întrebat dacă Landon Maxfield avea o iubită.

Nu pomenise de vreuna, dar de ce-ar fi făcut-o? Ce motiv ar fi avut să strecoare *Hei, apropo, am o iubită,* în schimbul nostru de e-mailuri. Aş putea găsi o cale să-l întreb. Părea atât de onest încât eram sigură că mi-ar fi răspuns.

— J? vocea lui Erin m-a smuls din gânduri.

— Hm? Scuze.

Ea-şi înălțase o sprânceană, sorbindu-şi ultima înghițitură de licoare.

— La ce te gândeşti? Îți cunosc expresia asta de calcul şi, în calitatea mea de femeie-copilot, trebuie să fiu la curent cu orice pui la cale.

Am scormonit în sandviciul pe care-l aveam în mână, scoțând roşiile afară şi punându-le într-o grămăjoară în colțul tăvii mele. Nu-i puteam spune despre Buck. În schimb îi puteam spune despre interesul meu din ce în ce mai mare pentru Landon.

— Ştii de preparatorul meu la economie?

A dat din cap, nedumerită, şi, deodată, a-ți forma o atracție exclusiv online în timp ce eşti la studii, la universitate, unde există mii de băieți singuri, mi s-a părut cel mai ridicol lucru din istoria lucrurilor ridicole.

— Păi, uneori se pare că flirtăm. Şi într-un mesaj a zis de Kennedy că e un idiot.

Ea şi-a ridicat din nou o sprânceană.

— Îl cunoaşte pe Kennedy?

— Nu – adică a zis „Fostul tău iubit e un idiot". Nu cred că îl cunoaşte la propriu. A fost mai mult o... afirmație compliment pentru mine.

Am muşcat puțin din sandviciul meu cu curcan-şuncă-guacamole.

— Hmm.

Erin şi-a pus coatele pe masă, între noi.

— Păi, e de la sine înțeles că nu poate fi la fel de sexy ca Lucas. Dar e preparator, aşa că trebuie să fie deştept – şi Dumnezeu ştie că *asta* e chiar pe inima ta. E măcar drăguț?

— Ăă, am bâiguit eu, încă mestecând.

Şi-a mijit ochii.

— Oh, Doamne. Nu l-ai întâlnit niciodată, nu-i aşa?

Mi i-am închis pe-ai mei şi-am oftat.

— Nu chiar.

— *Nu chiar?*

— Okay, deloc. Habar n-am cum arată, bine? Dar e inteligent şi amuzant. Şi a fost chiar drăguț, şi m-a ajutat atât de mult... aproape c-am recuperat până la zi, cu excepția proiectului ăluia...

— Jacqueline, nu te poți îndrăgosti de un băiat fără să-l vezi niciodată! Dacă arată ca un la-loc-comanda? Ar putea semăna cu...

Scanând sala de mese, s-a fixat asupra unui tip înfiorător, într-un tricou mizerabil şi pantaloni de trening, care se târa pleoştit pe lângă masa noastră.

— ...cu tipul ăla.

Mi-am încrucişat brațele, ofensată în contul lui Landon.

— Tipul *ăla* arată ca un paria. Landon e prea deştept ca să arate aşa.

Ea şi-a acoperit ochii, clătinând din cap.

— Okay. O să facem din *Landon* Planul B.

Apoi m-a cercetat din priviri, cu expresia ei de teoria conspirației – ochii mijiți, buzele țuguiate.

— Ce ştii de fapt despre acest Landon?

Am râs.

— Mult mai multe decât despre acel Lucas.

— Mai puțin cum arată şi ce gust are, a punctat ea, mişcându-şi repede sprâncenele.

— Uf, Erin! Ai o minte foarte îngustă.

Mi-a zâmbit într-o doară.

— Eu prefer să o consider axată pe obiectiv.

Am ocolit Starbucks-ul – parte din planul lui Erin, deşi s-a văitat de sacrificiile pe care le făcea pentru mine, pe când ne înghițeam cu noduri cafelele la cantină. Lăsându-mă cu instrucțiuni clare să nu trimit mesaj sau e-mail niciunuia dintre ei, m-a îmbrățişat strâns şi s-a lăsat înghițită de un grup din asociația ei studențească de fete – care toate se purtau cu mine de parcă eram cunoştințe îndepărtate, în cel mai bun caz – şi au pornit să discute despre organizarea unei după-amiezi de vândut prăjiturele.

Cu o lună în urmă, fusesem sancționată ca iubita AI a lui Kennedy; acum eram doar biata colegă de cameră a lui Erin non-membră a asociației „greceşti".

* * *

Încăperile spălătoriei se aflau la capătul fiecărui etaj al căminului, dar de vreme ce toată lumea de la etajul meu hotărâse să spele mormane de haine în acelaşi timp, maşinile erau toate ocupate. Am cărat în spate sacul de plasă ticsit cu rufe pe casa scărilor, după care l-am coborât târâş, câte o treaptă de ciment o dată, sperând că rezidenții de la etajul de mai jos erau mai puțin înclinați spre curățenie, cel puțin în seara asta.

Zece minute mai târziu, mă îndreptam înapoi, spre camera mea, cu sacul gol. Oprindu-mă chiar pe casa scărilor, când telefonul mi-a vibrat, am răspuns la un mesaj de la Maggie, care-mi reamintea să-i trimit prin mail un link pentru cursul de spaniolă pe care-l urmam împreună. Îmi ardeau degetele să-i trimit un mesaj lui Lucas ori un e-mail lui Landon, dar mi-am vârât telefonul în buzunarul din față. Îi promisesem

lui Erin să nu fac niciuna dintre mutările astea. Ea ştia cum lucrează mintea băieţilor, pe când anii mei petrecuţi cu Kennedy mă lăsaseră jalnic de nepregătită pentru genul ăsta de manevre complicate. Pe bune, regulile de a agăţa pe cineva nu mi se păreau mai puţin grele decât regulile de a-ţi găsi un partener fidel într-o relaţie serioasă, dar ce ştiam eu.

Uşa de mai jos de mine s-a deschis şi s-a închis când am dat colţul şi nişte paşi au răsunat în spatele meu. Erau trei sute de rezidenţi în căminul meu şi, deşi foloseam toţi liftul sau scara principală pentru a intra şi a ieşi din clădire, majoritatea recurgeam la scările de serviciu permanent umede şi neplăcute când aveam treabă între etaje. De fiecare dată aveam aceeaşi senzaţie claustrofobă, care-mi dădea fiori. Şi acum am făcut un efort să nu sprintez până la uşa de sus.

M-am oprit brusc, dându-mi seama că eu continuam să urc, dar sacul de rufe nu. Presupunând că se agăţase de balustradă, m-am întors să-l eliberez şi m-am trezit practic ochi în ochi cu Buck. Capătul sacului era prins în mâna lui.

Am tresărit şi mi s-a oprit inima, de parcă în momentul acela rămăsese suspendată, mişcându-se cu încetinitorul, după care a început să-mi bubuie în piept ca un utilaj greu. El s-a urcat la o treaptă mai jos de mine şi a rânjit disprețuitor.

— Bună, Jackie.

La sunetul vocii lui mi s-a umplut gura de fiere şi am înghiţit cu greu.

— Sau nu. Parcă e Jacqueline acum, nu-i aşa? Nu aşa ai zis? *Un trandafir, oricum îi spui, exhală acelaşi scump parfum…*

Când s-a aplecat mai aproape de mine, am încercat să urc cu spatele treptele şi-am pus piciorul greşit, căzând. M-am folosit de prilej ca să mă târăsc îndărăt şi să urc spre uşă, dar el a întins mâna şi m-a ridicat cu uşurinţă, apucându-mă strâns de umeri.

— Nu mă atinge, m-am înecat eu.

El a zâmbit de parcă îşi hipnotiza mica pradă încolțită. Îşi bătea joc de mine.

— Ei, hai, Jacqueline, nu fi aşa. Întotdeauna ai fost foarte drăguță cu mine. Nu vreau decât să fii un pic mai drăguță, atâta tot.

Cuvintele lui nu erau îngălate, de data asta. Era treaz şi hotărât, iar răutatea din ochii lui mi-a dat de înțeles că aveam să plătesc pentru că-i scăpasem în noaptea aceea de la petrecere. Aveam să plătesc pentru ceea ce-i făcuse Lucas.

Am clătinat din cap.

— Nu. Spun nu, Buck. Exact ca şi data trecută.

Şi-a îngustat ochii şi abia de-am auzit înjurătura pe care-a şuierat-o, cu sângele vuindu-mi în urechi. Fugi. Fugi. Fugi, părea să spună, iar eu îmi doream să pot să-i dau ascultare. Am dat drumul sacului şi l-am lăsat să cadă la picioarele noastre.

— Ştiu că n-a fost vina ta pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia, a ridicat el din umeri. Eşti o fată frumoasă şi evident că tipul ăla avea aceeaşi intenție ca şi mine. A reuşit să mă pună la pământ numai pentru că eu băusem.

Răsuflarea lui îmi cădea pe față, fierbinte, fără nicio urmă de alcool. N-avea să-şi piardă echilibrul dacă mă smulgeam din mâinile lui şi fugeam.

— Deci ți-a tras-o în camionetă sau l-ai lăsat să te ducă în camera ta? Ştiu că Erin era cu Chaz, în noaptea aia. La fel cum o să fie şi în noaptea asta.

M-am înfiorat la vorbele lui vulgare. Nu primisem încă vreun mesaj de la Erin, dar era posibil să rămână la Chaz în noaptea asta şi Buck s-o fi aflat înaintea mea.

Un braț s-a strecurat pe lângă mine şi m-a apucat de şold, strângându-mă dureros. Durerea nu era nimic în comparație cu înjosirea de a fi pipăită împotriva voinței mele.

— Casa scărilor pute şi e incomodă, dar se poate şi aici. Dar de ce să nu mergem în camera ta, în schimb? Am s-o fac bine, pentru tine, păpuşă.

Amenințarea lui era evidentă. Dacă spuneam nu, m-ar fi violat chiar aici.

— Ci-cineva ar putea intra în casa scărilor în orice clipă.

El a râs.

— Adevărat. Păcat că nu mai porți rochița aia pe care o aveai în noaptea aia. Aş fi putut să te lipesc de peretele ăsta şi să ți-o trag în două minute fără să-ți scot nicio haină de pe tine.

Mi se învârtea capul. M-am încordat împotriva lui încercând să mă mişc, oricât de puțin, dar n-am reuşit.

— N-ar fi prima oară când aş fi prins cu vreo zărghită mică şi fierbinte într-o poziție foarte neortodoxă. Şi, hei… bonus: dacă vrei să-l câştigi înapoi pe Kennedy după ce te-a lăsat baltă, atunci să te transformi în fata care ar face orice, oriunde, cu oricine, l-ar înnebuni.

A ridicat din umeri.

— Ai început deja cu rahatul ăla cu ochi – şi cine ştie câți alții? Deci putem s-o facem aici, dacă asta vrei.

— Nu! am zis şi ochii i-au fulgerat. În camera mea.

Respirația îmi era întretăiată, tremurătoare, şi speram să fie confundată cu excitația în mintea lui cât bobul de mazăre. Mi-a zâmbit şi-a fost cât pe-aci să vărs. Niciodată nu-mi dorisem mai tare să vomit, dar corpul meu s-a opus din instinct.

Cu brațul pe după talia mea, m-a răsucit către uşa de sus, culegând sacul de rufe de pe jos. M-am întrebat dacă voiam să fac ceea ce pornisem să fac. Dacă eram pregătită să țip, să mă lupt şi să-l zgârii pe hol, umilindu-mă în fața tuturor, în speranța că el n-avea să mai reuşească să intre în camera mea. Dacă reuşea, eram pierdută. Pereții nu erau destul de bine izolați, dar toată lumea era obişnuită să audă tot soiul de zgomote venind din camerele vecinilor. Chiar dacă ar fi auzit ceva peste muzică, sonorul televizorului sau jocurile video, foarte probabil nu şi-ar fi bătut capul.

Am ieşit în hol, iar eu am cercetat oamenii pe care mă pregăteam să mă bizui. Camera mea era la a şasea uşă de la

casa scărilor. Doi băieți în capătul celălalt al holului exersau întoarceri pe un skateboard. Olivia stătea în mijlocul holului, vorbind cu Joe, un tip de la etajul trei. Când ne-a zărit, o clipă a rămas cu gura căscată, dar mai apoi a închis-o repede, iar Joe a privit peste umăr, a ridicat bărbia către Buck, şi s-a întors iarăşi la ea, cu un chicotit înfundat. Asta nu era bine. Kimber, care stătea două camere mai încolo, tocmai ieşea în hol cu rufele sale. M-am oprit. Acum sau niciodată. Buck a mai făcut un pas înainte, până să-şi dea seama că stăteam pe loc. S-a întors către mine:

— Haide, J, a zis el stăruitor.

— Nu. N-ai să intri în camera mea, Buck. Vreau să pleci acum.

Şocul i s-a zugrăvit pe față. Kimber, Olivia şi Joe au înghețat, aşteptând să fie martori oculari la orice urma să se petreacă. Mâna lui Buck m-a prins de cot.

— Nu asta ai zis acum câteva minute, păpuşă. Hai să purtăm discuția asta între patru ochi.

Încerca să mă împingă înainte, dar mi-am smucit brațul din palma lui puternică.

— Vreau să pleci. Acum.

M-am uitat fioros, respirând greu.

Nehotărârea i-a jucat un moment pe chip. Cinci persoane ne urmăreau. Şi-a ridicat brațele, cu palmele întoarse în afară.

— Nu fi supărată, okay? Am încercat doar să-ți spun că zidul de cărămidă o să fie rece şi aspru. Nu e vina mea că n-ai mai putut să aştepți cinci minute.

Aruncându-mi sacul de rufe pe umăr, a mai zis:

— Sună-mă mai târziu, când te calmezi, frumuşico.

Şi-a ciocnit şmechereşte pumnul cu al lui Joe şi s-a îndreptat agale spre casa scărilor. Am aşteptat până a dispărut pe uşă, înainte să mă mişc.

Cu fața arzând, mi-am descuiat uşa, auzind-o pe Olivia şoptind nu foarte discret în spatele meu.

— Vai de mine, tocmai şi-au tras-o pe scări? A mai avut un tip în cameră, nu mai devreme de vineri noapte! Mă întreb dacă la fel şi-o trăgea cu toți şi când era cu Kennedy şi de aceea el…

Am trântit uşa, m-am sprijinit de ea şi m-am lăsat să alunec la podea, icnind. Lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraji şi răsuflarea îmi ieşea tremurat, lăsându-mi usturime în piept. Voiam să fug departe. Să mă duc acasă. Să nu mai ştiu c-am fost părăsită, sau că visurile mi s-au spulberat, sau că permanent mă simt prea lipsită de experiență şi prea stupidă ca s-o scot la capăt cu propria mea viață.

Îl păcălisem pe Buck de data asta, era a doua oară când nu obținea ce voia, şi acum era furios la culme. Popular şi arătând bine, putea să aleagă aproape orice fată voia şi, din ceea ce auzisem şi văzusem, se folosea din plin de avantajul ăsta. Eu nu eram mai frumoasă ca fete precum Olivia, care se arunca mereu în calea lui. N-avea niciun motiv să facă o fixație pentru mine.

Existase, la început, o oarecare rivalitate între Buck şi Kennedy, dar nu-mi puteam aminti ce o provocase. Ceva se întâmplase când erau în frăție. Oare mă hărțuia aşa pentru că avea un dinte împotriva fostului meu iubit?

Probabil, dacă socotea că aşa l-ar putea scoate din sărite pe Kennedy. Trebuia să-i spun lui Erin. Avea să fie supărată pe mine fiindcă păstrasem secretul şi mă temeam de reacția ei, dar n-aveam încotro. Nu mai aveam.

Eu: Trebuie să vorbesc cu tine.

Erin: Şi eu trebuie să vorbesc cu tine! Ne vedem în cameră, după orele tale.

— Jacqueline, te-ai cuplat cu Buck aseară? a şuierat Erin, în timp ce uşa camerei noastre se închidea în urma ei.

Mi-am închipuit că mi s-a scurs tot sângele din obraji.

— De unde ai auzit asta?

Ea a scos un pufnet.

— Dar de unde n-am auzit! De ce nu mi-ai spus şi mie, de dimineaţă, la astronomie? Şi de ce cu Buck, din toată lumea asta? Vreau să spun arată bine şi toate cele…

— N-am făcut-o.

Am înghiţit cu greutate şi mi s-au umplut ochii de lacrimi.

— N-am făcut-o, Erin.

Ea s-a uitat surprinsă la faţa mea şi a traversat camera din trei paşi, apucându-mă de braţe.

— J, ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat?

M-am lăsat moale pe pat şi ea s-a aşezat lângă mine, cu ochi speriaţi.

— Tre… trebuie să-ţi spun ceva.

— Okay… ascult…

De unde să încep? De seara trecută? De acum două săptămâni?

— Când am plecat mai devreme de la petrecerea de Halloween, acum două săptămâni, ştii? Buck m-a urmărit.

Mi-am muşcat o bucăţică de piele de pe buză şi mi-am dat seama că sângera. Gustul sângelui mi-a readus în minte mai vie noaptea aceea şi faţa a început să-mi ardă.

— Era beat. M-a îmbrâncit în camionetă.

Stăteam ţeapănă, silindu-mă să articulez cuvintele, în timp ce ea rămăsese mască.

— Ce-a făcut?

M-a strâns mai tare de braţ.

— Voia să mă vi-violeze…

— Voia?

Am strâns din ochi. Mi-am lins sângele de pe buză.

— A apărut Lucas din senin. El l-a oprit.

— Măi să fie-a naibii!

În tăcerea care a urmat, mi-am deschis în cele din urmă ochii. Erin încă mă mai strângea de un braţ, cu ochii aţintiţi în covorul de sub tălpile noastre.

— Mă crezi?

Lacrimile nu se lăsau stăvilite, deşi simţeam c-aveau să-mi secătuiască în curând. Ultima oară când plânsesem – înainte

să mă despart de Kennedy, înainte de ultima noastră lună – fusese acum un an, când îmi fracturasem femurul la snowboarding. Înainte de asta, atunci când murise bătrâna noastră căţeluşă, Cissie.

— Jacqueline, cum poţi… bineînţeles că te cred! Ce întrebare e asta?

Se uita furioasă la mine.

— Şi, apropo, de ce dracu' nu mi-ai spus până acum? Pentru că te-ai gândit că n-o să te cred?

Îi tremura buza şi expresia i se schimbase din jignită în rănită.

— Chaz şi Buck sunt foarte buni prieteni şi m-am gândit că aş putea pur şi simplu… să-l evit…

— Jacqueline, ăsta e exact genul de problemă pe care femeile trebuie să şi-l spună una celeilalte! Nu-mi pasă niciun pic dacă era beat…

— Mai e ceva.

A tăcut, uitându-se la mine.

— Aseară, m-a prins pe casa scării.

Erin a făcut ochii cât cepele, dar eu am clătinat din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic. L-am păcălit să vină sus, spunându-i că am putea merge în camera mea. Când am intrat pe hol, cu ceilalţi în jur, i-am cerut să plece.

Mi-am îngropat faţa în palme şi-am slobozit şi restul:

— A răspuns în aşa fel încât a dat de înţeles că o făcuserăm pe scări. L-a auzit şi Olivia…

— Îmi imaginez scena, a zis Erin, luându-mi mâinile într-ale ei. Târfa aia clevetitoare n-are niciun drept să răspândească bârfe despre nimeni. Nu-mi pasă de ea. Dar fii sinceră cu mine, J. Ţi-a făcut vreun rău? Spune!

Ochii îi scoteau flăcări. Am clătinat din cap.

— Doar m-a speriat.

A oftat, şi-a încreţit fruntea gândind intens, apoi şi-a îndreptat spatele.

— Stai. Deci nemernicul ăla mincinos a întâlnit întâmplător pumnii lui Lucas de mai multe ori, nu vreo doi vagabonzi bătăuşi?

— Da.

Pe față i s-a zugrăvit din nou expresia rănită – îi puteam citi reproşul în ochi.

— De ce nu mi-ai spus?

Am dat din umeri, aproape imperceptibil.

— Nu ştiu. Îmi pare rău.

Răspunsul ei a fost să mă ia în brațe.

— Şi Lucas? Îl cunoşteai înainte de asta?

M-am sprijinit de ea, vârându-mi capul sub bărbia ei.

— Nu. Nu-l văzusem niciodată înainte de noaptea aia. Sala noastră de economie e uriaşă şi doar nu era să mă uit în jur la ceilalți băieți. Îl aveam pe Kennedy.

Mâinile mi s-au întors cu palmele în sus, în poală.

— Sau credeam că-l am.

Erin m-a strâns mai tare în brațe.

— Fireşte că aşa credeai.

Capitolul 10

— Te duci la seminariile pregătitoare? Eu n-am fost decât de vreo două ori, dar nu-mi amintesc să te fi văzut pe-acolo.

Vocea lui Benji mi-a deviat atenția de la Lucas.

— Hm?

El a chicotit, în timp ce eu mi-am îndesat manualul de economie în rucsacul de la picioare, jenată că fusesem surprinsă aruncând ocheade spre Lucas. Din nou.

— Seminariile pregătitoare? Aş fi vrut să pot, dar am un alt curs în acelaşi timp. Ne-am trimis însă e-mailuri – am avut nevoie să recuperez, după cele două săptămâni de inconştiență.

Dintr-odată mi-am dat seama... dacă Benji fusese la seminarii, asta însemna că el *îl văzuse pe Landon.* Dedusesem, de asemenea, din câteva comentarii voit transparente, că Benji era gay. Deci poate că n-ar fi avut nimic împotrivă să răspundă la întrebări de genul *Mai exact, cât de sexy e preparatorul?*

— Deci ai fost la vreo două seminarii, hm?

El a dat din cap şi m-am hotărât să încep cu lucrurile cele mai importante.

— E vreo şansă ca preparatorul să fie, ştii tu, gay? Mi-am ținut răsuflarea, aşteptându-i răspunsul.

— Da' ce crezi, că i-am dat să completeze un chestionar?

A izbucnit în râs când m-a văzut derutată şi îngrijorată că tocmai îl jignisem.

— Doar râd de tine. Sunt foarte sigur că nu joacă în echipa mea. Deşi chiar dacă ar fi jucat, n-ar fi fost chiar pe măsura mea.

Şi-a tras burta şi s-a bătut cu palmele peste abdomenul care, cu efortul acesta, părea oarecum plat.

— Nu-i ceva de care n-ar putea avea grijă vreo două săptămâni la sală şi renunțarea la pâine în weekend.

Mi-am rostogolit ochii.

— Las-o baltă!

El a oftat.

— Îmi place să fiu gay. Trebuie să pierzi două kile? Lasă-te de ketchup vreo două săptămâni. Problemă-rezolvată.

Ne-am luat rucsacurile pe umeri şi am urcat încet treptele.

— În clipa asta chiar nu te pot suferi.

El a râs şi veselia i-a sporit şi mai mult când ochii mei au cercetat spaţiul dintre locul lui Lucas şi uşă. Plecase.

— Aşa, deci, schimbaţi şi e-mailuri, şi priviri intense de trage-mi-o în timpul orelor. Bănuiesc că nu eşti singura fată, sau băiat, din grupa profesorului Heller care consideră că preparatorul e ispititor ca o prăjitură cu frişcă – dar s-ar putea să fii singura pentru care sentimentul e reciproc.

Am auzit că mă tachina, dar n-am înregistrat nimic decât după ce am făcut conexiunea care fusese chiar sub ochii mei.

— Lucas… e preparatorul?

Benji s-a oprit odată cu mine, amândoi îmbrânciţi de cei care treceau pe lângă noi.

— Nu-i ştiam numele, dar, da – fir-aş al naibii!

M-a luat la o parte din curentul principal al mulţimii.

— N-ai ştiut că el era preparatorul?

Apoi, zâmbind, a continuat:

— Bănuiesc că acum o să te duci la seminarii, hm? Vreau să spun, teoretic, ai restricţie, dar nu eşti singura implicată în acest joc al privitului, altminteri nu te-aş tachina.

Aplecându-şi faţa, s-a uitat în ochii mei.

— Jacqueline? Ce naiba?

M-am gândit la e-mailurile pe care mi le scrisese ca Landon, şi la privirile lungi ale lui Lucas, mesajele lui pe telefon… şi, mai ales, la desenele şi la seminarul *sexual* din urmă cu cinci zile. După care nu-mi mai scrisese mesaje. Nici e-mailuri. Nici nu-mi spusese că el era *Landon!*

— N-am ştiut.

N-aveam deloc nevoie de încă o afurisită de revelaţie ca să mă facă să mă simt complet idioată.

— Hello, domnişoară Evident, asta am cam dedus după moaca ta năucită şi derutată. Poate că el a crezut că ştiai?

Am clătinat din cap.

— *Ştia* că nu ştiam. Şi cum adică am restricție? m-am încruntat eu.

El a ridicat un umăr.

— Colegul meu de cameră a fost preparator la anul întâi, la chimie. Preparatorii trebuie să se ocupe de grupa pentru care fac seminarii, dar nu li se îngăduie, ştii tu, să *fraternizeze* cu studenții respectivi. Conflict de interese. Nu e aşa mare strictețe ca pentru asistenți sau profesori – cărora li se pune în vedere să nu se cupleze cu niciun student, în niciun caz. Totuşi, se mai întâmplă. Suntem oameni.

Mă uitam în podea.

— Sunt complet şi chiar exasperant de *habarnistă?* Cum de n-am ştiut?

Benji mi-a ridicat bărbia cu un deget.

— Ăă, am sentimentul distinct că aici s-a cam întâmplat deja o *fraternizare.*

A oftat văzându-mi fața.

— Uite, dacă n-ai fost niciodată la un seminar de pregătire şi niciunul dintre *alter ego*-urile lui nu ți-a *spus* că era unul şi acelaşi tip, de unde era să ştii, mai precis?

Încordarea din umerii mei s-a destins.

— Cred că ai dreptate.

— Bineînțeles că am dreptate. Şi acum?

Mi s-a încleştat maxilarul.

— N-am idee. Dar un lucru e sigur: n-o să-i spun că ştiu.

Benji a clătinat din cap, mi-a pus o mână pe după umeri şi am reintrat în şuvoiul studenților.

— Când m-am înscris la economie, nici nu-mi trecea prin minte că o să am parte de o dramă reality-show de acest fel. E ca un mare şi nesperat *bonus.*

* * *

Erin: Te-am înscris la un curs de autoapărare împreună cu mine.

Eu: Ce??

Erin: Organizat de poliția campusului. Sâmbăta, de la 9 la prânz, începem săptămâna asta, sărim peste weekendul de după Ziua Recunoştinței, apoi mai facem 2.

Eu: Okay.

Erin: O să rupem în bătaie nişte tipi în costume de-alea mari şi pufoase!!! Întotdeauna mi-am dorit să-i dau un şut unui tip de să-i sparg ouăle. Acum pot s-o fac fără să fiu acuzată!

Eu: Eşti bolnavă.

Erin: Pledez vinovată.:)

* * *

Vineri, nu m-am uitat înspre Landon/Lucas. Nici măcar o dată. Trecuse o săptămână de la interacțiunea noastră interzisă de universitate. Asta îl atrăsese? Că eram un fruct interzis? O să-i arăt eu interzis.

Pe când ne strângeam lucrurile, Benji s-a uitat peste umărul meu, înălțându-şi sprâncenele pe sub cârlionții negri ai bretonului.

— Bună, Jackie.

Kennedy nu-mi mai vorbise de mai bine de o lună, ultimele cuvinte dintre noi putând fi caracterizate drept un clişeu răsuflat. Am tras aer în piept să mă calmez şi m-am întors.

— Kennedy.

Am aşteptat, convinsă că avea un motiv să mi se adreseze, deşi habar n-aveam ce putea fi.

— Mergi acasă de Ziua Recunoştinței? Dacă da, ar trebui să folosim o singură maşină, ştii, ca să facem drumul ăla de patru ore ceva mai puțin monoton.

— Vrei să mergem cu maşina acasă… *împreună?*

El a ridicat din umeri, lăsându-şi puțin capul într-o parte, cu un început de zâmbet cu gropițe. Kennedy scuturându-şi

părul din ochi era o privelişte frapantă, iar el o ştia al naibii de bine. În clipa aceea, totuşi, mai degrabă m-a scos din sărite.

Benji şi-a dres glasul şi mi-a atins cotul.

— Ne vedem luni, *Jacqueline.*

I-am zâmbit:

— Weekend plăcut, *Benjamin.*

Mi-a făcut cu ochiul şi l-a împins pe Kennedy fără să-şi ceară scuze.

— Care-i treaba lui? s-a încruntat fostul meu iubit.

— Ce vrei de fapt, Kennedy?

Mi-am schimbat rucsacul pe umărul celălalt şi m-am uitat drept la el, surprinsă neplăcut de dorințele mele contradictorii din acel moment. Voiam să-i dau un pumn în față. Voiam să-i cad în brațe şi să mă trezesc din coşmarul în care el mă aruncase.

— Mi-ar plăcea să fim prieteni, totuşi. Tu ai însemnat mult pentru mine. Blândețea din ochii lui era aproape o mângâiere fizică. Îl cunoşteam atât de bine şi de atât de mult timp. Discursul ăsta era neanticipat – prea mult, prea curând. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Nu ştiu dacă voi putea vreodată să fac asta, Kennedy. Şi nu vreau să merg cu tine acasă săptămâna viitoare. Mă scuzi.

L-am ocolit şi am pornit pe culoarul dintre scaune spre uşă.

— Jackie…

— *Jacqueline,* am zis, fără să mă întorc, lăsându-l în urmă.

* * *

Landon,

Îți trimit materialul un pic mai devreme, deşi fireşte că nu-mi închipui că stai degeaba, vineri seara, aşteptând să-ți vină nişte proiecte la economie. Dar eu o să am

treabă mâine-dimineață, aşa că m-am gândit să ți le trimit de acum.

Mulțumesc din nou că-ți arunci un ochi peste el, înainte să-l predau.

JW

Jacqueline,

De fapt, m-ai distras/salvat (temporar, cel puțin) de (la) o exasperantă căutare a unui bug undeva prin sutele de linii ale unui cod care nu prea funcționează. Aş prefera de o mie de ori să mă uit peste proiectul tău. O să ți-l trimit înapoi duminică seară, dacă nu mai devreme.

LM

M-am uitat lung la L-ul din semnătură, închipuindu-mi-l ca pe tipul care ştiam că era – Lucas. Ca Landon, flirtul lui fusese subtil; ca Lucas, era deschis. Ce joc mai era şi ăsta? N-aveam cum să ştiu dacă situația asta era nouă pentru el sau încălca frecvent granițele preparator-studentă. În noaptea în care ne-am întâlnit, noaptea aceea oribilă, el ştiuse cine sunt. Îmi spusese Jackie, numele pe care trebuie să-l fi auzit de la Kennedy. Când îi trimisesem primul e-mail cerându-i ajutor la economie, el trebuie să fi ştiut că eram tot eu, dar nu dăduse niciun indiciu.

Potrivit paginii de web a universității, restricțiile asupra socializării erau pentru a proteja – sau a preveni – studenții de a negocia favoruri sexuale pentru note sau a lăsa impresia de aşa ceva. Dar Landon mă ajutase să învăț materia şi eu făcusem munca. În ceea ce privea nota la cursul lui dr. Heller, nu se întâmplase nimic incorect. El ştia asta. Şi eu o ştiam.

Dar chiar şi fraternizarea consensuală, cum o numise Benji, era teoretic împotriva regulilor.

L-aş fi putut vârî pe Landon Maxfield în bucluc. Când venise în camera mea, crezusem că el era doar un alt student din grupă, iar el mă lăsase să persist în greşeală.

Mă sărutase, mă atinsese, iar eu îl lăsasem. Îl dorisem.

Mi-am închis laptopul şi m-am uitat la telefon. Ne sărutaserăm în urmă cu o săptămână. Aici, în camera mea. Iar el nu-mi trimisese niciun mesaj de atunci. Voiam să ştiu de ce.

Eu: Am greşit cu ceva?

Am aşteptat câteva minute, uitându-mă pe fotografiile de pe telefon – multe dintre ele erau cu Kennedy. M-am întrebat dacă era slăbiciune ceea ce mă împiedica să le şterg sau doar vroiam să țin dovada că păruserăm că ne iubeam – că arătam îndrăgostiți, chiar în timp ce între noi se termina totul.

Lucas: Nu. Am fost ocupat. S-a întâmplat ceva?

Eu: Bănuiesc că n-ai avut timp să refaci schițele.

Lucas: De fapt, am făcut-o pe una dintre ele. Mi-ar plăcea s-o vezi.

Eu: Mi-ar plăcea s-o văd. E fixată pe peretele tău?

Lucas: Da.

Lucas: Uite, sunt în oraş în clipa asta, vb în târziu?

Eu: Sigur.

Potrivit mailului său, lucra la ceea ce părea a fi un uriaş proiect la inginerie şi informatică, iar potrivit mesajului său, se distra în oraş. N-aveam idee care variantă era adevărată. Aş fi crezut că vrea să scape de mine… dacă n-ar fi fost asta: *Mi-ar plăcea s-o vezi.* Am citit din nou mesajul, mi-am deschis laptopul şi i-am recitit e-mailul, dar nu m-am simțit mai lămurită.

* * *

Erin a dat buzna în cameră pe la unu noaptea, vorbind la telefon.

— Ştii ceva? Cred că tu nu-mi respecți părerea în *multe* alte lucruri.

Din fericire, eram trează, urmărind online videoclipuri de autoapărare. În pofida nerăbdării lui Erin de a sparge nişte ouă şi a nevoii mele de a învăța aşa ceva, ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac dimineață era să mă trezesc şi să mă duc să-i car pumni şi şuturi unui tip într-un costum căptuşit. Nu vedeam care ar fi legătura între aşa ceva şi a scăpa de cineva ca Buck. Dacă aş fi fost în stare să scap din strânsoarea lui în vreuna dintre nopți, lăsând la o parte să-i dau un şut, aş fi făcut-o.

Uşa s-a trântit în urma colegei mele de cameră evident furioase, iar ea şi-a zvârlit geanta pe pat, aruncându-şi pantofii cu toc înalt din picioare.

— Ei bine, *eu* nu pot fi cu cineva care a decis să ia partea unui nenorocit de *violator.*

Oh, Doamne. Am închis YouTube-ul şi mi-am dat laptopul la o parte din poală.

— Da, Chaz, asta e ceea ce cred cu adevărat. Îşi descheia bluza albă cu atâta forță, încât eram sigură c-o să-şi rupă un nasture, doi.

— *Bine.* Crede ce vrei. Eu am terminat.

Închizând brusc telefonul, a mârâit şi l-a aruncat pe pat, înainte de a se întoarce spre mine, smulgându-şi bluza de pe ea.

— Ei bine, şi cu asta, basta!

Cu gura căscată, am stat neclintită, amuțită, în vreme ce ea şi-a tras fusta neagră pe şolduri în jos şi a zvârlit-o cu un picior în direcția vagă a coşului de rufe. Şi-a scos brățările de pe brațe şi cerceii, lăsându-i să cadă pe masa ei de scris acoperită cu bijuterii, cărți de tarot, gumă de mestecat şi romane broşate.

— Erin, tu tocmai… ai rupt-o cu Chaz? Din cauza mea?

A îmbrăcat un tricou lung până la jumătatea coapsei, care evident îi aparținea lui Chaz. Încruntându-se, l-a scos înapoi peste cap, l-a mototolit şi l-a aruncat.

— Nu, am rupt-o cu Chaz pentru că e un nenorocit imbecil cu minte de muiere.

— Dar…

— Jacqueline! m-a oprit ea, ridicând o palmă ca un poliţai în trafic semnalizând *stop.* N-o spune. M-am despărţit de Chaz pentru că el a dovedit ce e mai important pentru el, „Fraţii mai presus de dame". La dracu'. N-am de gând să fiu pe locul doi după o şleahtă de prieteni cretini şi cu siguranţă nu pe locul doi după un scârbos care e o insultă umblătoare pentru toate femeile. De altfel… n-a fost vorba niciodată c-o să fie o relaţie permanentă, nu-i aşa? Cine ar face asta la colegiu, oricum?

S-a întors cu spatele şi a început să scotocească prin sertarul de sus al micului nostru şifonier din perete, căutând ostentativ un tricou care să nu fi aparţinut înainte lui Chaz. Am auzit un smiorcăit înfundat şi mi-am dat seama că plânge. Naiba să te ia, Chaz. Naiba să te ia Lucas/Landon/sau oricine eşti.

* * *

Cursurile de „Autoapărare pentru femei" ale campusului se ţineau într-una dintre sălile de clasă de la parterul clădirii de activităţi. Ne-am găsit sala, iar eu mi-am aruncat paharul de cafea în coşul de gunoi de pe hol. Erin căsca, după o noapte de nesomn – ştiam, pentru că foiala şi plânsul ei pe înfundate mă ţinuseră trează. Pe la patru dimineaţa, venise în patul meu, ghemuindu-se lângă mine, în timp ce eu o mângâiam, dându-i părul la o parte de pe faţă. S-a milostivit să adoarmă aproape imediat, iar eu am urmat-o.

— Hei. Ăsta nu e…?

Erin vorbea fără să-şi mişte buzele, ca un ventriloc.

Îmbrăcat în pantaloni de trening negri şi un tricou negru, Lucas stătea în partea din faţă a sălii, cu doi bărbaţi mai în vârstă.

— Ba da, i-am şoptit, în timp ce ne-am aşezat, după care m-am uitat la materialul de curs, a cărui copertă înfăţişa un bărbat atacând o femeie ce luase poziţie de apărare. Erin, nu cred că pot să fac asta.

— Ba da, poţi, m-a contrazis ea, atât de repede încât probabil anticipase protestul meu.

— Bună dimineaţa, doamnelor, a început bărbatul cel mai scund şi mai în vârstă, reducându-mă la tăcere. Eu sunt Ralph Watts, adjunctul şefului de Poliţie al campusului. Tipul ăsta plăpând din stânga mea este sergentul Don, iar urâtul celălalt e Lucas, unul dintre agenţii noştri de pază a parcării.

Toată lumea a chicotit, căci Don şi Lucas erau departe de a fi plăpânzi sau urâţi.

— Suntem încântaţi că aţi renunţat la dimineţile voastre de sâmbătă pentru a vă spori cunoştinţele de siguranţă personală.

Am strecurat o privire spre Erin, când ea m-a împins cu genunchiul.

— Agent de pază a parcării? Drace, câte slujbe poate să aibă? a mormăit ea din colţul gurii.

— Măi, să fie! i-am răspuns în acelaşi fel.

Ea nici nu ştia de slujba de preparator.

— Ar putea fi mişto… Mi-a şoptit ea. Mai ales dacă are uniformă. Sau cătuşe.

Am suspinat.

Privind în jur la asistenţa de pe scaunele în semicerc, am observat că eram numai douăsprezece – studente, profesoare şi femei din personalul administrativ. Cea mai bătrână era o negresă cu părul alb, care probabil avea vârsta bunicii mele. Mi-am spus că dacă ea putea veni aici să înveţe cum să dea un şut în fundul unui potenţial violator, atunci puteam şi eu. Chiar dacă Lucas stătea în faţa sălii, alternativ uitându-se la mine şi evitându-mi complet privirile.

Prima oră şi jumătate au fost prezentate principiile de bază ale autoapărării. Ralph ne-a spus că nouăzeci la sută din

autoapărare presupune, în primul rând, reducerea riscului de atac.

— Într-o lume ideală, ne-am putea cu toții duce la treburile noastre fără teama de a fi atacați. Din nefericire, idealul nu corespunde cu realitatea.

Cu fața arzând, mi-am adus aminte că Lucas mă certase că traversasem parcarea întunecată, din spatele casei frăției, scriind mesaje la telefon, în loc să fiu atentă la împrejurimi. Am încercuit 90% cu cerneală albastră până când am acoperit cuvintele de o parte şi de alta. Dar apoi mi-am adus aminte şi de ultimul lucru pe care mi-l spusese în noaptea aceea: *N-a fost vina ta.*

Am fost încurajate să propunem recomandări de siguranță şi să le scriem pe toate – încuiat uşi, plimbarea sau exercițiile fizice însoțite de o prietenă, purtarea pantofilor care nu stingheresc fuga. Sugestia lui Erin, „Evitarea nemernicilor", a fost cea mai apreciată.

— Trei lucruri sunt implicate într-un atac: un atacator, o victimă şi o oportunitate. Eliminați oportunitatea şi ați făcut deja un uriaş pas în reducerea posibilității unui atac.

Ralph a bătut o dată din palme.

— Bine, hai să luăm o pauză. Când ne întoarcem, e timpul să facem câteva dintre şuturile în fund pe care voi, doamnelor, ați semnat să le administrați lui Don şi Lucas.

Capitolul 11

— Multe dintre voi sunteți probabil convinse că fără o armă, n-aveți nicio speranță împotriva unui mascul agresiv, a vorbit Ralph din partea cealaltă a unei perechi de saltele pe care Don şi Lucas stăteau față în față.

Noi, cursantele, ne înşiraserăm de-a lungul marginilor saltelelor, gata să urmărim ce se pregăteau să facă. Lucas încă făcea abstracție de prezența mea.

— Adevărul e că aveți câteva arme la dispoziție şi o să vă arătăm cum să le utilizați în avantajul vostru. Uriaşul, adică Don va fi atacatorul, iar Lucas, cu părul acela frumos, va fi victima desemnată.

Câteva chicoteli au izbucnit dinspre fetele care stăteau lângă Lucas, în timp ce el îşi strângea buzele într-o iritare prietenească şi îşi dădea la o parte de pe față părul negru.

— Armele voastre sunt mâinile, picioarele, coatele şi capul – şi nu mă refer doar la ce e înăuntrul lui, deşi şi asta poate juca un rol. Fruntea şi partea din spate a capului vostru, când intră în contact cu părți foarte sensibile ale atacatorului vostru, îl pot lăsa văzând stele verzi.

Folosindu-l pe Don ca exemplu, a arătat spre evidentele părți vulnerabile („Da”, a şoptit Erin, când el a indicat zona inghinală), şi apoi alte locuri mai puțin evidente, ca vârful piciorului şi antebrațul.

Ralph a descris mişcările pe care Lucas le folosea ca să se apere, interpretând cu Don vreo jumătate de duzină de atacuri coregrafice, cu încetinitorul, ca să ilustreze clar cum anume făceau. În loc să prind ceva curaj, m-am simțit şi mai neajutorată, în timp ce îi urmăream pe ei. Trupul musculos al lui Lucas era antrenat să execute acele blocaje şi lovituri, să amortizeze loviturile de la un atacator. Îl văzusem făcându-l praf în bătaie pe Buck – când eu abia-l putusem clinti de pe mine cât să țip o dată, darămite să-i mai pricinuiesc vreo rană.

— Scopul aici nu este să-l bateți pe individ.

Ralph a zâmbit la exclamația dezamăgită a lui Erin.

— Obiectivul nostru este să vă dăm timp să scăpați. Tertip pentru a fugi naibii de-acolo, acesta este scopul vostru.

Ne-am împărțit pe perechi, ca să exersăm blocarea cu încheieturile şi parările. Cei trei instructori înconjurau sala, asistând şi corectând pozițiile. Am fost uşurată când Don s-a apropiat să ne urmărească pe Erin şi pe mine, făcând cu schimbul şi încercând să ne lovim, cu încetinitorul, una pe cealaltă.

— Ține-ți ochii pe atacator, mi-a atras el atenția.

S-a întors spre Erin:

— Pune puțin mai multă vigoare în atacul ăla. Ea poate să ți-l blocheze.

Am rămas uluită să văd că avea dreptate. Erin aproape că m-a lovit a doua oară, într-atât de surprinsă am fost că îi blocasem complet prima ei încercare. Don a aprobat.

— Bună treabă.

Ne-am zâmbit amândouă prosteşte şi am schimbat rolurile de atacant şi victimă.

— Deci când ajungem la şutul în flecuştețe?

Don a clătinat din cap şi a oftat.

— Zău, e câte una aşa în fiecare grupă. Şuturile vor fi data viitoare. A îndreptat un deget spre ea: Şi-o să mă asigur că vei fi în echipa lui Lucas pentru asta.

Ea şi-a luat o mutră inocentă.

— Nu purtați toți costumele alea vătuite ca de omul-Michelin?

— Da… însă căptuşelile alea nu atenuează tot.

— He-he, a râs Erin, iar Don a înălțat o sprânceană la ea.

M-am uitat prin sală în timpul acestui schimb de cuvinte, urmărindu-l pe Lucas cu o pereche de fete râzărețe.

— Aşa? întreba una dintre ele, clipind mirată spre el, de parcă n-ar fi ştiut că-şi plasase mâna incorect.

— Nu… El i-a întors palma în jos şi i-a potrivit cotul. Aşa!

Vocea lui aproape că nu se auzea cu toate acele lovituri, blocări şi râsete răspândite prin sala foarte largă. Dar cu

toate acestea i-am simțit cuvintele ca pe o mângâiere blândă pe şira spinării. Cu greu puteam face legătura între băiatul ăsta – părul în dezordine, tatuajele, sexualitatea pură în modul în care păşea şi vibrația joasă a vocii lui – cu Landon, student în ultimul an la inginerie, care spusese – sau scrisese – că fostul meu iubit era un idiot şi mă tachinase în legătură cu elevii de 14 ani din orchestra mea îndrăgostiți de mine. Şi totul în timp ce mă ajuta să trec examenul pe care l-aş fi ratat, de n-ar fi fost el.

Eram atrasă de întregul lui – de fiecare latură incongruentă cu restul. Dar întregul era totodată un mincinos. Faptul că profesorul nostru îl numise altfel decât adjunctul şefului de Poliție era, de asemenea, stupefiant. În introducerea adresei sale oficiale de mail era *LMaxfield.* Asta nu-mi era de ajutor.

El şi-a ridicat ochii şi m-a surprins uitându-mă lung. Pentru prima oară în dimineața aceea, niciunul dintre noi nu şi-a întors privirea, până când Erin nu mi-a zis:

— J, fii atentă! Doar încearcă să mă pocneşti.

Mi-am întrerupt holbatul şi m-am întors spre ea. Ea a făcut un pas în fața mea, cu spatele la Lucas şi şi-a dat ochii peste cap.

— Îți scapă cumva total conceptul de a te preface greu de atins? mi-a şoptit. Lasă-l să alerge după tine.

— Nu mai joc jocul ăsta.

Ea a aruncat o privire peste umăr şi apoi înapoi.

— Iubito, nu cred că el ştie asta.

Am ridicat din umeri.

Ne-am exersat pozițiile defensive şi loviturile simple cu mâna şi, cu toate că la început m-am simțit prost, curând Erin şi cu mine țipam, la fel ca toate colegele noastre „NU!" şi ne împingeam podul palmelor în bărbie una celeilalte sau dădeam un pumn (foarte lent) în nasul celeilalte.

— Ultimul lucru pentru azi va fi apărarea pe pământ. O să-i urmărim întâi pe Don şi pe Lucas ilustrând prima poziție şi apărarea, după care fiecare pereche o să veniți să vă luați

câte o saltea şi o să exersați, iar noi o să trecem printre voi să vă îndrumăm.

Lucas s-a întins cu fața în jos pe saltea, iar Don a îngenuncheat peste el, ținându-l la podea cu greutatea lui. Numai privind şi inima a început să-mi bată mai repede, respirația mi-a devenit neregulată – nu voiam să mai fiu în poziția aceea din nou. Nu puteam s-o fac în fața atâtor oameni. Nu puteam s-o fac în fața lui Lucas.

Erin mi-a desfăcut pumnul cu degetele ei şi m-a strâns de mână.

— J, trebuie s-o faci pe asta. Tu o să fii atacatorul, prima. O să fie bine.

Am clătinat din cap.

— Nu vreau. Seamănă prea mult cu…

Am înghițit nodul din gât.

— Şi tocmai de aceea trebuie s-o faci.

Mai înainte să mai pot spune altceva, m-a strâns tare de mână.

— Hei, ajută-mă *pe mine* s-o fac, okay? Şi apoi o să vedem cum te simți. Am dat din cap.

— Bine.

Am ajutat-o pe Erin, dar n-am putut suporta să fac pe victima decât o dată. Am executat mişcările – şi-am dezechilibrat-o destul de uşor. Ca o fostă majoretă, Erin era puternică, dar nu se compara cu Buck. N-aveam niciun pic de încredere că mişcarea asta ar urni din loc pe cineva de talia şi forța lui.

Nu m-am putut uita spre Lucas – nu în timpul acestui exercițiu din urmă şi nu până când n-am ieşit pe uşă.

* * *

— Eşti sigură că nu vrei să vii? Ai fi de folos oprindu-mă să exersez pe Chaz manevrele alea pe care le-am învățat de dimineață, dacă are tupeul să se arate la petrecerea asta.

Mi-am ridicat ochii din romanul pe care-l citeam, pentru că Landon încă nu-mi trimisese înapoi proiectul la economie (ciudat cum continuam să mă gândesc la el ba ca *Landon,* ba ca *Lucas)* şi eram bizar de prinsă cu tema asta încă nefinalizată. Pe de altă parte, colega mea de cameră niciodată nu înțelesese pofta mea de a citi când aveam timp liber, mai ales dacă existau evenimente sociale în campus.

— Nu, Erin, chiar nu vreau să merg la chestia aia a surorilor, fie că mă crezi sau nu. Ca să nu mai pomenesc de faptul că nimeni n-ar fi încântat să mă vadă apărând acolo.

Cu mâinile în şolduri, s-a încruntat la mine.

— Probabil ai dreptate. Dar vii cu mine la petrecerea Frăției, peste două săptămâni, da? Bestiile n-or să aibă nimic de zis, dacă te voi aduce atunci cu mine – cu tot cu regulile frăției – suplimente de băutură şi dame sunt bine-venite.

— Auuu, ce sentiment plăcut şi deloc înjositor.

Ea a râs şi şi-a încălțat pantofii cu toc înalt.

— Ştiu, da? Ce adunătură de imbecili.

Zâmbetul i s-a şters de pe chip.

— Serios, totuşi, mi-ar prinde bine un amortizor între mine şi Chaz, în seara aia. Nu că el o să mă deranjeze. Dar ştiu câteva fete care abia aşteptau să ies eu din schemă. Or să fie grămadă pe el ca nişte căpuşe pe un câine de țară şi chiar nu vreau să văd asta.

Am dat din cap.

— Înțeleg… şi *puah* la imaginea evocată… deşi e revoltător de potrivită. Nu poți să sari pur şi simplu peste petrecerea frăției? Ai putea avea gripă asiatică. Sau malarie. O să depun mărturie.

Scuturându-şi părul peste umăr, şi-a înşfăcat poşeta şi s-a îndreptat spre uşă ca un model pe podium – fără nici cea mai mică nesiguranță.

— Nu. E o chestie importantă. De altfel, odată şi-odată tot va trebui să mă confrunt cu asta. În plus, deja am răspuns afirmativ pentru amândouă. Şi am două săptămâni să mă pregătesc mental pentru asta.

A deschis energic uşa.

— O să facem un tur de forță prin magazine şi-o să spargem toți banii după vacanță, totuşi. Am de gând să-l fac pe măgarul ăla să-şi muşte mâna în seara aia, la dracu'.

Şi când uşa s-a închis în urma ei, telefonul meu a vibrat anunțând un mesaj.

Lucas: Mai vrei să vezi schița în cărbune?

Eu: Da.

Lucas: În seara asta?

Eu: Ok.

Lucas: O să fiu în fața căminului în 10 min! Strânge-ți părul şi îmbracă-te cu ceva călduros.

Eu: Nu-l aduci cu tine?

Lucas: Te duc pe tine la el. Dar îl aduc, dacă nu vrei.

Eu: O să cobor, dar am nevoie de 15 min.

Lucas: O să aştept. Nicio grabă.

Am răscolit prin cameră ca o smintită, scoțându-mi pijamalele de flanelă şi apucând un sutien curat şi o pereche de chiloți din teancul de rufărie curată-dar-nepusă-la-loc. Haine călduroase… Trening? Nu. Jeanşi. Cizme îmblănite negre. Puloverul moale safir care o făcuse pe Erin să spună „Ăsta îți scoate ochii de-a dreptul". După ce m-am spălat pe dinți, m-am pieptănat şi mi-am strâns părul la ceafă – deşi nu ştiam de ce.

Înşfăcându-mi scurta neagră de lână pe drum spre uşă, am ieşit din clădire pe uşa principală. Nu mai călcasem pe scara de serviciu de când mă prinsese Buck acolo, chiar dacă asta însemna să merg ceva mai mult.

Lucas era lângă bordura trotuarului, sprijinit de o motocicletă Harley, cu brațele încrucişate la piept. Pe lângă bocancii de acum familiari şi jeanşi, purta o jachetă maro de piele care-i făcea părul să pară negru. Privindu-mă cu ochii aceia luminoşi, nu şi-a luat o clipă privirea de la mine, oricât de zăpăcitoare erau zgomotele studenților şi du-te-vino-ul de

sâmbătă seara. Nu s-a ferit să mă examineze din cap până-n picioare, fără grabă, ceea ce mi-a topit anumite părți din mine şi m-a făcut să-mi doresc să mă atingă din nou cum o făcuse în camera mea.

Înghițindu-mi nodul din gât, mi-am reamintit de înşelăciunea lui, într-o încercare zadarnică de a-mi slăbi dorința care se răspândea în mine ca lava – înceată, apăsătoare şi fierbinte. Îngrijorarea față de motocicleta lui m-a ajutat s-o mai răcesc, cât de cât. Nu mai urcasem niciodată pe vreuna şi n-aş fi putut spune că intenționam să schimb vreodată această situație. Când m-am apropiat de el, mi-a întins o cască.

— Bănuiesc că ăsta e motivul pentru instrucțiunile referitoare la păr, am zis eu, luând casca şi cercetând-o şovăielnic.

— Poți să-ți desfaci părul când ajungem acasă, dacă vrei. Nu m-am gândit că ai dori să ți-l îndeşi sub cască… sau să-l laşi să fluture pe spate şi să se încurce în timpul mersului.

Am clătinat din cap, întrebându-mă dacă trebuia să-i desfac curelele de tot sau doar să le lărgesc.

— N-ai mai fost niciodată cu o motocicletă?

Cu colțul ochiului, le-am văzut pe Rona şi pe Olivia ieşind din cămin în spatele unui grup de băieți. Amândouă s-au oprit şi s-au holbat la Lucas, şi-apoi la mine, iar eu m-am prefăcut că nu le observ.

— Mm, nu…

— Atunci stai să te ajut.

După ce mi-am trecut cureaua de la geantă pe după cap şi-am fixat-o în diagonală peste piept, el a luat casca şi mi-a aşezat-o pe cap, închizând curelele sub bărbie.

M-am simțit ca o figurină cu capul pe arc.

Odată ce am avut amândoi căştile pe cap şi ne-am urcat, mi-am încolăcit brațele în jurul lui şi mi-am prins mâinile una de alta peste abdomenul lui, minunându-mă cât de tare era.

— Ține-te, mi-a zis el, împingând cricul în spate.

Îndemnul nu era necesar, după ce motorul a prins viaţă, mugind – îl ţineam ca-n ghearele morţii, cu tot corpul lipit de spatele lui, cu bărbia în piept şi ochii închişi strâns. Am încercat să-mi imaginez că sunt într-un montagne russe – în perfectă siguranţă şi legată de o maşinuţă, şi nu că sunt purtată în viteză pe străzi de o alcătuire fragilă de numai vreo două sute cincizeci de kilograme de metal şi cauciuc, sperând că vreun beţiv într-un SUV nu va trece pe roşu şi ne va turti.

Drumul până la el acasă – un apartament deasupra unui garaj detaşat – a durat mai puţin de zece minute. Mâinile mele erau amorţite de cât le strânsesem şi de la aerul rece de noiembrie care suflase peste ele. În timp ce eu stăteam şi le frecam una de alta, el a parcat motocicleta pe o fâşie de teren pavată între garaj şi scările deschise, după care s-a întors şi mi-a luat mâinile într-ale lui, una după alta, încălzindu-mi-le.

— Ar fi trebuit să-ţi spun să-ţi iei şi mănuşi.

Mi-am tras mâna şi am arătat spre casa aflată la mai puţin de cincisprezece metri distanţă.

— Părinţii tăi locuiesc aici?

— Nu.

S-a întors şi a început să urce scara cu trepte de lemn, iar eu l-am urmat.

— Am închiriat apartamentul.

A descuiat uşa către un uriaş studio, cu un perete, dar fără altă uşă, care delimita ceea ce am presupus că era dormitorul, în colţul din stânga al capătului îndepărtat. O bucătărie mică, deschisă, era amenajată în stânga; o baie între cele două. De pe sofa, un uriaş motan portocaliu m-a privit cu apatia caracteristică a felinelor înainte de a sări pe podea şi a merge mândru spre uşă.

— El e Francis.

Lucas i-a deschis uşa şi motanul a ieşit leneş afară, oprindu-se în capul scării să-şi lingă o lăbuţă. Am râs, înaintând spre centrul încăperii.

— *Francis?* Arată mai mult a… Max. Sau poate un King.

El a închis şi a încuiat uşa, zâmbetul lui abia conturat ridicându-i uşor colţul gurii.

— Pe cuvânt, e destul de încrezut şi fără un nume macho care să-l confirme.

Şi-a scos jacheta traversând camera spre mine, iar eu m-am uitat în ochii lui, începând să-mi deschei nasturii hainei.

— Numele sunt importante, am zis.

El a dat din cap, coborându-şi ochii pe degetele mele.

— Da.

Am împins nasturii uriaşi prin butoniere încet, de sus în jos, de parcă nu mai aveam nimic pe dedesubt. Strecurându-şi degetele mari pe sub revere, mi-a desprins haina de pe umeri, atingându-mă apoi pe mânecile puloverului.

— Catifelat.

— E caşmir.

Vocea îmi era aproape fără suflu şi, cu toate că aş fi vrut să continui subiectul cu numele, şi să-l fac să-mi spună de ce mă indusese în eroare, n-am putut să-mi scot cuvintele înţepenite în gât.

Haina a alunecat peste degetele mele, iar el s-a întors într-o parte şi a aruncat-o peste jacheta lui.

— Am avut şi un motiv ascuns de a te aduce aici.

Am ezitat.

— Da?

Strâmbându-se, m-a luat de mâini.

— Vreau să-ţi arăt ceva, dar nu vreau să te sperii.

A oftat prelung.

— Azi-dimineaţă… ultima figură… apărarea de la pământ…

Mă privea atent şi am încercat să mă uit în altă parte, oriunde numai nu în ochii lui, pentru că faţa îmi ardea, de umilinţă, însă nu mi-am putut lua ochii dintr-ai lui.

— Ştiu că nu crezi c-o să meargă. Vreau să-ţi arăt că merge.

— Cum adică să-mi arăţi?

Mâinile lui m-au strâns uşor.

— Vreau să te învăț exact cum s-o execuți. Aici. Cu nimeni altcineva uitându-se.

Şi poziția foarte asemănătoare, dar şi gândul că el mă urmărea mă dăduseră peste cap, de dimineață, însă el nu avea de unde să ştie asta.

— Crede-mă, Jacqueline, merge. Mă laşi să-ți arăt?

Am dat din cap.

M-a condus spre mijlocul podelei şi m-a pus să stau jos, în genunchi, lângă el.

— Întinde-te. Pe burtă.

Cu inima bătând tare, i-am dat ascultare.

— Majoritatea bărbaților nu au niciun fel de pregătire în arte marțiale, aşa că n-or să fie în stare să contreze mişcările corect. Şi chiar şi aceia care ştiu, n-o să se aştepte la ceea ce faci tu. Adu-ți aminte ce a spus Ralph – esențialul e să fugi.

Am dat din cap, cu obrazul pe covor şi inima bătându-mi în podea.

— Ții minte mişcările?

Am clătinat din cap, închizând ochii.

— Nu-i nimic. Mi-am dat seama că ai fost îngrozită la antrenament. Prietena la a făcut bine că nu te-a forțat. Nici eu nu vreau să te forțez. Doar vreau să te ajut să te simți mai stăpână pe tine.

Am răsuflat adânc.

— Okay.

— Dacă te afli în poziția asta, cel mai bine e să faci mişcările automat, fără să pierzi timp sau energie zbătându-te să te scuturi de el.

Am încremenit când a făcut referire accidental la numele lui Buck.

— Ce-i?

— Îl cheamă Buck.

L-am auzit trăgând puternic aer pe nări, de parcă încerca să se stăpânească.

— O să țin minte asta.

A tăcut un moment.

— Prima mişcare pare contraproductivă, fiindcă nu oferă niciun punct de sprijin. Dar tocmai ăsta-i trucul – tu îi iei *lui* punctul de sprijin. Alege partea pe care vrei să te rostogoleşti şi întinde braţul corespunzător deasupra capului, ca şi când ai fi în picioare şi ai da să atingi tavanul.

Mi-am ridicat braţul stâng, cum mi-a spus el.

— Bun, acum, cu braţul celălalt faci pentru tine o pârghie şi îi anulezi de tot deja precarul său echilibru. Palma lipită de podea, cotul sus. Împingi în jos şi te rostogoleşti într-o parte, dându-l jos de pe tine.

I-am urmat instrucţiunile – uşor de făcut, fără nicio povară în spate.

— Putem încerca? O să-ţi apăs umerii şi o să-mi folosesc greutatea ca să te ţin la podea. Dacă ai vreo problemă, spune şi-ţi dau drumul. Okay?

Am făcut un efort să-mi înăbuş panica.

— Okay.

Blândeţea cu care a îngenuncheat deasupra mea, ţinându-mi umerii la podea, era atât de diferită de violenţa lui Buck încât aproape c-am strigat. El s-a aplecat peste mine, şoptindu-mi la ureche.

— Braţul întins deasupra capului.

M-am supus.

— Palma lipită de podea şi împinge, tare, ca să te rostogoleşti într-o parte.

Am făcut cum mi-a spus şi el a căzut.

— Perfect. Hai încă o dată.

Am repetat mişcările, o dată şi încă o dată, şi mereu el apăsa cu mai multă putere şi era mai greu de răsturnat. Şi totuşi l-am aruncat din spinare de fiecare dată. Până când din greşeală am împins în sus cu şoldurile, încercând să mă ridic.

El a oftat zgomotos.

— Asta n-o să meargă, Jacqueline – deşi e reacţia firească la ceva nedorit peste tine. Singura cale sigură de a da la o

parte un bărbat în poziția asta este să te rostogoleşti pe o parte. Sunt prea puternic pentru tine ca să mă urneşti împingând în sus. Va trebui să-ți înăbuşi tendința asta.

În cele din urmă, am încercat mai pe bune decât în toate celelalte dăți. M-a țintuit la podea şi mi-am ridicat imediat brațul, dar mi-am eliberat cu greu mâna de sprijin. Până la urmă, mi-am schimbat brațele şi-am pus cealaltă palmă pe podea, am împins şi m-am rostogolit, aruncându-l de pe mine, într-o parte.

— Fir-aş! a râs el, cu fața la mine, amândoi pe podea. Ai schimbat părțile şi m-ai dus!

Am zâmbit la această laudă, iar privirea lui mi-a urmărit buzele.

— Asta e partea unde te ridici şi o rupi la fugă.

Vocea îi era gravă.

— Păi, şi n-o să mă urmărească?

Rămăseserăm întinşi pe covor, într-o rână, la o jumătate de metru unul de altul, fără ca vreunul să facă vreo tentativă de a se ridica. El a dat din cap.

— Ar putea. Dar cei mai mulți dintre indivizii ăştia nu vor o pradă care să le solicite efortul. Numai câțiva or să se ia după tine, dacă fugi țipând.

— Ah.

M-a luat de mână.

— Parcă trebuia să-ți arăt portretul.

— Asta ca să nu pară că m-ai adus aici sub pretexte cu totul false?

Ochii i-au fulgerat şi mi-am ținut respirația.

— Chiar vreau să vezi şi tu desenul în cărbune, dar recunosc că ăsta a fost motivul secundar, cel principal fiind ceea ce tocmai am făcut. Te simți mai încrezătoare acum, că o să meargă?

— Da.

S-a ridicat într-un cot, închizând spațiul dintre noi, trecându-şi mâna prin părul meu şi apoi cuprinzându-mi obrazul în palmă.

— Am avut şi un motiv ascuns să te aduc aici.

Lăsându-se încet în jos, buzele lui le-au atins pe ale mele şi focul ce ardea mocnit de când părăsise camera mea, cu o săptămână în urmă, a izbucnit. Mi-am deschis gura şi limba lui a intrat apăsat, mi-a mângâiat-o pe a mea şi s-a retras. Întorcându-şi capul, şi-a plimbat gura peste a mea, trăgându-mi buza de jos, dezmierdând-o cu limba şi dându-i drumul ca să-şi îndrepte atenţia asupra celei de sus. Apoi şi-a trecut limba peste locul sensibil de deasupra dinţilor mei de sus şi am tresărit.

Şi atunci mâinile lui au început să se mişte.

Capitolul 12

Sprijinindu-mi capul pe umărul lui, mâinile i-au alunecat peste şoldurile mele, chemându-mă mai aproape până când n-a mai rămas niciun spațiu între noi. Buzele lui continuau să se mişte peste ale mele, apăsat şi dulce, iar capul a început să mi se învârtă, în timp ce-mi răvăşea gura cu limba, apucându-mă cu o mână de coapsă şi trăgându-mi un picior între ale lui, împletindu-ne. M-am lăsat peste el şi el a gemut, cu o mână frământându-mi şoldul şi cu cealaltă mângâindu-mă pe sub pulover, cu degetele răsfirate peste talia mea.

Cu unul dintre brațe strivit între noi, mi l-am pus pe celălalt pe pieptul lui, pipăind fenta cămăşii în carouri, descheindu-i pe furiş nasturii, simțind trecerea de la textura catifelată a materialului la țesătura mai puțin netedă a tricoului de dedesubt. Cămaşa odată descheiată, mi-am făcut loc şi mi-am strecurat mâna pe sub tricou până la abdomenul lui ferm. Şi-a oprit respirația, iar eu m-am tras înapoi, sprijinindu-mă într-un cot şi uitându-mă la el.

— Vreau să-ți văd tatuajele.

— Vrei, hm?

Privirea lui era de foc. Când am dat din cap, el şi-a scos mâna de sub puloverul meu şi s-a ridicat în capul oaselor, ridicând o sprânceană spre mine când s-a uitat în jos, la cămaşa lui descheiată. Fața mi s-a aprins la zâmbetul lui mirat, iar el a chicotit, scoțându-şi cămaşa şi aruncând-o în lături.

Ducându-şi mâinile în spatele gâtului, şi-a scos tricoul alb aşa cum fac băieții – l-a tras peste cap – fără grijă c-o să-şi întindă rimelul sau fardul de obraz pe țesătură. Şi-a lăsat tricoul, întors pe dos, peste cămaşa de flanelă, şi s-a întins cu spatele pe podea, oferindu-se inspecției mele.

Pielea îi era netedă şi frumoasă, torsul segmentat de muşchii bine definiți şi împodobit cu cele două tatuaje pe care le văzusem în camera mea de la cămin – un desen

complicat, octogonal, pe partea stângă şi patru rânduri scrise pe partea dreaptă. Mai avea încă unul – un trandafir deasupra inimii, cu petalele roşu-închis şi tulpina verde-închis uşor arcuită. Pe braţe erau mai multe desene şi modele, subţiri şi negre ca fierul forjat.

Mi-am trecut degetele peste fiecare, dar el nu s-a întors şi n-am putut citi rândurile ca versurile unei poezii care şerpuiau în spate. Părea o poezie de dragoste şi am fost geloasă pe aceea care îi inspirase acest tip de devotament, pe care el trebuie să-l fi simţit din moment ce-şi dorise să facă acele cuvinte permanente. M-am întrebat dacă trandafirul o reprezenta tot pe ea, dar n-am putut să întreb.

Când degetele mele au coborât pe abdomenul lui, pe linia de păr de sub buric, s-a ridicat.

— Rândul tău, cred.

Nedumerită, am zis:

— Eu n-am niciun tatuaj.

— Asta mi-am închipuit.

Stând în picioare, mi-a întins o mână.

— Ţi-ar plăcea să vezi desenul acum?

Mă invita în dormitorul lui. Am simţit c-ar fi trebuit să-i răspund ceva inteligent, gen *Să-ţi spun Lucas sau Landon în pat?,* dar n-am găsit curajul. I-am luat mâna şi m-a ridicat în picioare fără efort. Fără să-mi dea drumul la mână, s-a întors, a luat-o spre dormitor şi eu l-am urmat.

Becul slab din încăperea cealaltă lumina mobilierul şi peretele de lângă patul lui, unde pe puţin douăzeci sau treizeci de desene erau prinse în piuneze. A aprins o veioză şi am văzut că întreaga suprafaţă a peretelui era acoperită cu plută. M-am întrebat dacă el îl căptuşise astfel sau dacă era deja aici, iar când venise el să-şi caute o locuinţă, ştiuse imediat că asta era parcă anume făcută pentru el.

Cei doi pereţi neacoperiţi cu plută erau zugrăviţi într-un pământiu-cenuşiu, iar mobila era închisă la culoare şi câtuşi de puţin tipică băiatului de colegiu – de la patul înalt, dublu, până la biroul solid şi la dulap.

Am intrat în spaţiul îngust dintre patul lui şi peretele cu desene, căutându-l pe cel cu mine, dar distrasă de celelalte – reprezentări de scene familiare precum centrul oraşului, chipuri necunoscute de copii şi de bătrâni, şi vreo două desene cu Francis odihnindu-se.

— Sunt grozave.

El a venit lângă mine, exact în clipa în care am dat cu ochii de faţa mea printre celelalte. Alesese să facă în cărbune schiţa cu mine stând pe spate, uitându-mă în sus, la el. Era aşezată undeva jos, în partea dreaptă a peretelui. Aparent, locul acesta ar fi indicat o importanţă scăzută, dar eram foarte conştientă unde anume se afla faţă de patul lui – exact în dreptul pernei.

Cine n-ar vrea să se trezească şi să vadă asta? spusese el.

M-am aşezat pe patul lui, uitându-mă la desen, şi s-a aşezat şi el lângă mine. Am fost brusc conştientă de pieptul lui gol şi de ceea ce spusese în camera cealaltă: *Rândul tău, cred.* Întorcându-mă spre el, l-am văzut că mă urmărea cu atenţie.

Fusesem atât de sigură că genul ăsta de moment avea să-mi reînvie amintiri paralizante despre Kennedy – săruturile lui, anii noştri împreună. Dar adevărul era că nu-i simţeam lipsa. Nu-mi puteam stârni nicio tresărire de părere de rău. M-am întrebat dacă eram ori anesteziată de mâhnirea de a-l fi pierdut – ceea ce ar fi fost oarecum îngrijorător – ori dacă plânsesem atât de mult şi suferisem atât de profund în ultimele câteva săptămâni încât trecusem peste asta. Peste el.

Lucas s-a aplecat spre mine şi balonul de săpun Kennedy s-a spart. Răsuflând în urechea mea, şi-a trecut limba peste marginea ei, sugând lobul cărnos şi micul cercel cu diamant, şi ochii mi s-au închis, în timp ce bolboroseam un sunet slab de dorinţă. Frecându-şi nasul de gâtul meu, mi l-a acoperit de sărutări pe o parte, aducându-şi mâna să-mi sprijine capul, care-mi alunecase pe umăr. S-a ridicat de pe pat şi a

îngenuncheat pe podea, scoțându-mi cizmele din picioare, apoi s-a aşezat la loc şi le-a scos pe ale lui.

Buzele lui s-au jucat peste ale mele şi m-a împins în mijlocul patului, întinzându-mă. Mi-am deschis ochii, când el s-a ridicat puțin şi m-a privit.

— Spune stop oricând vrei tu să ne oprim. Ai înțeles?

Am dat din cap.

— Vrei să ne oprim acum?

Am clătinat din cap pe pernă.

— Slavă Domnului, a zis el, gura lui întorcându-se la a mea, limba pătrunzând înăuntru, în timp ce-mi înfigeam degetele în brațele sale solide.

I-am dezmierdat limba cu a mea, sorbindu-i-o lacom, iar el a gemut, smulgându-şi capul o clipă, destul cât să mă ridic puțin şi să-mi dau jos puloverul. Plimbându-şi un vârf de deget peste curbura sânilor mei, a urmărit arcul trasat de el cu buzele.

Când l-am împins în umăr s-a oprit, cu ochi rătăciți. L-am împins mai departe pe spate şi l-am încălecat, simțindu-l tare şi gata prin cele două perechi de jeanşi ai noştri. Mâinile lui mi-au mângâiat mijlocul, apoi m-au tras spre el, şi ne-am sărutat adânc, în timp ce eu mă legănam peste el. Câteva minute mai târziu, mi-a desfăcut încheietoarea de la spate a sutienului şi mi-a tras bretelele pe brațe în jos. Nu-l scosese de tot când m-a adus mai sus şi mi-a luat un sfârc în gură.

— Oh, am exclamat, devenind moale în mâinile lui.

Ne-am rostogolit din nou şi am ajuns iarăşi sub el, mâinile lui plimbându-se şi încercuind, urmate de sărutări. Apoi mi-a descheiat nasturele de la jeanşi şi a atins fermoarul şi totul s-a prăbuşit în jurul meu.

Mi-am smuls gura din a lui.

— Stai.

— Stop? a gâfâit el, privindu-mă.

Mi-am muşcat buza şi am dat din cap.

— Stop totul sau doar până aici?

— Doar… doar nu mai departe, am şoptit.

— S-a făcut.

M-a cuprins în braţe şi m-a sărutat, cu o mână încurcată în părul meu şi cu cealaltă mângâindu-mă pe spate, inimile amândurora zvâcnind într-o cadenţă pe care muzicianul din mine a transpus-o într-un concert al poftei trupeşti.

* * *

Mi-am ţinut ochii deschişi pe drumul înapoi. Uitându-mă pe deasupra umărului lui Lucas, am urmărit peisajul zburând pe lângă noi – şi a fost înviorător, nu înfricoşător. Aveam încredere în el. Am avut încă din acea primă noapte, când îl lăsasem să conducă el până acasă.

Kennedy nu s-ar fi oprit niciodată aşa. Nu că m-ar fi forţat vreodată sau c-ar fi fost foarte aproape s-o facă. Dacă îi ceream să se oprească, se oprea şi stătea pe spate, cu o mână peste ochi, liniştindu-se şi spunând: „Doamne, Jackie, o să mă omori". După aceea, nu mai exista nicio continuare de activitate fizică – nici săruturi, nici atingeri. Şi întotdeauna mă simţeam vinovată.

M-am gândit că vinovăţia avea să dispară, odată ce ne-am culcat propriu-zis împreună, pentru că rar se întâmpla să-i cer o amânare de la sex, dar dimpotrivă, căinţa mea era mai acută. El se oprea, abrupt, de parcă îi provocam durere. Era totul sau nimic. Răsufla adânc de câteva ori, dădea drumul la un joc pe calculator, sau căuta un canal de televiziune, sau mergeam să ne luăm ceva de mâncare. Iar eu mă simţeam cea mai oribilă iubită din lume.

Lucas continuase să mă sărute încă o dată. Înainte de a se sfârşi, îşi strecurase mâna între picioarele mele, peste jeanşi. „Aşa-i okay?" întrebase şi, la răspunsul meu afirmativ dar fără suflu, îşi plimbase degetele acolo, în timp ce mă săruta adânc, şi cumva m-a făcut să am orgasm printr-un strat de denim. Am fost uluită şi puţin stingherită, dar o privire spre faţa lui mi-a spus că el savurase răspunsul corpului meu şi

abilitatea lui de a-l obține. Dar nu m-a lăsat să-i întorc favorul. „Lasă-mi ceva să anticipez”, şoptise el.

Acum mă lăsa în fața căminului meu, trezită după cursa prin aerul rece, deşi îmi băgase mâinile sub jacheta lui în timpul călătoriei, ca să nu înghețe. A pus căştile şi mănuşile lui deoparte şi m-a tras mai aproape, cu mâinile pe sub haina mea, peste pulover.

— Ți-a plăcut desenul în cărbune?

Am dat din cap.

— Da. Mulțumesc că mi-ai arătat desenele tale… şi manevra de apărare.

Lipindu-şi fruntea de a mea, şi-a închis ochii.

— Mm-hmm.

Mi-a sărutat vârful nasului şi apoi şi-a mutat buzele spre ale mele. Aproape că mă durea să-l sărut – aproape. Am oftat în gura lui.

— Mai bine intri, înainte să…

M-a sărutat din nou, mai flămând, iar eu mi-am strâns mâinile între noi, la pieptul lui puternic.

— Înainte să…?

A tras aer în piept şi l-a lăsat să iasă pe nas, cu gura închisă ferm şi mâinile strângându-mă de mijloc.

— Înainte – atât.

I-am sărutat marginea obrazului şi m-am desprins.

— Noapte bună, Lucas.

A rămas sprijinit de Harley, uitându-se după mine.

— Noapte bună, Jacqueline.

Am urcat treptele căminului şi abia când am ajuns lângă uşă mi-am ridicat ochii şi l-am văzut pe Kennedy, stând acolo, pe prima treaptă de sus, ochii lui curioşi, mijiți, mutându-se de la Lucas la mine.

— Jackie.

M-a privit atent, în timp ce eu m-am apropiat de el.

— Am trecut pe la tine, credeam că putem sta de vorbă. Dar Erin a zis că erai în oraş şi că nu e sigură că te mai întorci.

Îi lăsasem lui Erin un bilet scris în grabă, spunându-i unde eram. Trebuie să se fi bucurat de ocazia de a-i da cu tifla lui Kennedy cu noaptea mea în oraş. El a privit înapoi spre trotuar, dar eu nu m-am întors să văd dacă Lucas mai era acolo sau plecase.

— De ce nu mi-ai trimis întâi un mesaj? Sau n-ai sunat?

El a ridicat din umeri, dându-şi părul la o parte de pe frunte cu o mână, cealaltă îndesată în buzunarul din faţă al jeanşilor.

— Eram în cămin.

Mi-am plecat capul.

— Erai în cămin şi te-ai gândit să treci pur şi simplu pe la mine, că eu voi fi în cameră?

De fapt, eu chiar plănuisem să fiu în cameră, dar asta era altceva.

— Nu, bineînțeles că n-am presupus c-o să fii acolo, a dat el înapoi. Speram c-o să fii.

S-a uitat din nou spre trotuar.

— Auzi… tipul ăla te aşteaptă pe tine sau ce?

M-am întors şi l-am văzut pe Lucas, cu mâinile încrucişate la piept, în continuare sprijinit de motocicletă. Nu-i puteam desluşi expresia feței de la distanța aceea, deşi căminul era scăldat în lumină. Dar limbajul trupului său era mai mult decât grăitor. I-am făcut cu mâna, ca să-i dau de ştire că nu eram amenințată.

— Nu. Tocmai m-a lăsat pe mine.

După un surâs disprețuitor în direcția lui Lucas, Kennedy şi-a întors ochii verzi şi pătrunzători spre mine.

— Nu pare să înțeleagă noțiunea de „a lăsa”, dacă mă întrebi pe mine.

— Păi, nu te-am întrebat. Ce vrei, Kennedy?

Un băiat care tocmai intra în cămin i-a strigat: „K-Moore!”, iar Kennedy l-a salutat ridicând bărbia, înainte de a-mi răspunde mie.

— Ți-am mai spus, vreau să vorbim.

Mi-am încrucişat braţele, începând să simt gerul din aer pe care nu-l simţisem cât stătusem lipită de Lucas.

— Despre ce? N-ai spus tot ce era nevoie să fie spus? Vrei să mă înjoseşti mai mult? Pentru că, trebuie să-ţi spun, nu sunt chiar atât de docilă pentru aşa ceva.

El a oftat, de parcă tolera vreun soi de izbucnire nerezonabilă, o consecinţă familiară a cusurului meu de a fi *inflexibilă* – termenul lui – pe care o văzusem de multe ori în ultimii trei ani. Uitasem de asta până s-o văd acum din nou.

— Nu e nevoie să fii inflexibilă, a zis el atunci, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Zău? Cred că sunt destule motive pentru inflexibilitatea mea. Sau încăpăţânarea mea. Sau obstinaţia mea. Sau îndărătnicia…

— Am *priceput*, Jackie.

Mâinile mi s-au strâns în pumni pe lângă coapse.

— Mă cheamă *Jacqueline.*

El a făcut un pas spre mine, cu ochii sclipind. Pentru o fracţiune de secundă, am crezut că era furios – dar nu era mânie în ochii lui. Era dorinţă.

— Am priceput, Jacqueline. Te-am rănit. Şi merit tot ce-mi reproşezi şi tot ce simţi.

A ridicat o mână spre faţa mea, iar eu am făcut un pas înapoi, ferindu-mă, cu gândurile învălmăşite. Lăsând mâna să-i cadă, a adăugat:

— Îmi lipseşti.

Capitolul 13

Strângând din dinți, m-am răsucit să bag cardul de acces, am deschis uşa şi am intrat în cămin, iar Kennedy m-a urmat, în spatele meu. M-am întors să-i spun că n-am chef să stăm de vorbă şi l-am văzut pe Lucas, apucând uşa chiar înainte de a se închide. Venind lângă mine, s-a uitat încruntat la fostul meu iubit şi aerul s-a încărcat instantaneu între ei, în clipa în care Kennedy s-a întors şi a dat cu ochii de el.

— Eşti bine, Jacqueline? a întrebat Lucas, fără să-şi ia ochii de la fostul meu iubit.

— Lucas... am început eu să-i repet, verbal, că fostul meu iubit nu reprezenta vreo amenințare fizică pentru mine, când Kennedy a pufnit arogant, examinându-l pe Lucas.

— Stai, tu nu eşti tipul de la depanare? Cel care repară aerul condiționat în casa studenților?

Mi-a aruncat apoi o privire şi s-a întors iar spre Lucas.

— Ce-ar zice administrația despre faptul că amuşini pe lângă studente?

Expresia de pe fața lui Lucas era ucigătoare, dar s-a ținut în frâu şi n-a reacționat, ignorând întrebarea lui Kennedy de parcă n-ar fi fost rostită. În schimb, şi-a întors ochii spre mine, aşteptându-mi răspunsul.

— Sunt bine. Pe cuvânt.

Mi-am ținut respirația, sperând că mă crede. Cei de pe lângă uşă deja îşi dădeau coate şi îşi şopteau.

— Te-ai cuplat şi cu tipul ăsta? a intervenit Kennedy.

— Cum adică *şi?* am întrebat, dar am ştiut ce voia să spună înainte de a-mi confirma.

— Pe lângă Buck.

Am simțit că mi se face negru în fața ochilor.

— Ce?

Kennedy m-a apucat de deasupra cotului, de parcă ar fi vrut să mă escorteze de-acolo, iar mâna lui Lucas a țâşnit

imediat, apucându-l de încheietură şi dându-i cu uşurinţă mâna la o parte.

— Ce dracu'?

Vocea lui Kennedy devenise un mârâit gros, când şi-a smuls braţul din strânsoarea lui Lucas. Se aşezase cumva în faţa mea, înfruntându-l pe Lucas, şi toată lumea din jurul scenei ce lua amploare încremenise de surpriză, căscând gura. Cei doi arătau de măsură egală, dar eu ştiam priceperea lui Lucas, fiindcă o văzusem la lucru. Kennedy ar fi pierdut, iar Lucas ar fi fost exmatriculat.

L-am ocolit pe fostul meu iubit şi am pus o mână pe antebraţul lui. Era încordat ca piatra sub degetele mele.

— Kennedy, *pleacă.*

— N-o să te las cu ăsta…

— Kennedy, *pleacă.*

— E omul de la *întreţinere,* Jackie…

— E *student,* Kennedy.

Am hotărât să nu amintesc de faptul că Lucas era în grupa noastră la economie, în caz că l-ar fi recunoscut ca preparatorul de la curs şi l-ar fi reclamat că ieşea cu mine.

Kennedy şi-a înclinat capul, expresia lui transformându-se în îngrijorare – frunte uşor încreţită, ochi cercetându-i pe ai mei.

— Vorbim săptămâna viitoare. Când o să fim acasă.

Semnificaţia spuselor lui era clară şi îndreptată spre Lucas. Noi doi aveam să petrecem mai multe zile în oraşul nostru, unde el urma să aibă acces fără restricţii la mine, fără neplăcerea intervenţiei unui nepoftit.

Aş fi vrut să-i precizez că nu am nimic să-i spun, nici acum, nici atunci, dar maxilarul îmi era atât de încleştat încât n-am putut vorbi. Încă neştiind sigur ce aveam să fac în vacanţa de Ziua Recunoştinţei, i-am ignorat sugestia că atunci vom fi singuri. Calculat, n-a mai încercat să mă atingă din nou, deşi expresia lui era la fel de letală ca a lui Lucas, privindu-l drept în faţă. N-am răsuflat până ce nu l-am văzut ieşind pe uşă.

Dezamăgirea spectatorilor era palpabilă. Câțiva mai rămaseră pe loc ca să vadă dacă va urma măcar un bonus de-o ceartă între mine şi Lucas. Adrenalina în mod clar mai pompa prin venele lui – corpul îi era încordat precum corzile contrabasului meu, iar când am pus o mână pe antebrațul lui, era de granit pe sub straturile de piele şi de flanelă.

— Sunt bine, pe cinstite, am oftat eu adânc. Mă rog, cât de bine pot fi după aşa ceva.

I-am aruncat o căutătură piezişă.

— Câte joburi ai, oricum? Barman, guru de autoapărare, depanator, agent de pază în parcare – şi, apropo, asta înseamnă că tu mi-ai dat amenda pe care am încasat-o primăvara trecută pentru două nenorocite de minute de parcare neregulamentară, când am dat fuga până în bibliotecă să înapoiez o carte?

Umerii i s-au destins la tachinările mele şi am fost răsplătită cu zâmbetul lui subțire.

— Pledez cincizeci la sută vinovat. Dau o mulțime de amenzi. Ăă, partea cu depanarea, e rară. Şi m-am oferit voluntar pentru tăvăleala cu autoapărarea.

Ceea ce lăsasem la o parte de pe lista asta şi ceea ce nici el n-a adăugat a fost *preparator la economie.*

— Bănuiesc că ar trebui să mai adăugăm una, hm? am spus, privindu-l cu atenție.

Avea o superbă față impenetrabilă. Niciun fel de reacție.

— Apărător personal al lui Jacqueline Wallace?

Zâmbetul subțire apăruse din nou.

— Altă slujbă voluntară, Lucas? am întrebat eu alintat, ridicând sprâncenele. Cum o să mai ai timp de învățat? Sau de făcut ceva distractiv?

Mâinile lui s-au întins spre mine, apucându-mă de şolduri şi trăgându-mă spre el. S-a uitat țintă la mine şi a vorbit, aproape şoptit.

— Există unele lucruri pentru care o să găsesc timp, Jacqueline.

Aplecându-se, a sărutat locul din dreptul urechii mele, locul care îmi tăia respirația. Apoi, s-a întors şi a pornit agale spre motocicleta lui, lăsându-mă în holul de la intrare. Odată ce-a ieşit din bătaia luminilor ce înconjurau căminul, nu l-am mai putut vedea. M-am întors şi eu şi am urcat în camera mea, zăpăcită de-a binelea.

* * *

Jacqueline,

Lucrarea ta e bună. Cercetare solidă. Cred că dr. Heller o să fie mulțumit. Ți-am însemnat vreo două mici inadvertențe şi un loc unde poate ai sărit un citat. În afară de astea, cred că este o demonstrație validă, bine argumentată.

Am ataşat fişa de lucru pentru seminarul de mâine. Ai ajuns cu materia la zi acum şi se pare că stăpâneşti bine noua temă, dar o să continui să-ți trimit fişele de lucru pentru ultimele două săptămâni de curs, dacă vrei.

Presupun că te vei duce acasă în vacanță? Eu o să pornesc spre casă miercuri dimineața. Nu există net acolo, aşa că voi fi pierdut până duminică.

LM

Landon,

Se pare că voi putea termina proiectul ăsta la timp – ce uşurare. Îți mulțumesc pentru ajutor. Da, continuă să-mi trimiți fişele de lucru.

Părinții mei se duc la schi în vacanță, dar prefer să mă duc acasă câteva zile şi să-mi petrec timpul cu vechii prieteni decât să rămân aici, în campus. O să-l ducă în pensiune pe Coco, micul câine nervos al mamei, aşa că va fi chiar linişte şi pace.

Te duci acasă cu avionul? Îmi amintesc c-ai spus că n-ai maşină.

JW

Jacqueline,

Părinții tăi se duc la schi şi nu te iau şi pe tine? O să fii singură acasă de Ziua Recunoştinței?

O să mă lipesc de cineva să mă ia cu maşina. Nu e departe până acasă, deşi pare ca o altă lume, câteodată.

LM

Landon,

Părinții mei au crezut că o să fiu la fostul meu iubit. Am făcut cu schimbul, în ultimii doi ani, decât să încercăm să fim la ambele mese de familie; anul ăsta era la el, iar alternativa a picat: familia celei mai bune prietene a mea o să fie la cabana lor, în apropiere de Boulder, şi n-am chef să fiu povară pentru nimeni altcineva.

Mai degrabă stau singură. Asta-i ciudat, nu?

JW

Jacqueline,

Pentru mine nu-i ciudat. Dar poate sunt eu însumi ciudat şi nu-mi dau seama. O să-mi lipsească e-mailurile tale.

LM

Landon,

Idem. Vacanță plăcută!

JW

* * *

Nu m-am putut uita înapoi la Lucas în timpul cursului de luni, fără să mă gândesc la seara de sâmbătă. Privirile lui ferite m-au făcut să cred că avea aceeaşi problemă. După ce l-am surprins fixând încruntat ceafa lui Kennedy, nu m-am mai uitat. La sfârşitul orei, Kennedy s-a întors şi mi-a

zâmbit. Mi-am strâns buzele şi i-am întors spatele, să-mi strâng lucrurile. Cursul ăsta, semestrul ăsta par a nu se mai termina odată, din prea multe motive ca să le mai pot număra.

— Pot doar să spun – fostul tău iubit e superb, dar pare un *măgar* înfumurat.

Benji îşi îndesa caietul într-un rucsac care arăta de parcă stătea să erupă cu hârtii în orice moment. Mi-am închis fermoarul rucsacului.

— Da, cu siguranţă aşa e.

Am aşteptat ca să treacă întâi Kennedy şi apoi să ieşim pe culoarul dintre bănci, iar eu am evitat sârguincioasă contactul vizual. Eram nu puţin îngrijorată de declaraţia lui că va trebui să vorbim când vom fi acasă; nu-mi puteam imagina ce anume mai avea să spună, şi de ce m-ar interesa.

Urmându-i pe colegii noştri pe scări, toată lumea fiind însufleţită de anticiparea weekendului prelungit, Benji mi-a spus că el avea să zboare acasă, în Georgia, şi să-i spună adevărul despre el tatălui său – singurul membru al familiei căruia nu-i spusese.

— Mama ştie că sunt gay de când aveam treisprezece ani. Mi-am făcut griji pentru el.

— Tatăl tău va fi… supărat?

El a zâmbit.

— Cred că ştie. Numai că nu e sigur dacă asta înseamnă că o să mă afişez cumva în rochii.

Gândul la Benji îmbrăcat în rochie nu era o imagine măgulitoare şi nu mi-am putut stăpâni un hohot de râs. A râs şi el, adăugând:

— Ştiu, da?

Lucas plecase sau cel puţin aşa am crezut, până când Benji şi cu mine am ieşit în holul aglomerat şi l-am zărit sprijinind peretele din capătul îndepărtat, de lângă uşa laterală pe care o foloseam de obicei ca să ies din clădire. Ne-a urmărit când ne-am apropiat, dar părea acut conştient şi

de toți ceilalți din jur. Mi-am închipuit că se uită după dr. Heller.

— Încă nu i-ai spus că ştii, nu-i aşa? a întrebat Benji, vorbind într-o parte.

Am clătinat din cap.

— Nu-l face să sufere prea mult. Arată oarecum vulnerabil.

Am chicotit.

— Corect. Un tip solid, musculos ca el – care e antrenat să bată oameni şi să mintă fetele despre cine e de fapt – e atât de vulnerabil.

El m-a strâns de braț, deasupra cotului, şi mi-a zâmbit.

— Ori e un măgar mai mare decât toți măgarii de dinaintea lui, ori are el un motiv pentru minciunile alea.

Am oftat.

— Mi-aş dori să fi fost cititor de gânduri.

— Poate că nu, odată ce-o să ştii ce e în capul lui.

— Dac-o să ştiu vreodată.

Benji a ridicat din umeri, aprobând, şi a virat spre holul lung ce ducea spre ieşirea dinspre sud, întorcându-se să-mi ureze:

— Vacanță plăcută, Jacqueline!

— Şi ție!

Am ajuns la Lucas şi el s-a întors să mă urmeze, aplecându-se peste mine să împingă uşa şi s-o țină deschisă.

— Putem să ne vedem diseară? a murmurat el.

M-am întrebat dacă mă transformasem într-o companie la cerere. Sau dacă numai asta fusesem de la început pentru el – dacă ăsta era motivul pentru care nu-mi spunea că era Landon Maxfield.

— Am un test mâine, la astronomie. O să învățăm în grup, în seara asta, în camera noastră.

Am aruncat o privire spre fața lui, cum mergea pe lângă mine, cu mâinile îndesate în buzunarele jeanşilor. Ochii lui scanau continuu peste capetele mulțimii, de parcă ar fi fost în alertă.

— Mâine seară?

Se uita în jos spre mine, când ne apropiam de clădire, şi am observat că părea să ştie exact unde mă duceam.

— Am repetiție cu ansamblul, mâine. De obicei, petrec duminicile dimineața la sala de concerte, dar ieri am chiulit.

Nu-i spusesem lui Lucas că eu cânt la contrabas. Îi spusesem lui Landon.

— Ai dormit până târziu?

Am dat din cap.

— Şi eu la fel.

Am ajuns la intrare şi s-a oprit în lateralul uşii.

— Trebuie să-mi iau şi contrabasul, de vreme ce-o să-l iau cu mine acasă. Aşteptând să-i văd reacția, i-am urmărit ochii, de aceeaşi culoare cu albastrul-cenuşiu al cerului acoperit, în timp ce privirea lui aluneca spre chipurile celor din jurul nostru.

— O să am destul timp să repet în vacanță.

— Când pleci din oraş?

Şi-a dat la o parte părul din ochi, evitând complet discuția despre instrumentului meu.

— Miercuri dimineața. Tu?

— La fel.

S-a foit în loc, agitat, cu buza de jos prinsă între dinți, apoi dintr-odată s-a calmat şi-a înțepenit. Ochii lui priveau drept în ochii mei, fără şovăială.

— Dă-mi un mesaj dacă termini mai devreme. Sau dacă îți schimbi planurile. Dacă nu, te caut după vacanță.

Ridicându-şi rucsacul ce-i atârna pe umăr, a adăugat:

— Pe curând, Jacqueline.

Apoi s-a întors şi s-a topit în şuvoiul studenților, capul lui cu păr negru ridicându-se deasupra majorității.

* * *

— Stai aşa. Deci tipul-preparator *Landon* şi sexy OFBR-ul *Lucas* sunt unul şi acelaşi? ochii lui Maggie erau atât de

rotunzi de surpriză că le puteam vedea albul de jur împrejurul irisurilor.

— Ce nu înțeleg eu este de ce nu l-ai luat la rost pentru rahatul ăsta *imediat*.

Erin avea figura ei de participantă la talk-show. Dintr-o clipă într-alta avea să-mi spună *faaaato* şi să înceapă să-mi enumere câte şuturi în fund i-ar fi dat ea dacă ar fi fost în locul meu. De când se despărțise de Chaz era mult mai puțin tolerantă cu băieții care se abăteau de la linia de conduită. Sau care păreau s-o facă.

Am oftat zgomotos şi mi-am dorit să nu le fi spus deloc.

— Ce s-a întâmplat cu *pune-i-căluş-bagă-l-în-sac* şi cu *refacerea* şi *operațiunea faza băiat rău?*

Toate trei stăteam pe o pilotă pusă pe podeaua dormitorului, bând cafea şi ronțăind Oreos, cu textele de astronomie şi notițele răspândite în jur, neatinse în ultima jumătate de oră de când discutam despre Landon/Lucas, în loc de giganticele de gaz şi navigația celestă.

— Se presupune că el trebuie să fie compania ta la cerere. Nu invers.

Vocea lui Erin răsunase cu autoritate.

— Da, a susținut-o şi Maggie. De ce nu-i dai un mesaj să-i spui că vrei să vă întâlniți mai târziu?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Pentru că am un examen la 9:30 dimineața – pentru care ar trebui să studiem în clipa asta. Şi, de asemenea, cred că am nevoie de un pic de distanță…

Erin mă examina cu ochii mijiți.

— Oh, la dracu', nu – ai devenit implicată emoțional, nu-i aşa?

M-am lăsat pe spate, acoperindu-mi fața cu mâinile.

— Uffff!

— Apropo – că tot vorbeam despre companie la cerere, ce-i treaba asta pe care o aud despre tine şi Buck? El e hotărât din categoria băiat rău, a zis Maggie, gânditoare. L-ai adăugat şi pe el în grajdul OFBR fără să ne spui?

Cu fața încă în palme, m-am uitat rugător la Erin printre degete.

— Buck e un mâncător de rahat. Ştii asta, Maggie, a zis ea cu dispreț.

Maggie a dat din cap.

— Adevărat… Plus, am fost încurcată cu el în anul întâi. Nu era foarte competent, din câte îmi amintesc. Prea bălos, s-a cutremurat ea. Care-i treaba asta cu săruturile băloase? Încearcă să ne înece în salivă? Vreau să spun, ce naiba, *mai înghite* din când în când.

Cu o mână strângându-mă de umăr, Erin a râs, şi cu toate că eu îi simțeam nota forțată, Maggie nu s-a prins. Ştiam la ce se gândea Erin. Nu-i dădusem prea multe detalii şi nici ea nu ceruse. Era destul de greu să vorbesc despre noaptea aceea în linii generale. Esențialul era ce se întâmplase şi ceea ce era cât pe-aci să se întâmple, nu amănuntele.

— Deci nu eşti cuplată cu el? a stăruit Maggie.

Era doar curioasă, dar mă înnebunea să-mi fie asociat numele cu Buck, în orice fel.

— Cum spunea Erin, mănâncă rahat.

Dar nu-mi puteam stăpâni curiozitatea. Una morbidă, probabil.

— De ce? Zice ceva despre mine?

Ea a ridicat din umeri.

— Trisha a zis că iubitul surorii ei mai mici a spus că Buck s-a ciorovăit cu Kennedy pe tema asta. Ăştia doi sunt ca țapii care se dau cap în cap pentru caprele fete. Cred că Buck e încă enervat că el era *moştenitorul,* totuşi Kennedy l-a bătut la candidatura pentru preşedinția studenților.

Asta era complicația de care nu-mi puteam aminti înainte – conflictul inițial foarte important dintre ei. Începutul rivalității în frăția lor ciudată. M-am încruntat.

— Dar şi Kennedy era moştenitor.

Maggie şi-a lins firimiturile de Oreo de pe degete.

— Da, dar şi Buck era moştenitor. În plus tatăl lui fusese preşedintele studenților. A crezut că avea funcția pe tavă.

M-am ridicat în capul oaselor, începând să mă înfurii când motivația lui Buck mi-a devenit mai clară. Mă hărțuia şi voia să-mi facă rău numai ca să-l întărâte pe fostul meu iubit.

— Şi asta se traduce în nevoia lui Buck de a răspândi minciuni că eu mi-o trag cu el?

Lăsând la o parte faptul că mă atacase de-a dreptul.

— N-am spus că are vreo *noimă.*

Erin îşi luase notițele în poală.

— Okay, doamnelor, care constelații credem noi că ar trebui să le trasăm pe acea porțiune de hartă a stelelor la acest test?

Aruncându-i bunei mele prietene o privire recunoscătoare pentru schimbarea de subiect, mi-am alungat gândurile de la Buck din conştiință, cât mai departe am putut.

Capitolul 14

După trei luni de absență, casa mirosea ciudat. A câine... combinat cu apa de colonie Chanel pe care o folosea întotdeauna mama, plus celălalt parfum nedefinit pe care mintea mea îl clasifica drept *acasă.* Totuşi, eram străină. Nu mai aparțineam acestui loc, iar corpul meu o ştia bine.

Mi-am cărat contrabasul înăuntru, aflat încă în siguranță în cutia lui cu rotile. Fără părinți şi Coco, nu prea aveam de ce să-l mut mai departe de living. L-am parcat lângă perete, unde stătea ca orice altă piesă de mobilier. Luminile în casă erau puse pe comutator temporizat, de vreme ce mama şi tata erau plecați. Am hotărât să le las aşa, să se aprindă şi să se stingă în voia lor, mai puțin luminile din bucătărie şi veiozele din camera mea, care probabil nu s-ar fi aprins deloc.

Era mâncare în cămară şi în congelator, dar mai nimic în frigider. Părinții mei scăpaseră de toate alimentele perisabile înainte de excursia lor, fără să ştie că eu veneam acasă în seara asta, căci nu le spusesem. Mama îmi trimisese un mesaj mai devreme, în care spunea că urcau în avion, adăugând: *Distracție plăcută cu Erin*. Ne vedem luna viitoare. Cum nu verifica niciodată de două ori care erau planurile mele, cumva ajunsese la concluzia că mă duceam acasă la colega mea de cameră.

Am încălzit o cutie de lasagna vegetariană pentru cină şi am mutat un pateu de curcan mărunțit din congelator în frigider pentru prânzul meu de Ziua Recunoştinței. Mai era o jumătate de pungă de cartofi prăjiți în congelator şi am mai găsit şi o sticlă de cocteil de căpşuni, nedesfăcută, în cămară. Am pus-o şi pe ea în frigider. Ta-nam! Ziua Recunoştinței pentru o persoană.

După ce am urmărit vreo două reluări de seriale de comedie, am închis televizorul, am dat deoparte măsuța de cafea din lemn de nuc din locul ei, exact în mijlocul covorului tibetan lucrat manual, şi mi-am scos contrabasul din cutie.

Improvizând un stativ, fiindcă nu l-am putut găsi pe-al meu, am cântat primele măsuri dintr-un preludiu pe care începusem să-l compun pentru solo-ul meu de sfârşit de an.

Ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l aud în timp ce scriam note pe hârtiile cu portative era soneria de la intrare. Nu-mi fusese niciodată frică să fiu singură acasă, dar nici nu fusesem complet singură aici înainte. Am stat să mă gândesc dacă să mă prefac că nu era nimeni acasă, dar fireşte că oricine era la uşă mă auzise cântând şi mă auzise şi când mă oprisem. Am lăsat contrabasul pe-o rână şi m-am furişat spre uşa solidă din faţă, ridicându-mă pe vârfuri ca să mă uit prin vizor. Kennedy stătea în dreptul vizorului, zâmbind drept la mine, luminat de cele două becuri ale lămpii de pe verandă. El nu mă putea vedea pe mine, bineînţeles, dar răspunsese la uşa asta de prea multe ori şi ştia cum se vede dinăuntru aproape la fel de bine ca şi mine.

Am descuiat şi am deschis uşa, dar nu m-am dat la o parte din prag.

— Kennedy? Ce cauţi aici?

El a aruncat o privire peste umărul meu şi a ascultat tăcerea deplină a casei.

— Părinţii tăi sunt în oraş?

Am oftat.

— Nu sunt acasă.

El s-a încruntat.

— Nu sunt acasă în seara asta sau nu sunt acasă în timpul vacanţei?

Uitasem cât de rapid putea Kennedy să sesizeze exact ce nu era rostit. Caracteristicii acesteia, probabil, îi datora majoritatea victoriilor în dezbateri.

— Nu sunt acasă deloc – dar de ce eşti *tu* aici?

El s-a sprijinit cu un umăr de tocul uşii.

— Ţi-am trimis un mesaj, dar nu mi-ai răspuns.

Probabil nu auzisem semnalul sonor. Nu prea puteai auzi mare lucru peste sunetele contrabasului meu, odată ce începeam să cânt.

— În timpul cinei, mama mi-a reamintit să fiu atent să te aduc pe la unu după-amiaza, mâine – şi, da, asta înseamnă că nu le-am spus că ne-am despărțit. Începusem să zic în seara asta, după care m-am gândit că asta ar putea fi o bine-venită scăpare de părinții tăi. Unde sunt, apropo?

I-am ignorat întrebarea. Nu putusem să nu observ că spusese *ne-am despărțit* de parcă despărțirea noastră fusese o decizie reciprocă. De parcă eu nu fusesem partea stupid de oarbă a ecuației.

— Vrei să vin la prânzul de Ziua Recunoştinței şi să mă prefac că totul e bine între noi, numai ca să nu fii tu nevoit să le spui părinților tăi că ne-am despărțit?

El a zâmbit doar atât cât să facă să-i apară gropița.

— Nu sunt *atât* de laş. Pot să le spun, dacă vrei, şi să zic că te-am invitat să vii doar ca prietenă. Dar nu e nevoie să le dezvăluim nimic lor, dacă nu vrei tu. Crede-mă, sunt prea orbi ca să-şi dea seama de ceva. Fratele meu s-a luat de iarbă de vreun an – petrece atât de nebuneşte că pune frăția într-o lumină foarte proastă, iar ei habar n-au.

— Nu eşti îngrijorat pentru el?

A ridicat din umeri.

— Notele lui sunt încă decente. E doar plictisit. De altfel, nu e copilul *meu*.

— Dar e fratele tău mai mic.

Nu înțelegeam relațiile dintre frați decât în teorie, de vreme ce eu nu aveam vreunul, dar presupuneam, logic, că acestea ar fi implicat un oarecare simț al responsabilității. Kennedy părea să nu simtă aşa ceva.

— N-ar asculta nimic din ce-i spun eu.

— De unde ştii? am stăruit.

A oftat.

— Nu ştiu. Poate pentru că n-a făcut-o niciodată până acum. Ei, haide. Vino, mâine. O să vin să te iau înainte de unu. O să fie mai bine decât… orice chestie congelată ai plănuit tu să găteşti la microunde, nu?

Mi-am dat ochii peste cap, iar el a chicotit.

— Tot nu înțeleg de ce nu le-ai spus şi lor. A trecut mai bine de o lună.

Din nou, ridicare din umeri.

— Nu ştiu. Poate pentru că ştiu cât de mult te iubeşte familia mea.

Asta era o tâmpenie. Mi-am înălțat o sprânceană, iar el a râs.

— Okay, păi, erau obişnuiți cu tine – obişnuiți cu *noi*. Bănuiesc că tu le-ai zis alor tăi?

Mi-am strâns degetele picioarelor pe marmura rece, fiindcă gerul de afară pătrunsese pe hol.

— I-am spus mamei. Presupun că ea i-a spus tatei. Au părut vag supărați, deşi nu ştiu dacă supărarea le-a fost pricinuită de tine, pentru că m-ai părăsit, sau de mine, pentru că n-am reuşit să te păstrez.

Îmi venea să-mi trag una pentru cuvintele mele descurajate, care făceau să sune de parcă plângeam după el.

În realitate, mama şi cu mine reînviaserăm cearta pe care o avuseserăm când îi spusesem prima oară planurile mele de colegiu. Ea nu fusese de acord, protestând că fetele deştepte îşi croiesc propriul drum de educație; nu îi urmează pe iubiții lor din liceu la colegiu.

„Dar tu faci cum vrei. Ca întotdeauna, zisese ea, ieşind cu paşi mari din camera mea."

Apoi nu mai discutaserăm despre asta, până când Kennedy mă părăsise.

„Bănuiesc că nu mai are niciun rost acum să-ți atrag atenția că am avut dreptate în privința lui, oftase ea la telefon. Ca şi în privința deciziei tale necugetate de te duce după el acolo."

Ori de câte ori părea că am câştigat o dispută, mama spunea ceva de genul „Până şi un ceas stricat arată ora exactă de două ori pe zi". Îi aruncasem înapoi acest crâmpei de înțelepciune în față şi, la fel cum făcuse când îi anunțasem planurile mele de colegiu, ea oftase prelung, de parcă eu aş fi fost fără speranță obtuză, şi abandonase

subiectul. Habar n-avusese ea, în momentul acela, că eram absolut de acord cu ea, pentru prima oară. Să-l urmez pe iubitul meu la colegiul ales de el fusese probabil cel mai inept lucru pe care-l făcusem vreodată.

Kennedy rămăsese cu degetele mari agățate de găicile curelei pantalonilor, arătând spăşit.

— Presupun că nu ai planuri de-a merge la masă cu familia Dahliei sau a lui Jillian, altminteri mi-ai fi spus.

Preferând să aştept până după festivitățile de sărbători, nu le sunasem încă pe prietenele mele din liceu ca să le anunț că sunt acasă. Jillian căzuse la examene şi se retrăsese de la Universitatea de Stat Louisiana, la sfârşitul primului an, după care se mutase acasă, se pregătise pentru management la Forever 21 şi se logodise cu un tip care conducea un mic magazin de bijuterii. Dahlia era în al doilea său an de program de pregătire ca asistentă, la Oklahoma. Ne distanțaserăm una de alta, după absolvire. Era ciudat, cât de deconectată mă simțeam acum de ele, deşi fuseserăm nedespărțite patru ani de liceu.

Acum Dahlia avea propriii elevi, viitori asistenți, într-un stat învecinat, iar Jillian avea o şuviță albastră în păr, un job cu program normal şi un logodnic. Amândouă fuseseră şocate când Kennedy şi cu mine ne despărțiserăm. Ele fuseseră printre primele care sunaseră, să mă consoleze – sau să încerce, chiar dacă nu ne mai văzuserăm de mai bine de un an. Şi sperasem că ne-am putea petrece timpul împreună şi, cu oarecare şansă, să *nu* discutăm despre Kennedy până la saturație.

— Nu am planuri cu nimeni. M-am gândit că ar fi plăcut să fiu acasă *singură.*

Am accentuat ultimul cuvânt, uitându-mă drept la el.

— Nu se poate să fii singură cuc de Ziua Recunoştinței.

Am urât mila care se ghicea sub aserțiunea lui şi m-am uitat urât la el.

— Ba da, eu pot.

Ochii lui verzi îmi cercetau fața.

— Da, tu poţi, a încuviinţat el. Dar n-ai niciun motiv s-o faci. Putem fi prieteni, nu-i aşa? Tu ai fost întotdeauna importantă pentru mine. Ştii asta.

Ba uite că nu ştiam deloc asta. Dar dacă spuneam nu, dacă insistam să rămân în casa părinţilor mei singură şi să mănânc pateu de curcan la microunde de Ziua Recunoştinţei, ar fi părut că sufăr în continuare după el. Că sunt atât de afectată încât nu pot îndura să-i fiu în preajmă.

— Bine, am zis, regretând aproape instantaneu.

* * *

— Deci tu şi neisprăvitul de frate-meu sunteţi iar împreună sau cum? m-a întrebat Carter, pe sub barbă.

Dacă n-ar fi fost atât de mare, Carter ar fi fost o copie la indigo a fratelui său mai în vârstă – aceiaşi ochi verzi şi ciuf de păr blond-murdar. Dar în timp ce Kennedy era înalt şi zvelt, Carter crescuse de aceeaşi înălţime, dar cu talia şi muşchii unui fundaş de fotbal american. Ştiindu-l de când era un ţânc de paisprezece ani – pe când Kennedy încă îl mai domina – transformarea lui era amuţitoare. Mi-l aminteam ca pe un băiat tăcut, încruntat, eclipsat de fratele lui mai mare. În mod cert se încheiase cu faza asta.

Puneam tacâmurile la masă şi, la întrebarea lui, am aruncat o privire în spatele nostru, uşurată că nu era nimeni prin preajmă să ne audă.

— Nu.

El venea în urma mea, aşezând furculiţele peste şervetele pe care le împăturasem eu.

— Foarte rău pentru el.

Am făcut puţin ochii mari de surpriză la asta şi, când m-am uitat la el, a zâmbit afectat.

— Ce? Toată lumea poate să vadă că tu eşti prea bună pentru el. Deci, de ce eşti aici?

— Mm, mulţumesc. Şi, pentru că părinţii mei s-au dus la Breckenridge.

S-a dat înapoi, uluit.

— Futu-i, vorbeşti serios? Şi eu care credeam că părinţii mei sunt cei mai mari ticăloşi din oraş!

Nu m-am putut abține să nu rânjesc, deşi m-am înfrânat cât mi-a stat în puteri. Carter păruse întotdeauna greu de controlat şi, emoțional, era total paralel cu familia lui logică, rațională. Nu mă gândisem niciodată cât de străin trebuie să se fi simțit împreună cu ei – impetuosul copil mijlociu al familiei, între Kennedy şi sora lor mai mică, Reagan, care dădea impresia că fusese născută contabilă de treizeci de ani.

— Limbajul, Carter, a zis Kennedy, venind de după colț.

— Du-te dracu', Kennedy, a replicat Carter, fără să ezite o clipă.

Să-mi rețin în continuare reacția a fost imposibil. Îmi încleştasem maxilarul în eforturi, dar un pufnet de râs tot mi-a scăpat, ceea ce mi-a adus răsplata unui zâmbet larg, luminos, din partea lui Carter. Mi-a făcut cu ochiul înainte s-o şteargă la bucătărie s-o ajute pe mama lui. M-am uitat în urma lui, imaginându-mi că bietele fete de la fostul meu liceu trebuie să leşine pe lângă vestiare când trece el pe acolo.

Kennedy se încruntase.

— Ce s-a întâmplat cu „nu-i copilul meu"? am întrebat, aşezând ultima lingură înainte să mă întorc spre el. E okay să-l cerți pentru c-a scăpat bomba cuvântului F, dar să te speli pe mâini când e vorba de a-l ajuta să scape de aşa-numita problemă cu drogurile?

În mod clar o căutasem cu lumânarea. Dezbaterea cu Kennedy era imposibil de câştigat. Şi-a înclinat capul.

— Bună observație.

Am clipit nedumerită, gândindu-mă că băieții Moore aveau să mă şocheze până la moarte, cât timp voi sta în oraş.

Grant şi Bev Moore erau pe cât de orbi făgăduise Kennedy. N-au părut să detecteze aerul forțat dintre fiul lor şi mine în cele patru ceasuri petrecute la ei sau absența obişnuitei

noastre afişări publice a afecţiunii. El nu şi-a sprijinit un braţ pe speteaza scaunului meu în timpul mesei şi, deşi mi-a ţinut scaunul când m-am aşezat – cum fusese educat s-o facă – nu m-a sărutat pe obraz, nici nu mi-a luat mâna. Când Regan şi-a mijit ochii ei pătrunzători de treisprezece ani la noi, m-am prefăcut că nu observ că ne examinează. Carter, fireşte, se holba şi flirta cu mine scandalos, încercând să mă facă să râd şi enervându-şi fratele. A reuşit în ambele intenţii, în vreme ce părinţii lui n-au remarcat nimic.

Fără să mă atingă, cu excepţia piciorului lipit de al meu, Kennedy şi cu mine am stat unul lângă altul urmărind un meci de fotbal pe un ecran plat cât peretele, care l-a ambalat pe Carter atât de tare, încât s-a ridicat furios în picioare şi a înjurat spre ecran în vreo două rânduri, pentru care întreaga familie – toţi patru – l-au mustrat cu calm. A doua oară, a şi ieşit furtunos din cameră şi n-a mai apărut vreo câteva minute. După modul în care-şi flexa mâna când s-a întors, am avut senzaţia că se dusese la baie şi îşi luase o doză.

De îndată ce Kennedy a tras maşina pe aleea din faţa casei mele, am sărit din maşină, i-am mulţumit pentru invitaţie şi i-am dat clar de înţeles că mă duceam înăuntru singură. El a zâmbit crispat.

— Ar trebui să ne vedem sâmbătă. O să-ţi dau un telefon.

Din fericire, n-a făcut niciun gest să iasă din maşină.

Ca şi când n-ar fi sugerat nimic, i-am mulţumit din nou şi i-am spus la revedere. Odată ajunsă înăuntru, l-am urmărit de după draperie. S-a uitat gânditor la uşa închisă a casei cam vreun minut, înainte să-şi scoată telefonul şi să sune pe cineva, în timp ce ieşea cu spatele de pe alee.

* * *

După ce mi-am făcut planuri pentru vineri seara cu Dahlia şi Jillian, am exersat la contrabas în living, până când întrerupătorul temporizat al lămpii s-a stins chiar înainte de ora 11. Chicotind pe întuneric, mi-am sprijinit instrumentul

de perete, pe pipăite, şi am pus arcuşul pe un raft de cărți din apropiere. Ecranul telefonului s-a luminat pe stativ, semnalând un mesaj, şi am stat pe întuneric, citind şi răspunzând.

Lucas: Când te întorci în campus?
Eu: Probabil duminică. Tu?
Lucas: Sâmbătă.
Eu: Dramă familială?
Lucas: Nu. Prietenul cu maşina trebuie să se întoarcă atunci. Anunță-mă dacă te întorci mai devreme. Vreau să te văd. Trebuie să te mai desenez o dată.
Eu: Oh?
Lucas: Am făcut vreo câteva schițe din memorie, dar nu seamănă. Nu reuşesc să prind forma maxilarului. Linia gâtului. Şi buzele tale. Trebuie să petrec mai mult timp uitându-mă la ele şi mai puțin timp gustându-le.
Eu: Nu pot spune că sunt de acord cu ideea.
Lucas: Mai mult din amândouă, atunci. Dă-mi mesaj când te întorci.

Okay, deci se zisese cu somnul.

Am citit din nou textul, în vreme ce amintiri ascunse despre buzele lui pe ale mele mi se încolăceau prin minte, ațâțând mici flăcări de dorință, care până la urmă au crescut şi au început să transforme totul în lavă, când amintirile mele din noaptea de sâmbătă au ajuns să se deruleze în toate detaliile grafice. Stând pe întuneric, am închis ochii.

Ar fi trebuit să mă simt jignită sau cel puțin neîncrezătoare în ceea ce-l privea pe Lucas/Landon, dar după ce încercasem să-mi adun nişte indignare pentru păcatul omisiunii lui, pur şi simplu am eşuat. Mi-am spus că eram supraîncărcată de resentimente din pricina lui Kennedy şi a lui Buck, şi că, prin comparație, Lucas părea mai degrabă o enigmă decât un risc. Planul meu pentru el, la urma urmei, fusese să-l folosesc pentru refacere,

Operaţiunea Faza Băiat Rău, şi că nu era ca şi când aş fi fost absolut disponibilă pentru asta.

Încercând să prind un fir pentru gândurile mele volatile, am luat o sticlă de apă din frigider şi am urcat în dormitorul meu, singura încăpere încă luminată din toată casa.

Când mi-am verificat e-mailul, am văzut că era unul nou de la LMaxfield printre ofertele de credit şi informaţiile despre diverse servicii, iar inima mi-a tresărit. Îl trimisese în după-amiaza asta, cu câteva ore înainte de schimbul nostru de mesaje pe telefon. Departe de şcoală, începusem să fac legătura dintre preparatorul meu şi Lucas – acel Lucas care îmi vorbea din spatele acestui alter ego Landon. Voiam să ştiu de ce, dar nu voiam să întreb – voiam să-mi spună el.

Jacqueline,

Am descoperit că Momeli & Unelte de pescuit şi-a adăugat o cafenea şi internet, laolaltă cu un nou nume promovând aceste achiziţii novatoare. Joe (proprietarul) nu s-a ostenit să creeze o firmă nouă cu totul – doar a adăugat o placă văruită lângă cea veche. Acum pe firma pictată de mână scrie: Momeli & Unelte de pescuit, iar sub „Cafenea" scrie „& internet".

Au trei mese minuscule şi vreo două fotolii mătăhăloase, tapiţate cu flori – ca un Starbucks, în caz că l-ai decora cu mobilier second-hand de la vreo bunică. Este singurul local deschis azi în oraş, aşa că e ticsit. Cafeaua nu e chiar oribilă, dar asta este cea mai bună recomandare pe care pot s-o fac cu mâna pe inimă. Şi, previzibil, tot localul trăsneşte a peşte, ceea ce ştirbeşte oarecum ambianţa de bistrou intenţionată.

Ai petrecut ziua aşa cum ai plănuit?

Îţi încui casa şi îţi armezi alarma în fiecare noapte, nu-i aşa? Nu vreau să te jignesc, dar tu ai spus că vei fi singură acasă.

LM

Landon,

Da, sunt foarte pricepută la încuiat totul noaptea. Capodopera de sistem de alarmă e întru totul funcțională. (Şi nu sunt jignită. Apreciez grija.)

Mi-am petrecut ziua la fostul meu iubit acasă. Părinții lui nu ştiu că ne-am despărțit – el nu le-a spus, din nu ştiu ce motiv. A fost stingheritor. Nu ştiu de ce l-am lăsat să mă convingă să merg. Vrea să mă vadă şi sâmbătă, ca să „vorbim". S-ar putea să mă întorc în campus mai devreme. Nu m-am hotărât încă.

Mâine, mă văd cu prietenele mele, aşa că o să fie mai amuzant.

Dar familia ta? Voi ce-ați făcut?

JW

Nu puteam fi sigură când avea să-mi vadă răspunsul, de vreme ce pentru asta trebuia să se ducă la Momeli & Unelte de pescuit & Cafenea & Internet. După o noapte zbuciumată – una care s-a scurs pe lângă mine, lăsându-mă mai obosită decât eram când începuse – am făcut o cafea şi am intrat pe e-mailul şcolii mele. Deloc surprinzător, nu era nicio veste de la LMaxfield în inbox. M-am gândit să-i trimit un mesaj pe telefon lui Lucas, dar ce era să-i spun? Că mă sucisem şi mă răsucisem în pat toată noaptea, gândindu-mă la mâinile lui pe corpul meu?

Capitolul 15

Când m-am oprit să pun benzină, la jumătatea drumului spre campus, i-am trimis lui Kennedy un mesaj, spunându-i că mă hotărâsem să mă întorc mai devreme.

Telefonul a început să sune mai înainte de a intra din nou pe autostradă. Kennedy. Am tras aer în piept şi am deschis radioul înainte de a răspunde.

— Ai plecat deja? Credeam că pleci mâine. Mă gândeam că o să stăm de vorbă în seara asta.

Am oftat, vrând să mă dau cu capul de volan, ceea ce nu era cea mai bună idee când conduceai cu o sută zece la oră.

— Nu înțeleg despre ce vrei să vorbim, Kennedy.

M-am întrebat dacă el fusese orb în nenumăratele dăți când eu fusesem gata şi dornică să vorbim şi m-am gândit la multitudinea de şanse pe care le ignorase, nepăsător.

— Cred că am făcut o greşeală, Jackie.

Interpretând greşit tăcerea mea uluită, a adăugat:

— Vreau să spun Jacqueline. Iertare, cred c-o să-mi mai ia un timp…

— Cum adică ai făcut o greşeală?

— Cu noi. Despărțindu-ne.

Am tăcut din nou, cuvintele refuzând să se dezlipească de cerul gurii, le-am înghițit la loc. Evitasem bârfa campusului cât putusem de mult, dar auzisem şi văzusem destul ca să ştiu că, în săptămânile pe care le petrecuserăm despărțiți, Kennedy nu fusese un sfânt. De asemenea, nu dusese lipsă de participante dornice. Dar fetele gata să împartă patul cu tine nu sunt totuna cu fetele gata să-ți înghită accesele din senin de proastă-dispoziție, să-ți asculte amănunțitele tale opinii juridice, ori să-ți sprijine țelurile vieții aşa cum ar face-o cineva care te iubeşte. Nu – ăsta fusese rolul meu. Şi fusesem concediată.

— De ce?

El a oftat şi mi-am imaginat ceea ce ştiam că făcea – se uita fix în tavan, dându-şi cu degetele părul de pe frunte pe

spate şi lăsându-şi mâna acolo, cu cotul îndoit. Nu putea ascunde faptul că era afectat, nici măcar la telefon.

— De ce am făcut o greşeală sau de ce cred că a fost o greşeală?

Şi eu ştiam că a răspunde la o întrebare cu o altă întrebare era un mijloc de a câştiga timp, cât să se gândească la o soluție de ieşire dintr-o situație dificilă.

— Conversația asta ar fi fost mai uşor de purtat în persoană…

— Am fost împreună trei ani, iar tu te-ai despărțit pur şi simplu de mine… fără nici măcar… n-a existat niciun motiv…

M-am bâlbâit. M-am oprit din vorbă şi am tras adânc aer în piept.

— Poate că n-a fost o greşeală.

— Cum poți spune asta?

Avea tupeul să se prefacă rănit.

— Oh, nu ştiu, i-am retezat-o eu. O pot spune la fel de franc aşa cum tu ai rupt relația, în primul rând.

— Jackie…

Am scrâşnit din dinți.

— *Nu îmi mai spune aşa.*

El a tăcut şi tot ce-am mai auzit a fost zgomotul drumului, în timp ce camioneta mea înghițea kilometri de nimic dintre ultimul oraş şi următorul. Majoritatea câmpurilor de pe o parte şi de cealaltă a drumului erau lipsite de activitate, în perioada asta a anului, dar o uriaşă secerătoare verde îşi croia drum printr-un lan de bumbac şi m-am uitat lung la ea. Indiferent ce li se întâmpla oamenilor, ca individualități, în alte părți viața îşi vedea de drum. Prima oară când Kennedy mă sărutase, de bună seamă că, în acelaşi timp, alți oameni se despărțiseră. Şi în noaptea în care Kennedy îmi frânsese inima, în altă parte – poate chiar acolo, în căminul meu, alți oameni se îndrăgosteau.

— Jacqueline, nu ştiu ce-ai vrea să-ți spun.

În numai câteva secunde, trecusem printr-un orăşel care se lăuda cu un mall destul de mare şi mai nimic altceva. Fiecare kilometru mă îndepărta de Kennedy. Şi mă apropia de Lucas. M-a tulburat ideea că Lucas era cineva la care să mă duc, până când mi-am dat seama că el fusese zona de siguranță pentru mine din clipa în care ne întâlniserăm.

— Nimic, i-am răspuns eu. Nu vreau să spui nimic.

Fostul meu iubit avea destulă minte să ştie când ajungea la o fundătură. Mi-a mulțumit pentru că venisem joi şi mi-a spus că vom ține legătura odată ce va ajunge înapoi, în campus, ceea ce eu nu i-am confirmat.

* * *

Jacqueline,

Sună ca şi când te-ar vrea înapoi sau, cel puțin, vrea ceva mai mult decât prietenie. Întrebarea e tu ce vrei?

Familia mea înseamnă doar tata şi cu mine. Am avut invitați prieteni vechi de Ziua Recunoştinței, aşa că a fost mai vorbăreț decât ar fi fost altfel. Când suntem numai noi doi în casa aia, trec ore fără să ne vorbim. Dacă nu pui la socoteală chestiile ca „scuză-mă" şi „dă-mi sarea", tăcerea poate ține toată ziua.

Tata are o barcă de pescuit închiriată. Nu e prea mare activitate în perioada asta a anului în golf, deşi el aranjează ieşiri la pescuit în larg sau plimbări pentru observarea păsărilor locului în timpul iernii. Programase una pentru azi, aşa că ne-am luat la revedere pe la 5 a.m., şi iată-mă, înapoi la locuința mea, imediat după prânz.

LM

Lucas era la zece minute distanță de mine. M-am luptat cu dorința de a-i trimite un mesaj pe telefon şi a-i spune că şi eu mă întorsesem. Ştiam că nu voi putea susține bătălia asta prea mult.

Mi-am desfăcut bagajul şi mi-am spălat rufele. Maşinile de la etajul nostru erau foarte libere, de vreme ce doar câteva ne întorseserăm, însă nu la fel aveau să stea lucrurile mâine, când toată lumea avea să fie înapoi. Îmi alesesem programe de spălat care să nu mă silească să urc sau să cobor. Ocolirea completă a scării de serviciu devenise unul dintre fixismele mele. N-aş mai fi intrat acolo cu niciun chip, nici măcar cu un grup. Subterfugiul meu a ținut cu toată lumea, mai puțin cu Erin, care mă privise cu atenție a doua oară când am recurs la „Am uitat ceva în cameră – ne întâlnim la parter".

Într-o seară, mă întrebase direct:

„Ti-e frică să intri în casa scărilor, este?"

Îmi dădeam cu lac roşu-sângeriu pe unghiile de la picioare şi m-am uitat îndeaproape la pensulă, încercând să-mi țin mâna să nu tremure. *Începi de la cuticulă, dai în sus. Începi de la cuticulă, dai în sus.*

„Ție nu ți-ar fi?"

„Ba da", răspunsese ea.

În următoarea ocazie, a fost Erin cea care a spus: „Oh, la dracu', mi-am uitat poşeta în cameră. J, vino să-mi descui şi mie, vrei?"

Întorcându-se spre celelalte, zisese:

„Hei, ne vedem la parter peste cinci minute."

Eu: M-am întors.
Lucas: Parcă spuneai că vii abia mâine.
Eu: M-am răzgândit.
Lucas: Văd. Liberă în seara asta?
Eu: Da.
Lucas: Cina?
Eu: Da.
Lucas: Vin să te iau la 7.

— Nu mi-a mai gătit niciodată un băiat.

Lucas zâmbea din partea cealaltă a bufetului, tocând legume crude şi stropindu-le cu un amestec pe care tocmai îl terminase de preparat.

— Bine. Dar nu te aştepta la cine ştie ce.

A răsturnat ingredientele pe o bucată de folie, pe care a rulat-o şi a pus-o la cuptor, cu restul cinei. Am adulmecat.

— Mmm, nu, miroase bine. Şi tu arăți de parcă ai şti ce faci acolo. Mă tem că aşteptările mele sunt anormal de ridicate.

A potrivit cronometrul, s-a spălat şi s-a şters pe mâini, apoi a venit la mine, luându-mă de mână şi conducându-mă spre sofa.

— Avem un sfert de oră.

Am stat unul lângă altul, iar el mi-a examinat mâna, trecându-şi vârful degetelor reci peste unghiile mele tăiate din scurt ca să nu mă încurce când cântam la contrabas, şi mângâindu-mi cu degetul mare dosul palmei. Întorcând-o blând, şi-a plimbat degetul arătător în sus şi-n jos, prin văile sensibile dintre degetele mele. A desenat o spirală în palma mea, mişcându-se încet spre centru, şi-am rămas hipnotizată, urmărindu-l şi simțindu-l atingându-mă atât de uşor.

Degetele lui s-au strecurat printre ale mele, palmă peste palmă, şi apoi a întins brațele ca să mă aducă la el în poală, cu buzele la baza gâtului meu. Mai târziu când cronometrul a sunat alarma, nu mai eram în stare să-l aud.

Mâncarea pe care o preparase era învelită în folie, în pachete individuale – legume, cartofi copți şi ton roşu pe care-l prinsese el cu două zile în urmă. Francis a miorlăit ca o sirenă de pompieri până şi-a primi porția de peşte.

— Deci, bănuiesc că eşti obişnuit să găteşti pentru unul? am întrebat, când ne-am îndreptat spre măsuța împinsă lângă singurul perete gol.

El a încuviințat.

— În ultimii trei ani sau pe-aproape. Înainte de asta, găteam pentru doi.

— Tu găteai? Nu mama sau tatăl tău?

Şi-a dres glasul, înfigând furculiţa într-un cartof.

— Mama a murit când aveam treisprezece ani. Înainte de asta, da, ea gătea. După... ei bine, am avut de ales fie să învăţ să gătesc, fie să trăiesc doar din pâine prăjită şi peşte – cum bănuiesc că face tata când nu sunt eu acasă, deşi încerc să-l fac să-şi mai cumpere fructe sau ceva legume, din când în când.

Oh. Povestea asta se potrivea cu a lui Landon – locuia cu tata, fără alţi fraţi – şi trebuie să fi fost şi el conştient de asta. Pe de altă parte, era un băiat care îşi pierduse devreme mama, şi eram prea conştientă de asta ca să-l acuz de duplicitate chiar în momentul ăla.

— Îmi pare rău.

El a dat din cap o dată, dar nu mi-a mai oferit alte amănunte.

După ce am mâncat, a lăsat motanul să iasă afară, apoi s-a întors la masă şi m-a luat de mână, conducându-mă în dormitorul lui. Ne-am aşezat pe o parte, în mijlocul patului, faţă în faţă, fără să vorbim. Atingerea lui era aproape imposibil de uşoară, o şoaptă pe obrazul meu, coborând pe gât şi ajungând la nasturii bluzei albe pe care o alesesem, nasturi pe care i-a descheiat, unul după altul. Dând-o la o parte de pe umărul meu, mi-a atins pielea cu buzele şi atunci am închis ochii şi am oftat. Mâinile mele şi-au făcut loc pe sub cămaşa lui, până când el s-a ridicat în capul oaselor, a scos-o peste cap şi a aruncat-o dintr-o singură mişcare, întinzându-se peste mine şi sărutându-mă.

Gura lui era provocatoare, buzele lui le deschideau pe ale mele, limba lui pătrundea în gura mea. Mi s-a părut că simt cum îl străbate un fior când mâna mea l-a strâns de locul de pe şold unde avea scrise versurile. M-a întors deasupra lui şi mi-a dat jos bluza şi de pe umărul celălalt, lăsând-o aşa, pe jumătate scoasă, în vreme ce el şi-a mutat atenţia asupra zonei de deasupra sutienului meu de culoarea pielii, întregul

meu trup încordându-se, ca încărcat de o energie statică, atras spre al lui.

Fără întrebări sau explicații, s-a oprit la limita pe care o stabilisem eu săptămâna trecută. Conversația se reducea la *acolo,* şi *Doamne,* şi *oh.* Şi apoi nimic decât mormăituri, gemete şi sunete neinteligibile, care nu puteau fi interpretate decât ca *da, da, da.*

— Ar trebui să te duc înapoi acasă.

Vocea îi era răguşită. Nu mai vorbiserăm de cel puțin o oră. Ceasul de pe biroul lui arăta că timpul se scursese către miezul nopții.

Mi-a întins sutienul, pe care mi-l dăduse jos, el punându-şi din nou cămaşa, peste cap. Când m-am ridicat, mi-a ținut bluza, iar eu mi-am strecurat mâinile pe mâneci, după care m-a întors spre el, încheindu-mi nasturii şi aplecându-se să mă sărute când a terminat, ținându-mi fața între palme.

Ajunşi afară, m-am oprit lângă motocicleta lui, punându-mi mănuşile, când uşa din spatele casei din fundul curții s-a deschis şi a ieşit un bărbat, ținând un sac de gunoi. Omul a deschis capacul containerului şi a aruncat sacul. În timp ce el făcea drumul înapoi, am observat că Lucas încremenise, urmărindu-l. De parcă i-ar fi simțit privirile, bărbatul s-a oprit sub conul de lumină de la uşa din spate şi s-a întors către noi. Era dr. Heller.

— Landon? a zis el şi niciunul dintre noi nu s-a mişcat şi nu i-a răspuns. Jacqueline? a adăugat el, derutat.

Deodată, a părut să-şi dea seama ce oră era şi că noi doi tocmai ieşiserăm din apartamentul chiriaşului său. Nu putea exista nicio scuză de pregătire sau studiu – nu că în cazul acesta ar fi fost potrivit să ne întâlnim în apartamentul lui pentru meditații, indiferent ce oră ar fi fost.

Un lung moment, niciunul dintre noi nu a zis nimic, după care umerii profesorului s-au lăsat în jos. A oftat şi l-a țintuit pe Lucas cu o expresie hotărâtă.

— Va trebui să vii până la mine, în bucătărie, când te întorci. Nu mai mult de treizeci de minute, te rog.

Mâinile lui Lucas țineau strâns casca. A încuviințat, scurt, din cap spre dr. Heller, înainte de a şi-o pune pe cap. Întorcându-se să se asigure că mi-o legasem şi eu pe a mea corect, ochii ni s-au întâlnit o clipă, dar n-a zis nimic şi nici eu. În timpul călătoriei de zece minute până la cămin, n-a avut loc nici o explicație. Nici un cuvânt magic, nici o scuză pentru minciunile lui. Nu mă puteam gândi la nimic de spus sau de făcut, în afară decât să-l aştept să-mi spună el de ce.

Am ajuns şi m-am dat jos din spatele lui, scoțându-mi cu stângăcie casca şi desfăcându-mi părul cu mâna înmănuşată. Continuând să stea pe motocicletă, şi-a scos şi el casca, punându-le pe amândouă pe şa, de parcă n-ar fi avut niciun gând să o mai pună la loc pe a lui. Când l-am privit în față, el se uita la mâinile lui, strânse pe coarnele largi ale motocicletei.

— Ştiai deja, nu-i aşa?

Vocea îi era joasă, dar nu-mi dădeam seama ce gândea.

— Da.

Şi-a ridicat ochii la mine, încruntându-se şi căutându-i pe-ai mei.

— De ce n-ai spus nimic?

— De ce n-ai spus tu? i-am replicat.

Nu voiam să răspund la întrebări. Voiam să mi se răspundă la întrebările mele şi eram cu capsa pusă pentru că mă făcea să i le pun.

— Deci numele tău e Landon? Dar Ralph îți spune Lucas. Şi fata aia… şi alții îți spun Lucas. Aşadar, care dintre ele e?

Şi-a coborât privirea către mâinile lui o clipă, iar mânia s-a umflat ca un balon pe sub coastele mele. Părea să decidă ce să-mi spună şi ce să nu. Harley-ul torcea uşor, gata să se lanseze ca o rachetă în secunda în care i se comanda.

— Amândouă. Landon e primul meu nume. Lucas e cel mijlociu. Trec drept Lucas… acum. Dar Charles – dr. Heller – mă ştie de mult timp. Încă îmi mai spune Landon.

Ochii lui s-au întors spre mine.

— Cred că ştii cât de greu e să-i faci pe oameni să nu te mai numească aşa cum te-au numit dintotdeauna.

Foarte logic. Totul. Mai puţin partea în care s-a prefăcut faţă de mine că ar fi doi tipi diferiţi.

— Ai fi putut să-mi spui. N-ai făcut-o. M-ai *minţit.*

A oprit motocicleta şi s-a dat jos, stând în faţa mea şi apucându-mă de umeri.

— Nu te-am minţit niciodată. Tu ai făcut supoziţii – bazându-te pe cum îmi spunea Ch… dr. Heller. Uită-te prin e-mailurile noastre. Eu nu m-am semnat niciodată Landon.

Mi-am desprins umerii din strânsoarea lui.

— Dar m-ai lăsat să-ţi spun Landon.

Mâinile i-au căzut pe lângă corp, dar continua să se uite intens la mine, făcându-mă să nu mă mişc.

— Ai dreptate, e vina mea. Şi îmi pare rău. Te-am vrut, iar asta nu se putea întâmpla ca Landon. Orice fel de relaţie dintre noi e împotriva regulamentului, iar eu l-am încălcat.

Am înghiţit cu greu, luptându-mă să nu izbucnesc. Am auzit şi ce nu spusese, totuşi. Îmi spusese că se terminase, asta fusese. Groaznica realitate a părăsirii pe care Kennedy o începuse cu câteva săptămâni înainte m-a năpădit iarăşi ca şi când s-ar fi rupt un baraj şi, fără veste, m-am trezit înecându-mă în el. Părinţii mei mă părăsiseră. Kennedy mă părăsise, prietenele mele, în afară de Erin şi Maggie, mă părăsiseră. Iar acum şi Lucas – şi Landon. Două relaţii diferite, care amândouă deveniseră importante.

— Deci tocmai s-a terminat.

M-a ţintuit cu privirea şi n-aş fi putut s-o simt mai clar nici dacă şi-ar fi trecut degetele peste faţa mea.

— Altminteri, ar putea fi în joc notele tale. O să-mi asum toată responsabilitatea pentru asta, acum, la întoarcere; Dr. Heller n-o să te considere pe tine vinovată.

— Deci tocmai s-a terminat, am repetat eu.

— Da, a zis el.

M-am întors şi-am intrat în cămin, şi n-am auzit motorul Harley-ului repornind decât abia când am pus piciorul pe prima treaptă a scării.

Capitolul 16

— Domnişoară Wallace, te rog să vii o clipă, să vorbim după oră. Mi-am ridicat ochii şi am văzut privirea profesorului Heller ațintită asupra mea, la sfârşitul prelegerii de luni; am dat din cap, încuviințând.

— O-ooh, a zis Benji. Tu, mică provocatoare de scandal. Zâmbetul i s-a şters la vederea feței mele.

— Ce s-a întâmplat? Nu eşti, de fapt, în bucluc, nu-i aşa?

A aruncat o privire în spatele sălii, fixând-o asupra singurului motiv pentru care aş fi putut avea probleme cu profesorul.

— A aflat cumva despre… ştii tu?

A înclinat capul spre Lucas.

— Da.

Făcând ochii mari, şi-a coborât vocea.

— Oh, *rahat*, vorbeşti serios? Cum?

Am clătinat din cap.

— Nu contează. A aflat şi s-a terminat.

Strângând din buze, şi-a îndesat caietul în rucsac şi a oftat.

— Măi, să fie. Îmi pare rău.

Ochii lui ca aluna erau plini de compătimire.

— Pot să fac ceva?

Am clătinat din nou din cap, simțind nevoia să schimb discuția.

— O să fiu bine. Cum a mers cu dezvăluirea?

Zâmbind larg, şi-a desfăcut brațele în lături.

— După cum vezi, sunt încă întreg, cu toate părțile esențiale responsabile de situație.

Şi-a jucat sprâncenele, aruncându-şi rucsacul pe umăr, după ce i-am dat un brânci prietenesc.

— A fost bine. Să dăm totul pe față a fost aşa o uşurare – pentru amândoi, cred.

— Bine.

Mă bucuram pentru el, deşi eu nu avusesem aceeaşi experienţă cu recentele întâmplări. Nu voiam să mă uit spre Lucas. El îşi ţinuse ochii pironiţi în caietul lui de schiţe când intrasem în sală, hotărât să nici nu privească măcar la mine.

— Bună, Jacqueline.

Kennedy mi-a zâmbit când am intrat pe culoarul de trecere dintre bănci, de parcă ar fi fost mândru de el pentru că în sfârşit îşi amintise cum mă cheamă.

— Bună, i-am răspuns, strecurându-mă pe lângă el pe drumul spre catedra sălii de curs.

Când m-am oprit pe ultima treaptă, dr. Heller şi-a ridicat privirea peste capetele studenţilor strânşi în jurul lui şi mi-a cerut să vin, după-amiază, în orele lui de birou, să-mi iau lucrarea. Expresia lui impasibilă spunea că nu era o invitaţie, ci mai degrabă o directivă. Cu faţa arzând, i-am răspuns că voi fi acolo.

* * *

— N-ai făcut nimic rău, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji. Probabil vrea doar să se asigure că Lucas-Landon-Sideshow Bob sau cine naiba o fi el n-a profitat de tine.

Am apreciat încurajările lui Erin, oricât de eronate ar fi fost.

Lăsându-mă pe spate în patul meu, cu picioarele încălţate în ghete atârnând dincolo de margine, m-am uitat la pătratul de cer plumburiu vizibil pe singura noastră fereastră de 1.30 pe 1.30. Chiar şi în camera supraîncălzită, tremuram. Erin şi cu mine descoperiserăm iarna trecută că vechea centrală de încălzire pompa aer cald în micuţa noastră colivie până când o prefăcea în saună, ca pe urmă să se oprească şi să-şi reia o lentă răcire până la congelare, înainte de a porni iarăşi sauna. Mă miram cum de nu sfârşiserăm amândouă cu pneumonie până în februarie.

— *Landon* a fost un preparator ireproşabil. Ce s-a întâmplat între *Lucas* şi mine nu e treaba nimănui.

— Decât a mea, a glumit Erin.

Mi-am întors capul şi am zâmbit pe jumătate:

— Decât a ta.

Ea-şi adăuga tuşele finale pe un poster acoperit în poleială, cu tema asociației studentelor.

— La ce oră trebuie să fii acolo?

— Între 3:30 şi 4:30.

— Mai bine o ştergi. Eu o să mă duc la lucru de îndată ce termin chestia asta. Dă-mi un mesaj pe telefon şi spune-mi dacă e nevoie să tăbăcesc fundul cuiva. Nu uita – mâine mergem să ne cumpărăm rochiile pentru petrecerea de weekendul ăsta.

Abilitatea colegei mele de cameră de a schimba rapid subiectele era legendară.

— Nu uit.

* * *

Dr. Heller m-a privit din partea cealaltă a biroului său pentru a doua oară semestrul ăsta, şi am făcut eforturi să nu mă foiesc în scaun. Nu fusesem niciodată un copil care să-şi atragă nemulțumirea profesorilor; să fiu de două ori în această postură la interval de câteva săptămâni era incredibil.

El nu se mai uitase la mine de când mă invitase să iau loc. Scotocind printr-un teanc de dosare şi hârtii, a scos proiectul meu, murmurând un:

— A-ha.

Mâinile mi s-au încleştat una de alta în poală, în timp ce el citea atent, răsfoind foile capsate. M-am întrebat dacă scrisese deja nota pe proiect sau dacă ceea ce spuneam sau nu spuneam în următoarele minute avea s-o influențeze.

Şi-a dres glasul şi am tresărit.

— Am vorbit cu domnul Maxfield, pe care presupun că îl cunoşti.

Am tras emoționată aer în piept.

— Nu, domnule. N-am vorbit niciodată.

Sprâncenele i s-au ridicat, făcând ochii mari.

— Înțeleg.

S-a încruntat, ca şi când ar fi fost nedumerit.

— Ei bine, o să te întreb şi pe dumneata ce l-am întrebat pe el şi aş aprecia sinceritatea dumitale, dacă nu te superi. Te-a ajutat la realizarea acestei lucrări?

I-am întors încruntarea perplexă, neştiind ce mă întreba, mai exact.

— Mi-a dat câteva indicații de surse de cercetare. Şi a citit lucrarea terminată şi mi-a atras atenția asupra câtorva erori pe care a trebuit să le corectez înainte s-o predau. Dar lucrarea e a mea.

El a dat din cap şi a oftat.

— Bine. Mai este, de asemenea, problema testului la care dumneata s-ar putea să fi primit nişte… hai să-i spunem avertizări… înaintea celorlalți studenți?

Am înghițit în sec.

— Mi-a sugerat să rezolv problemele de pe fişa de lucru pe care mi-a trimis-o.

Dr. Heller mă examina cu o privire directă şi o sprânceană stufoasă ridicată, iar eu am rectificat:

— Mi-a sugerat foarte *insistent* să le rezolv. Dar nu mi-a spus că va urma un test şi, sincer, am crezut că doar făcea pe autoritarul – nu m-am prins de vreo aluzie…

Rahat.

— El şi-a asumat totala responsabilitate pentru eroarea sa de judecată, domnişoară Wallace.

Nu puteam să respir, gândurile mi se învălmăşeau rebele. Din primul moment în care îl văzusem – înfruntându-l pe Buck în parcarea aceea după ce, pot doar presupune, îl trăsese la o parte de pe mine – mă protejase pe mine. Era oare în pericol de a fi concediat din cauza relației noastre, oricare fusese ea?

M-am aplecat spre profesor, punând o mână pe birou.

— Lucas nu… n-a profitat de mine în niciun fel. M-a ajutat foarte mult, ca preparator. Eu am un alt curs în timpul seminariilor lui, aşa că n-am putut să asist la ele, dar el mi-a trimis prin e-mail fişele de lucru.

Fără suflu, m-am oprit, nedorind să înrăutățesc mai tare situația. Nu puteam lăsa impresia unei fete infatuate, altminteri cuvântul meu n-avea să mai cântărească deloc.

— N-ar trebui să aibă necazuri din pricina mea.

Profesorul s-a uitat la proiectul meu, pe care-l ținea încă în mâini. Arăta, mai curând, şi mai îngrijorat decât în urmă cu câteva clipe. Cu fruntea încrețită, şi-a ridicat ochii şi s-a uitat lung la mine.

— El mai spune, deopotrivă, că dumneata n-ai ştiut de faptul că băiatul cu care… te vedeai… era preparatorul dumitale. Că relația preparator-student s-a desfăşurat exclusiv pe e-mail.

Am dat din cap, căci nu voiam să contrazic nimic din ceea ce spusese Lucas.

El a oftat din nou, lăsându-se în scaun, pe gânduri, cu o mână acoperindu-i gura. În cele din urmă, a împins lucrarea peste birou, spre mine.

— Cercetarea şi concluziile la care ai ajuns sunt impresionante, pentru un student. Bine lucrat, domnişoară Wallace. Dacă te descurci bine la examenul final, media generală de la curs n-o să sufere din pricina, ăă, turbulențelor emoționale pe care le-ai întâmpinat la jumătatea semestrului. Un mic sfat, totuşi. Aceasta nu va fi ultima oară când vei avea de-a face cu ceva în viața dumitale care să te scoată din joc. La cursurile următoare, cât şi în viața reală – aşa cum este ea – profesorii şi angajatorii nu vor avea totdeauna grijă de subordonați. Cu toții trebuie să… cum spunea fiică-mea?… să înghițim şi să facem față.

Am rezistat ispitei de a întoarce ultima pagină să mă uit la notă.

— Da, domnule.

Ştiam că ar trebui să mă ridic, să-i mulţumesc şi să ies din birou cât încă mai eram în graţiile lui. N-am putut.

— Şi Lucas? Are necazuri? O să... o să-şi piardă slujba?

A clătinat din cap.

— Nu pare să se fi produs niciun rău autentic, deşi i-am atras atenţia lui Landon – ăă, Lucas – că uneori, modul în care este percepută o situaţie e mai importantă decât realitatea faptelor. Cu acestea în minte, i-am sugerat să se limiteze la interacţiunile potrivite unui preparator, pentru tot restul semestrului.

Lucas nu pomenise de nicio altă posibilitate pentru viitoarele interacţiuni. Răspunsul lui la întrebarea dacă se terminase sau nu între noi fusese definitiv şi nu îmi trimisese nici e-mail, nici mesaj telefonic ca să-l contrazică, nici nu se uitase în direcţia mea astăzi, în sala de curs, ca să-mi dau seama.

— Vă mulţumesc, dr. Heller.

Am aşteptat până am ajuns afară ca să mă uit ce punctaj primisem: 94. Fără îndoială, era mai mare decât aş fi luat la examenul parţial, în caz că aş fi fost prezentă.

* * *

L-am ignorat pe Lucas în drumul spre locul meu din sală miercuri şi vineri, şi l-am ignorat din nou şi când am plecat, mai ales că l-am găsit pe Kennedy, aşteptându-mă pe culoarul dintre bănci ca să mă conducă, în ambele zile. Miercuri, fostul meu iubit mă întrebase cum îmi merge cu pregătirea.

— Ce?

M-am împiedicat de următoarea treaptă şi el m-a prins de cot, să mă sprijine.

— Cei de-a opta sau cei de-a noua erau îndrăgostiţi lulea de tine?

A râs, făcând să se întoarcă două fete care treceau pe lângă noi, pe drumul spre ieşire; tipic pentru Kennedy, părea să nu bage de seamă.

— Sau acum sunt cu toţii îndrăgostiţi de tine?

Ah… lecţiile de *contrabas*, nu pregătirea la *economie*. Mi-am îngropat bărbia în eşarfa pufoasă şi mi-am tras fermoarul hainei până la gât, când am trecut de colţul clădirii şi o pală de vânt îngheţat ne-a lovit în plin, iar el şi-a ridicat gulerul şi şi-a îndesat mâinile fără mănuşi în buzunarele hainei.

— Habar n-am ce gândesc ei, în cea mai mare parte a timpului. Sunt toţi un pic morocănoşi.

S-a uitat la mine şi a zâmbit, gropiţa aceea abătându-mi atenţia – aşa cum se întâmplase şi prima oară când o văzusem – de la ea la frumoşii lui ochi verzi. Mi-a dat un cot, în glumă.

— Morocăneala e o dovadă certă că sunt toţi îndrăgostiţi de tine. Încruntată, m-am uitat înainte şi am grăbit pasul. Nu-mi puteam imagina unde bătea cu asta, dar n-aveam de gând să-i dau apă la moară.

— Pe curând, Kennedy. Trebuie s-ajung la spaniolă.

M-a prins de braţ.

— Maggie spunea că vii şi tu la petrecere, sâmbătă?

Am dat din cap. Marţi-seară, Erin şi cu mine petrecuserăm ore bune până să ne cumpărăm rochiile şi pantofii. Ea pusese totul la bătaie cu intenţia de a-l face pe Chaz să regrete orice decizie pe care o luase şi care nu implicase adorarea la picioarele ei.

„Ce s-a întâmplat cu *Îmi place vânătoarea?*" o întrebasem eu, când ea îşi dăduse jos, nemulţumită, a zecea sau a unsprezecea rochie de cocteil nu-chiar-perfectă, înainte de a şerpui într-o teacă de ţesătură argintie cu o crăpătură până sus pe coapsă.

Zâmbind în oglindă cu o hotărâre de prădător, m-a aşteptat să-i închei fermoarul la spate, apoi examinase atent cum îi vine rochia reflectorizantă care îi scotea în evidenţă părul roşu ca flacăra.

„Oh, dar vân*ez!", sp*usese ea liniştit.

M-am despărțit de Kennedy fără să mai întorc capul, iar el a strigat în urma mea:

— Pe curând, Jacqueline.

Am cântărit în minte şi am respins orice scuză la care m-am putut gândi cum c-aş fi avut nevoie să stau acasă, dorindu-mi cu întârziere să nu fi acceptat niciodată s-o însoțesc pe Erin la petrecerea anuală. Colega mea de cameră, de regulă normală la cap, era hotărâtă să-i facă viața un iad fostului său iubit măcar pentru o seară. Vineri, la cină, spusese:

„Trebuie să fac asta. Pentru a termina odată."

Maggie îşi arcuise o sprânceană uitându-se la mine, peste masă.

Între drama Erin-Chaz, încercările lui Kennedy de a ne relua relația şi foarte probabila prezență a lui Buck, seara de sâmbătă avea să fie îngrozitor de lungă pentru mine.

* * *

Evitarea contactului vizual în timpul antrenamentului de autoapărare, de sâmbătă dimineața, s-a dovedit mai dificilă decât ocolirile reciproce de la cursul de economie, dar Lucas şi cu mine am izbutit să ne descurcăm, prima oară. Cel mai ciudat a fost când săptămâna trecută el continuase să-mi trimită fişele de lucru deşi fără nicio altă observație. Tot mailul se reducea la: *Nouă fişă de lucru ataşată, LM.*

— Dacă o lovitură cu piciorul e mai probabil să fie calculată greşit de către victimă sau eschivată de către infractor, o lovitură cu genunchiul implică o distanță mai mică şi este mai uşor de executat, aşa că o să ne concentrăm asupra acestei manevre, mai întâi.

Vocea lui Ralph m-a readus la antrenament.

— Şi presupun că voi, doamnelor, ştiți ce să țintiți cu genunchiul ăla.

Împărțindu-ne în două grupuri, la fel ca în urmă cu două săptămâni, m-am dus în grupa lui Don, iar Erin a venit cu mine. El avea o apărătoare căptuşită groasă, prinsă cu curele de antebrațul lui musculos, şi ca să ne explice principiile de bază ale loviturii cu genunchiul a cerut un voluntar, la care Erin a răspuns cu promptitudine. Am fost mândră de răsunătorul ei *Nu!,* când l-a apucat pe Don de umeri şi a lovit puternic cu genunchiul în apărătoare. Eu am recunoscut mişcarea, pentru că Lucas o folosise pe Buck – deşi îl lovise sub bărbie, nu în vintre. Buck căzuse lat la pământ. Şi acolo rămăsese.

Când mi-a venit rândul, şovăiala mea din conştiința de sine a dispărut la încurajările vocale dinspre grupul meu şi la îndemnul de „Înc-o dată!" al lui Don după fiecare lovitură. Însuflețită, m-am întors la Erin cu ochii mari şi tremurând de adrenalină. Ea a râs şi-a spus:

— Cunosc, da?

Am trecut la loviturile de picior şi ori de câte ori dădeam una şi auzeam geamătul cu care mi-o răsplătea Don, frica mea că nu voi putea niciodată să fac asta în viața reală se micşora. Vickie – femeia cu părul alb care, fără s-o ştie, îmi dăduse curajul să rămân la antrenament cu două săptămâni în urmă – a întrebat cum am putea, chiar dacă lovim în locul potrivit cu destulă forță, să învingem un bărbat cât e el de mare.

Don ne-a reamintit că nu trebuia să învingem în luptă – doar să scăpăm.

— Fiecare secundă e timp câştigat ca să fugiți.

Când Ralph a anunțat o scurtă pauză, am furişat o privire spre Lucas. Peste capetele a două fete, dintre care una îi vorbea, ochii lui erau spre mine, cenuşiu-albastrul lor înghețat părând aproape lipsit de culoare din partea cealaltă a luminoasei săli de antrenament. După activitatea fizică de dimineață, reacția mea a fost copleşitoare. Respirația mi-a devenit superficială şi accelerată, niciunul dintre noi

nedesprinzându-şi ochii, până ce Erin nu şi-a petrecut braţul pe sub al meu şi m-a zgâlţâit uşurel.

— Haide, cuceritoareo, a murmurat ea, neauzită decât de mine.

Am roşit şi am lăsat-o să mă conducă pe hol, către vestiare.

Aplecându-mă peste chiuvetă, m-am stropit cu apă pe faţă şi m-am uitat în oglindă, întrebându-mă ce vedea Lucas când se uita la mine. Ce vedea Kennedy. Ce vedea Buck.

— Te-ai ars urât, nu-i aşa?

Erin mi-a întins un prosop de hârtie, strângându-şi buzele şi înclinându-şi capul ca să-mi examineze, la rându-i, faţa în oglindă. Ochii ei întunecaţi sau încrucişat cu ai mei.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că terapia cu agăţatul n-o să meargă la tine. Dacă te face să te simţi mai bine, şi el arată la fel de devastat ca tine…

Mi-am dat ochii peste cap, ştergându-mi apa de pe obraji.

— Crezi sau nu, asta nu mă face să mă simt mai bine.

Şi-a arcuit o sprânceană, privirea ei mutându-se la propria reflexie, în timp ce corecta o imperfecţiune imaginară pe buza ei şi îşi aranja codiţa la spate.

— Mmm-hmm.

* * *

— În următoarea oră suntem gata să învăţăm ultimele câteva manevre – apărarea împotriva imobilizării şi strangulării. Săptămâna viitoare o să integrăm tot ce-aţi învăţat în scenarii posibile.

Bătând din palme, Ralph a adăugat:

— În două grupuri şi să începem!

După ce noi douăsprezece ne-am separat automat în grupurile noastre de dinainte, Ralph li s-a adresat celor doi colegi ai săi, acum parţial acoperiţi cu apărători, inclusiv căşti.

— Don, Lucas, hai să schimbaţi grupurile, pentru partea asta. Să amestecăm puţin tacticile atacatorilor.

Oh, Doamne. S-a dus cu evitatul reciproc.

Deşi ştiam că nu aveam cum să scap, creierul meu a căutat orice cale de a nu ajunge să am braţele lui Lucas strânse în jurul meu, în faţa tuturor. Primul atac se numea strânsoarea ursului, şi energica Vickie, cea cu părul alb, s-a oferit voluntar la demonstraţia, cu încetinitorul, a apărării împotriva acesteia. Eu am privit, lângă Erin şi celelalte trei doamne din grup, respirând haotic şi cu inima bătând gata să-mi sară din piept. Şi el nici măcar nu mă atinsese încă.

Nevoia de apărătoare de cap a devenit evidentă când ne-a explicat cum să lovim cu capul – creştetul capului victimei să izbească în gura sau în nasul atacatorului. Schema cuprindea şi o bătaie puternică din picior peste degetele atacatorului (toată lumea a râs când Lucas ne-a rugat să ne abţinem să-l călcăm de-adevăratelea pe piciorul neprotejat de apărătoare – că el va reacţiona ca şi când am face-o cu toată forţa), precum şi un cot izbit în lateral, plus manevra numită *cositoarea de iarbă* de către Ralph, care se apropiase să vadă cum ne descurcăm.

Aşezându-se în faţa lui Lucas, a zis:

— Asta va fi o altă manevră pe care am prefera să n-o încerce nimeni pe bune pe bravii noştri instructori.

S-a întors şi a pus o mână pe umărul lui Lucas.

— N-am vrea să-i lăsăm pe băieţii noştri incapabili de-a fi tătici. Când doamnele au chicotit, Lucas a roşit uşor şi s-a uitat în podea, strâmbând din buze într-un zâmbet încurcat.

— Într-un atac real, dacă aveţi o mână liberă şi pe lângă corp, o veţi duce la spate şi veţi apuca bucuriile, răsucind şi smulgând cu forţă, ca şi când aţi porni o cositoare electrică.

Ne-a arătat mişcarea, completând-o cu un efect sonor de motor de cositoare pornită şi până şi grupul lui Don s-a uitat şi a râs. Lucas şi-a muşcat buza şi-a clătinat din cap.

Una câte una, toate şase ne-am dus să stăm cu spatele la el şi cu faţa la grup, aşteptând ca el să ne prindă în braţe ca

să putem practica tehnicile. Cositoarea era favorita doamnelor mai în vârstă, şi toate au folosit-o incluzând efectul sonor. Cu ochi scânteietori, Erin a folosit toate figurile de apărare pe care tocmai le învățaserăm, una după alta – izbit cu capul, călcat pe picior, şut în tibie, cot în lateralul abdomenului cu o mână şi demarorul cositoarei cu cealaltă. Doamnele din grupa noastră au ovaționat, iar Lucas a spus:

— Bravo. O să fie la pământ, rugându-te să pleci, în momentul ăsta.

— Să-i dau mai întâi un şut? a întrebat ea, absolut serioasă.

— Ăă... dacă nu face nicio mişcare spre tine, atunci *fugi*. N-ai vrea să te apuce de picior şi să te trântească la pământ.

Erin a dat din cap şi s-a întors la locul ei, strângându-mă de mână când a ajuns lângă mine.

El se uita în ochii mei în timp ce mă apropiam. M-am uitat şi eu, întorcându-i spatele, când am ajuns la el, încercând să mă concentrez la ceea ce se presupunea să fac mai departe.

Deodată, brațele lui erau în jurul meu ca nişte chingi, dar mai blând decât ar fi fost ale oricărui alt atacator. Zăpăcită, am uitat toate mişcările de apărare pe care tocmai le învățasem şi m-am zbătut ineficient împotriva strânsorii lui.

— Loveşte-mă, Jacqueline, mi-a zis el la ureche. Cotul.

I-am tras un cot în apărătoarea de pe abdomen, iar el a gemut.

— Bine. Calcă piciorul.

M-am prefăcut că-l calc, cu grijă.

— Capul.

Creştetul capului meu abia ajungea la bărbia lui protejată de apărătoare, dar l-am lovit.

— Cositoarea.

Vocea lui era blândă, şoptită, şi nu puteam, nici măcar adunându-mi fiecare fărâmă de imaginație pe care o posedam, să-mi închipui că l-aş atinge în locul acela ca să-i fac rău.

Am mimat mişcarea, fără efectul sonor, roşind toată, iar el mi-a dat drumul. Împleticindu-mă până la Erin, m-aş fi simțit prosteşte dacă toate femeile din sală n-ar fi făcut exact ceea ce făcusem şi eu. Numai că nu cu un tip a cărui atingere să le facă să ia foc pe dinăuntru şi să le topească. Nu cu un tip care să le facă să vrea să se întoarcă şi să fie strânse în brațele acelea.

Cele din grupul meu au zâmbit, şi m-au bătut încurajator pe umăr, şi m-au lăudat de parcă n-aş fi înlemnit complet la început.

Ar fi fost mai rău la strânsoarea ursului din față, dacă ochii lui Lucas nu s-ar fi dilatat uşor când mi-am ridicat ochii spre el, lipindu-mi pieptul de al lui. Cum spusese Erin, nu era neafectat – o informație care m-a făcut să mă simt deopotrivă mai bine şi mai rău.

Cu strânsul de gât a mers mai uşor, şi am executat mişcările fără sugestiile lui verbale.

Apoi lecția s-a terminat şi Ralph ne-a încurajat să exersăm – cu băgare de seamă – până săptămâna viitoare.

— Săptămâna viitoare, băieții vor fi în costum complet de protecție, şi veți putea să-i zvântați în bătaie, fără restricții.

Erin şi Vickie şi-au plesnit palmele una celeilalte, iar Ralph le-a privit radios pe amândouă, frecându-şi mâinile:

— Sete de sânge şi cruzime. Exact ce voiam să văd.

Capitolul 17

Nu mă mai dusesem la niciunul dintre evenimentele Grecilor de la petrecerea de Halloween şi pe Buck îl văzusem doar în trecere după incidentul de pe casa scărilor – întotdeauna însoțită şi întotdeauna în public. Când se apropia, eu mă îndepărtam, de parcă însăşi ființa lui mă respingea, ceea ce era adevărat. Numai gândul la el îmi făcea gura iască şi stomacul ghem.

Eram amândouă în camera noastră şi, după o ultimă examinare în oglindă, Erin s-a întors către mine.

— Ar face bine să stea naibii departe de tine sau o să pornesc *cositoarea* pe fundul lui, a declarat ea.

— Mişcarea aia nu e pentru fund, am glumit eu, urându-mi tremurul care m-a străbătut la gândul brațelor lui Buck strânse în jurul meu.

Speram că Erin era pregătită să aibă o umbră, fiindcă nu intenționam să mă dezlipesc de ea.

Mi-a pus un braț pe după umeri şi m-a tras spre oglinda ce ne arăta din cap până-n picioare.

— Arătăm *hot*, iubito.

Ochii ni s-au întâlnit în reflexie.

— Mulțumesc pentru că faci asta. Fetele mi-au fost într-adevăr de ajutor, dar ele nu sunt tu. Mă simt mai puternică ştiind că vei fi şi tu cu mine.

Am zâmbit şi am îmbrățişat-o. Chiar arătam sexy. În rochia argintie sclipitoare, cu sandalele ei înalte cu barete argintii, Erin era ca un glob disco. Rochia mea albastră – cu o croială discretă în față şi de exact nuanța ochilor mei – arăta simplă, dacă nu chiar ştearsă lângă Erin, până mă întorceam. Combinația de cântat la contrabas şi yoga îmi dăduse un spate ferm, iar rochia îl arăta cu un „V" care ajungea până în talie. Iar pantofii decupați, negri, de lac, din picioarele mele negau, la rândul lor, apelativul *ştearsă*.

Erin a făcut vreo două mişcări de dans.

— Hai să-l facem pe Chaz să regrete că s-a născut.

Mi-am dat ochii peste cap şi am râs:

— Oh, Erin. Sunt atât de bucuroasă că eşti de partea mea.

— Al dracu' de corect, femeie!

M-a plesnit peste fund şi ne-am luat hainele.

Printr-o nevorbită înţelegere, am trecut de uşa care ducea spre scările de serviciu şi am coborât pe scările largi, din faţă, ca să ne întâlnim cu fata care ne ducea cu maşina. Toată lumea pe lângă care treceam rămânea cu gura căscată – un băiat sfrijit din anul întâi s-a împiedicat de o treaptă, mutându-şi ochii de la Erin la mine. Din fericire, el urca, aşa că a aterizat cu mâinile în faţă, practic la picioarele lui Erin.

— Uau, a şoptit el, privind-o de jos în sus.

Ea l-a bătut uşurel pe cap, trecând pe lângă el, şi i-a zis fredonând: „Ooo, ce dulcel!" – de parcă ar fi fost un căţeluş. Expresia lui adoratoare la atingerea ei sugera: *iată* un tip gata să o aşeze pe un piedestal şi s-o venereze ca pe o zeiţă. Aveam o bănuială că Erin nu-şi dorea asta de la un tip chiar atât de mult cum insista ea.

* * *

Băieţii din frăţia lui Chaz se întrecuseră pe ei, atârnând un autentic glob disco, stroboscopic, în sala de dans şi tocmind o trupă. Gătiţi în costume, la cravată, şi afişând un temerar nivel de încredere, arătau cu toţii orbitor de atrăgători şi absolut toţi erau conştienţi de asta. Doi băieţi din clasa membrilor zălogiţi stăteau la uşă, unul să ia hainele şi să le pună în cuier, celălalt să ia invitaţia pentru două persoane pe care Erin i-a întins-o, dându-ne în schimb fiecăreia o bandă cu tichete pentru „bar", care era organizat în bucătărie, şi un bilet de tombolă, premiile aflându-se pe o masă supravegheată de un alt membru al frăţiei.

Premiile erau, în majoritate, articole electronice – de la ipod-uri şi sisteme de joc până la un televizor cu ecran plat de 42"

— *Băieții!* a pufnit Erin cu dispreț. Unde e o zi la spa? Sau o zi de cumpărături la un Victoria's Secret?

Paznicul mesei a făcut ochii mari într-o evidentă aprobare a ultimei idei.

— Bună, Erin, a zis o voce gravă.

Ne-am întors şi am dat cu ochii de Chaz, arătând minunat într-un costum cenuşiu-mangal perfect croit şi cu o cravată roşie, care cumva se armoniza perfect cu părul lui Erin. El s-a uitat la mine, cu ochii prietenoşi şi calzi.

— Bună, Jacqueline.

N-am simțit niciun reproş pentru faptul că relația lor se spulberase din pricină că Erin îmi luase mie partea.

— Bună, Chaz. Locul arată grozav, am răspuns eu pentru amândouă, în timp ce Erin se legăna pe muzică şi făcea cu mâna la prieteni de parcă fostul ei iubit nici n-ar fi existat.

Tema Petrecerii de anul ăsta era *Febra de sâmbătă seara.* Trupa tocmai trecea de la o piesă de Keith Urban la una de Bee Gees – ceva în vogă pe când părinții mei erau în şcoala generală, probabil.

Chaz s-a uitat în jur neatent, revenind apoi cu privirea la mine.

— Mulțumim, a zis şi apoi n-a mai avut ochi decât pentru Erin.

Urmărind oamenii care dansau deja, ea a înşfăcat un pahar plin de la un băiat care trecea cu mâinile pline. Acesta a încercat să protesteze, dar Chaz i-a aruncat o căutătură cruntă, interzicându-i să-i spună ei vreun cuvânt. Băiatul a închis gura şi şi-a văzut de drum.

În timp ce sorbea din pahar şi se prefăcea că nu-şi dă seama de prezența lui, el continua să se uite la ea. Era evident la ce voia să ajungă cu asta, şi faptul că Erin îşi întorcea ochii îndârjit oriunde în altă parte mai puțin spre el îmi spunea că era oricum, numai imună nu. Nu s-a desprins niciunul de orbita celuilalt tot restul serii, dar nici el n-a mai încercat să-i vorbească.

Ştiam că Chaz era un băiat bun, dar prost îndrumat şi credul. Înghiţise varianta lui Buck despre ceea ce se întâmplase între noi. Şi se certase cu Erin zicând că poate eram beată în noaptea aceea şi nu mai ţineam eu bine minte. Era probabil unul dintre acei băieţi pentru care violatorii erau nişte indivizi urâţi care săreau din tufişuri, atacând fete la întâmplare. Violator nu era colegul tău simpatic de la serviciu, sau camaradul tău din frăţie, sau cel mai bun prieten al tău.

Poate că nu-i trecuse niciodată prin minte că prietenul lui cel mai bun era capabil de a-i face praf încrederea unei fete în nici cinci minute. Că-i putea face rău cuiva nevinovat doar ca să lovească un rival. Că putea s-o violeze într-o încercare ocolită de a-şi face uitată propria lipsă de putere. Că putea s-o facă pe ea să se simtă permanent ameninţată şi să nu-i pese nici cât negru sub unghie.

Singura dată când mă simţisem complet în siguranţă fusese cu Lucas.

Fir-ar să fie.

Peste zece minute, îl urmăream pe Buck dansând cu o fată din ultimul an, din asociaţia studentelor lui Erin. El zâmbea şi râdea, la fel şi ea. Arăta atât de... normal. Pentru prima oară, m-am întrebat dacă eu eram singura fată pe care o terorizase el vreodată şi, dacă da, de ce. Am tresărit când am auzit vocea lui Kennedy la ureche.

— Arăţi uluitor, Jacqueline.

Băutura a sărit peste marginea paharului şi pe mâna mea, din fericire fără să-mi atingă rochia. El mi-a luat paharul din mână.

— Ah, îmi pare rău... n-am vrut să te sperii. Vino, hai să-ţi dau un prosop.

Eram destul de tulburată de braţul lui conducându-mă prin mulţime, cu mâna pe spatele meu gol, încât nu mi-am dat seama că m-am despărţit de Erin decât abia când am ajuns în bucătărie şi mi-a ţinut braţul deasupra chiuvetei de parcă aş fi avut o rană mortală şi nu o mână udă de bere.

Mi-a clătit şi mi-a şters mâna, iar când nu mi-a mai dat drumul, mi-am retras-o eu.

El mi-a ignorat gestul, zâmbind cu ochii la mine.

— Cum încercam să-ți spun mai devreme – arăți minunat în seara asta. Mă bucur că ai venit.

Muzica era tare, iar conversația ne silea să stăm mai aproape unul de altul decât aş fi vrut eu.

— Am venit pentru Erin, Kennedy.

— Ştiu. Dar asta nu-mi diminuează plăcerea că te afli aici.

Mirosea a Lacoste, colonia lui obişnuită, dar care nu mă mai făcea să-mi doresc să mă lipesc de el şi s-o simt. Încă o dată, contrastul dintre el şi Lucas era izbitor, Lucas, al cărui miros nu era unul singur – ci al jachetei lui de piele, şi al foarte discretului său aftershave, al mâncării pe care o gătise pentru mine şi mirosul subtil, dar stăruitor, al grafitului de pe degetele lui după ce desenase, mirosul gazelor de eşapament ale motocicletei Harley şi mirosul mentolat al şamponului de pe perna lui.

Cu o sprânceană ridicată, Kennedy se uita la mine cu atenție şi am dedus că probabil spusese sau întrebase ceva.

— Scuze, ce-ai zis?

Mi-am îndreptat urechea spre el, ca să pot câştiga o secundă să-l alung pe Lucas din gândurile mele.

— Am spus hai să dansăm.

Incapabilă să mă descotorosesc de gândurile mele rătăcitoare, am încuviințat şi fostul meu iubit m-a condus la ringul de dans improvizat, chiar în fața trupei. Un spațiu larg fusese eliberat de mobilier chiar sub globul disco cu motoraş, care atârna periculos de jos pentru câțiva dintre băieții mai înalți. Învârtindu-se încet, suprafața lui cu oglinzi arunca fulgere de lumină în valuri prin încăpere, iluminând fețele şi corpurile în mişcare şi răsfrângându-se în toate suprafețele lucioase, de la mânerele uşilor până la bijuterii şi la rochia argintie a lui Erin. Brațele ei erau încolăcite pe după gâtul unui student Pi Kapa Alfa din ultimul an, cu un pahar gol atârnând într-o mână. Partenerul ei de dans era, fără s-o

ştie, ținta unei priviri ucigătoare din partea lui Chaz. Erin a observat şi s-a lipit mai strâns de el, ridicându-şi privirea spre ochii lui cu o atenție vrăjită.

Bietul Chaz. Ar fi trebuit să fiu şi eu supărată pe el, dar în mod clar se simțea nefericit.

— Am auzit despre Chaz şi Erin. Ce s-a întâmplat? a întrebat Kennedy, care-mi urmărise privirea.

— Ar trebui să-l întrebi pe el.

M-am întrebat ce avea să spună Kennedy despre purtarea lui Buck. Se purtau politicos unul cu celălalt, dar fixația competiției răsărise între ei din prima zi.

— Am întrebat, oarecum. N-a prea vrut să vorbească despre asta. A zis că s-au certat rău, că ea fusese nerezonabilă, bla-bla – ştii tu, chestiile prosteşti pe care le spunem noi, băieții, când pierdem ceva bun.

Tocmai atunci muzica se schimbă într-o piesă mai rapidă, îngăduindu-mi să reinstaurez sfera de spațiu personal şi, din fericire, să pun capăt conversației despre despărțiri şi pierderi. Am fost atât de uşurată să închei schimbul acela de cuvinte, încât am uitat să fiu atentă unde era Erin. Am uitat să fiu atentă unde era Buck.

Într-o pauză dintre două melodii, el s-a apropiat din spatele meu.

— Hei, Jacqueline, a zis, iar eu am tresărit puternic pentru a doua oară în seara aceea. Ai terminat de dansat cu ratatul ăsta? Vino să dansezi cu mine.

Părul de pe brațe mi s-a ridicat drept în sus, fiecare nerv din corpul meu era în alertă maximă şi m-am dat mai aproape de Kennedy, care şi-a petrecut un braț pe după umerii mei. Nu voiam brațul lui, dar dat fiind că eram între ei doi, nu aveam de ales.

Zâmbind, Buck mi-a întins mâna.

M-am uitat lung la ea, nevenindu-mi să cred şi strângându-mă mai aproape de Kennedy, al cărui corp a devenit rigid, ca şi al meu.

— Nu.

Cu rânjetul lui obişnuit indolent, Buck s-a uitat în jos, la mine, de parcă fostul meu iubit nu era acolo. De parcă eram singuri.

— Bine, atunci, poate mai târziu.

Am clătinat din cap şi m-am concentrat pe cuvântul pe care mi-l repetasem la nesfârşit în dimineaţa aceea. Cuvântul care preceda orice lovitură.

— Am spus *nu*. Nu înţelegi *nu?*

Cu colţul ochiului, am văzut cum Kennedy se uită brusc la mine. Ochii lui Buck s-au îngustat, iar masca de indiferenţă i-a alunecat pentru o secundă. Însă după aceea şi-a revenit, iar chipul înşelător şi-a reluat locul. În clipa aceea, am ştiut că nu se dădea bătut. Doar pândea mai departe.

— Fireşte… că te aud… *Jacqueline.*

Ochii lui s-au mutat spre Kennedy, a cărui expresie stăpânită contrasta cu pachetul de încordare al trupului său.

— Kennedy.

A salutat din cap, iar Kennedy i-a răspuns la fel. După care Buck a plecat.

M-am sprijinit fără vlagă de fostul meu iubit, apoi m-am desprins de el căutând din ochi rochia argintie a lui Erin prin aglomeraţia din casa neîncăpătoare.

— Jacqueline, ce e între tine şi Buck?

I-am ignorat întrebarea.

— Am nevoie de Erin. Trebuie s-o găsesc pe Erin.

Am pornit în direcţia opusă celei în care plecase Buck, iar Kennedy m-a apucat de braţ, ca să mă oprească. M-am smuls din strânsoarea lui şi atunci mi-am dat seama că toată lumea se uita la noi.

El a venit mai aproape de mine, fără să mă atingă.

— Jacqueline, ce se întâmplă? O să te ajut s-o găseşti pe Erin.

Vocea lui era foarte scăzută, cât să-l aud numai eu.

— Dar mai întâi, spune-mi. De ce eşti atât de supărată pe Buck?

Mi-am ridicat ochii spre el şi am simțit că mi se umplu de lacrimi.

— Nu aici.

El a strâns din buze.

— Vii cu mine? În camera mea?

Cum eu ezitam, a adăugat:

— Jacqueline, eşti îngrozită. Vorbeşte cu mine.

Am dat din cap şi el m-a condus pe scări.

A închis uşa şi ne-am aşezat pe patul lui. Camera lui, ca de obicei, era curată şi organizată, deşi patul nu era făcut şi scaunul de la birou era împovărat cu jeanşi şi cămăşi. Am recunoscut cearşafurile şi pilota pe care le aleseserăm împreună înainte să ne întoarcem în campus, în toamna asta, pentru că el voise ceva nou. Am recunoscut raftul de cărți şi romanele lui favorite, cărțile lui de drept, colecția lui de biografii ale preşedinților. Conținutul camerei îmi era familiar. El îmi era familiar.

— Ce se întâmplă?

Îngrijorarea lui era sinceră.

Mi-am dres glasul şi i-am povestit ce se întâmplase în noaptea petrecerii de Halloween, fără să pomenesc şi de Lucas. Ascultând în tăcere, s-a ridicat şi s-a plimbat prin cameră, trăgând adânc aer în piept, cu pumnii strânşi. Când am sfârşit, s-a oprit şi s-a aşezat.

— Ai zis c-ai fugit. Deci el nu…?

Am clătinat din cap.

— Nu.

A lăsat să-i scape un şuierat:

— *Fir-ar să fie.*

Şi-a lărgit nodul de la cravată şi şi-a desfăcut primul nasture al cămăşii lui albe. Strângea din dinți cu atâta forță, că tendoanele de pe gât îi ieşeau în afară pe sub piele ca nişte țevi de la maxilar în jos. A clătinat din cap şi a izbit cu pumnul în coapsă.

— Imbecil degenerat.

Kennedy de regulă nu vorbea urât – cu siguranță niciunul dintre cuvintele astea nu făceau parte din vocabularul lui obișnuit. S-a uitat cu atenție la mine.

— O să mă ocup eu de asta.

— Deja s-a… s-a terminat, Kennedy. Doar… nu vreau decât să mă lase în pace.

Eram curios de lipsită de lacrimi, ceea ce era ciudat. Mă simțeam de parcă aș fi căpătat puteri numai pentru că-i povestisem, la fel cum mă simțisem mai puternică după ce îi povestisem lui Erin. A strâns din nou din dinți.

— O să te lase.

Mi-a cuprins fața între palme și a repetat:

— O să te lase în pace. O să am eu grijă de asta.

După care m-a sărutat.

Îi simțeam gura la fel de familiară ca toate celelalte obiecte pe care le înregistrasem când intrasem în camera lui. Cărțile din raft. Pilota de sub mâna mea. Echipamentul de alpinism din colț. Hanoracul pe care obișnuiam să-l iau cu împrumut. Mirosul lui de colonie.

Fără să mă gândesc, am remarcat că buzele lui se mișcau puțin prea brutal. Mi-am spus că furia lui pentru Buck îi făcuse sărutul mai puțin tandru, dar nu mă puteam păcăli. Pentru că și asta, de asemenea, era familiară. Sărutul ăsta – era așa cum mă săruta el întotdeauna. Limba lui se strecura în gura mea, posesivă, și era familiară, și plăcută, dar nu ca a lui Lucas.

M-am smucit îndărăt.

A lăsat mâinile în jos.

— Doamne, Jackie, îmi cer iertare… a fost atât de nepotrivit…

I-am ignorat bâlbâiala.

— Nu. E okay, numai că… eu nu…

Am stat să mă gândesc, încercând să definesc ce voiam. Ne despărțiserăm de șapte săptămâni. Șapte săptămâni și eram terminată. M-am uitat la palma mea, întoarsă în sus, în poală; conștientizarea și finalitatea erau oarecum un șoc.

— Înțeleg. Încă mai ai nevoie de timp.

S-a ridicat şi m-am ridicat şi eu, vrând să ies din camera asta familiară şi din această conversație.

Timpul n-avea să schimbe ceea ce simțeam – sau nu simțeam. Avusesem timp şi, cu toate că durerea părăsirii lui nu dispăruse. Scăzuse în intensitate. Viitorul meu era înceţoşat, da, dar începusem să-mi închipui un viitor când aveam să nu-i mai simt deloc lipsa.

— Hai să mergem s-o găsim pe Erin. Şi va trebui să am o discuție cu Buck.

Am încremenit, la jumătatea drumului spre uşă.

— Kennedy, nu mă aştept ca tu…

El s-a întors.

— Ştiu. Nu contează. Mă ocup eu de asta. Mă ocup de el.

Am tras adânc aer în piept şi l-am urmat afară din cameră, sperând că intențiile lui izvorâseră dintr-o hotărâre de a face ceea ce se cuvenea, şi nu pentru că voia să mă cucerească înapoi.

Erin şi cu mine am urmărit de la o fereastră cum Buck şi Kennedy s-au înfruntat în curtea din spatele casei. Era prea frig ca să se învârtă careva de la petrecere pe-afară, aşa că erau singuri. Nu puteam auzi cuvintele, dar limbajul trupului nu lăsa loc de îndoială. Buck era mai înalt şi mai solid, dar fostul meu iubit poseda o superioritate înnăscută care refuza să cedeze controlul oricui socotea el că nu merită. Fața lui Buck era o mască de lehamite acoperind o furie absolută în timp ce Kennedy vorbea, împungând aerul cu degetul spre el o dată, de două ori, de trei ori, fără să-l atingă, dar fără să arate niciun pic de teamă.

Îi invidiam abilitatea asta. Întotdeauna i-o invidiasem.

Am plecat de la fereastră când Kennedy s-a întors ca să intre înapoi în casă, dar nu înainte ca Buck să-şi ridice ochii spre fereastră şi să-mi arunce o privire de ură pură.

— Iisuse Hristoase, a murmurat Erin, luându-mă de braț. E timpul să bem.

Am găsit-o pe Maggie într-un grup care juca moneda în pahar.

— Errrrrrin! a articulat ea cu greu. Vino să joci în echipa mea!

Erin şi-a arcuit o sprânceană.

— Jucăm pe echipe?

— Da.

A înşfăcat-o pe Erin de braţ, trăgând-o la ea în poală.

— J, tu fii partenera lui Mindi! Erin şi cu mine o să-i batem pe toţi de-o să-i stingem!

Mindi era o blondă micuţă din frăţie. Ea mi-a zâmbit şi a clipit din ochii ei mari şi verzi, incapabilă să-i fixeze asupra mea.

— Numele tău e J?

Accentul ei sudist era foarte pronunţat, iar genele îi fluturau ca unui personaj de desen animat, făcând-o să pară mai tânără de optsprezece ani şi mai vulnerabilă. Era opusul purtării sarcastice a lui Maggie şi a înfăţişării ei de zână rea.

— Ca un nume de băiat, Jay?

Băieţii din partea cealaltă a mesei chicoteau, iar Maggie şi-a dat ochii peste cap, dezgustată. Era clar de ce voia să-i preiau eu partenera.

— Ăă, nu. J, ca de la Jacqueline.

Unul dintre băieţi a apucat două scaune pliante de lângă perete, înghesuindu-le lângă Mindi şi Maggie. Eu m-am aşezat pe cel de lângă Mindi, iar Erin, pe celălalt.

— Oh! Mindi s-a încruntat şi-a clipit. Deci pot să-ţi spun direct Jacqueline?

Numele meu era aproape de nerecunoscut cu accentul ei şi cu împleticeala limbii de la alcool.

Maggie începuse să bodogănească în barbă, aşa că am spus:

— Desigur, e perfect, şi m-am uitat în jurul mesei. Deci, câştigăm?

Băieţii de pe partea cealaltă au răspuns cu un rânjet. În mod cert nu câştigam.

Capitolul 18

Când fata care conducea maşina în seara aceea ne-a adus înapoi la cămin, Erin şi cu mine jucaserăm moneda în pahar şi dăduserăm de duşcă atâta bere cât să ne asigurăm o noapte de pereți rotitori, în cel mai bun caz, şi de îmbrățişat de toaletă, în cel mai rău. Niciuna dintre noi n-a vorbit decât în şoaptă până după ora trei după-amiaza, duminică. Era programată o şedință a asociației de studente peste vreo patru ore, iar Erin înjura genealogia cui pusese asta în calendar în ziua de după petrecerea Frăției.

— N-o să reuşim să hotărâm niciun blestemat de lucru – cel puțin jumătate dintre noi vom ucide prima persoană care bate cu ciocănelul ăla în masă.

Continuam să discutăm cu jumătate de voce.

Am urmărit-o înfăşurându-şi o eşarfă purpurie în jurul gâtului şi punându-şi mănuşi asortate, în timp ce aşteptam ca laptopul meu să pornească.

— Cel puțin, vei avea companie în suferința ta.

— Îhm.

Şi-a îndesat peste părul ei roşu sălbatic o căciuliță purpurie şi s-a înfăşurat în haina ei.

— Ne vedem peste vreo două ore jalnice.

Lucas îmi trimisese deja fişa de lucru pentru luni. Tot fără nicio remarcă personală.

Am înțeles de ce nu mă putea vedea şi poate de ce – indiferent ce făcuserăm sau nu – se terminase. Dar nu înțelegeam de ce trebuia să înceteze şi schimbul nostru de e-mailuri. Îmi era dor de ele şi mă întrebam ce-ar face dacă eu i-aş scrie. Voiam să-i povestesc despre noaptea trecută şi Buck, despre cum îi spusesem nu şi mă simțisem speriată de moarte şi dură, în acelaşi timp.

Mai rămăsese o săptămână de cursuri, după care avea să fie o săptămână de examene finale şi apoi semestrul avea să se încheie. Habar n-aveam dacă asta avea să schimbe ceva pentru el.

Am făcut tema care-mi stârnea cele mai puține zvâcniri în creier – marcând o hartă a constelațiilor pentru laboratorul de astronomie de mâine – şi mi-am atârnat pe umeraş lenjeria care zăcea în coşul de la picioarele patului de trei zile… sau patru… poate cinci. Lipsisem de la lecțiile de contrabas tot weekendul, plus de la repetiția cu orchestra, aşa că urma să mă chinui să completez ore suplimentare în timpul săptămânii.

Când Erin a revenit, eu tocmai chibzuiam serios să mă culc pur şi simplu şi să scap prin somn de persistentele urme de mahmureală. Căscând, m-am întors către uşă:

— Mă gândeam să dau stingerea mai devreme…

Erin nu era singură. De brațul ei era Mindi, partenera mea de la moneda în pahar de noaptea trecută. La început, am crezut că era doar mult mai mahmură decât mine; apoi, am observat expresia sumbră a lui Erin şi m-am uitat mai bine la ochii umflați şi roşii ai lui Mindi. Nu se simțea doar ca dracu' de la prea mult alcool. Plânsese. Mult. Mi-am dat picioarele jos din pat.

— Erin?

— J, avem o problemă.

Uşa s-a închis în urma lor şi Erin a aşezat-o pe Mindi pe patul ei.

— Noaptea trecută, după ce am plecat noi două, Mindi a dansat cu Buck.

Mindi a tresărit şi-apoi a închis ochii, iar lacrimile au început să-i şiroiască pe obraji.

Inima a început să-mi bată nebuneşte. Mi-am imaginat tot ce ar fi putut să spună Erin în continuare şi niciuna dintre variante nu era bună, dar m-am trezit rugându-mă: *Te rog, Doamne, să nu se fi întâmplat mai rău decât mi s-a întâmplat mie. Te rog. Te rog.*

— A convins-o să urce în camera lui.

La acestea, mâinile lui Mindi au țâşnit în sus, acoperindu-şi fața, căzând într-o parte pe umărul lui Erin ca un copil.

— Ssst, ssst, i-a murmurat Erin, luând-o în brațe.

Ne-am uitat una la alta peste capul lui Mindi şi am înțeles că pentru ea nu apăruse niciun Lucas.

— J, trebuie să spunem. Trebuie să spunem, de data asta.

— N-o să mă creadă nimeni! a scâncit Mindi.

Era răguşită şi mi-am imaginat-o făcând ceea ce făcusem şi eu – rugându-l să se oprească. Mi-am imaginat-o plângând toată noaptea şi jumătate din zi, şi am fost mai furioasă pe el decât fusesem vreodată, dar şi mai speriată.

— Eu nu… Vocea ei a scăzut până la şoaptă. N-am fost virgină.

— Asta nu contează, a zis Erin ferm.

Mă chinuiam să înghit nodul din gât şi-n cele din urmă s-a dus, dar nu fără luptă.

— Or să te creadă. A încercat să… a încercat şi cu mine, acum o lună.

Mindi a tresărit, întorcându-şi fața umflată şi ochii mari spre mine.

— Te-a violat şi pe tine?

Am clătinat din cap, în timp ce fiori de gheață mi s-au răspândit în valuri prin tot corpul, de la gât până la glezne.

— Cineva l-a oprit. Am avut noroc.

Habar nu avusesem cât noroc până în clipa aceea. Crezusem că ştiu, dar nu ştiusem.

— Oh.

Vocea ei tremura uşor, căci nu se oprise din plâns.

— Şi asta o să conteze?

Erin a convins-o pe Mindi să se întindă, aruncând o pătură peste ea.

— O să conteze.

Se aşezase lângă Mindi şi o ținea de mână.

— Lucas o să confirme povestea ta, J? Vreau să spun, presupun, cu tot ce ştim despre el, că o s-o facă.

Lucas fusese furios că nu-l lăsasem să sune la poliție în seara aceea. Nu-mi trecuse prin minte că neraportând ce se întâmplase, îl lăsasem pe Buck să se creadă de neatins. Că avea s-o facă din nou. Presupusesem că bătaia încasată de la

Lucas fusese destul ca să-l facă să renunțe. Nu că asta l-a împiedicat de la ceea ce făcuse pe casa scărilor… sau de la amenințările sugerate în timpul petrecerii, chiar în fața lui Kennedy.

Am dat din cap.

— O să confirme.

Erin a inspirat adânc, tremurător, şi s-a uitat în jos la Mindi.

— Trebuie să sunăm la poliție sau la spital sau ceva de genul, nu-i aşa? Habar n-am ce trebuie făcut mai întâi.

— Spital?

Mindi era înfricoşată şi nu puteam s-o învinuiesc.

— Vor avea nevoie probabil de… o expertiză, ceva.

Erin îşi îndulcise glasul, dar la cuvântul *expertiză,* ochii lui Mindi s-au deschis larg şi s-au umplut din nou de lacrimi. Nodurile degetelor i s-au albit, strângând pătura:

— Nu vreau o expertiză! Nu vreau să mă duc la spital!

Cum aş fi putut s-o învinuiesc, când denunțul avea să-i aducă mai multă suferință şi umilință?

— O să mergem cu tine. Poți să faci asta.

Erin s-a întors spre mine.

— Ce trebuie să facem mai întâi?

Am clătinat din cap, gândindu-mă la poliția din campus. Unii, ca Don, s-ar fi purtat bine în situația asta. Alții poate că nu. Am fi putut să mergem drept la spital, dar nu eram sigură care erau paşii de urmat. Mi-am luat telefonul şi am sunat.

— Alo?

Vocea lui Lucas era îngrijorată şi mi-am dat seama că nu-l sunasem niciodată până atunci.

— Am nevoie de tine.

Trecuse mai mult de o săptămână de când nu mai comunicasem, în afară de fişele de lucru pe care le trimitea, şi de şedința de autoapărare de ieri dimineață.

— Unde eşti?

— În camera mea.

Am aşteptat să mă întrebe ce voiam. N-a întrebat.

— Ajung în zece minute.

Am strâns din ochi.

— Mulţumesc.

El a închis, am pus şi eu telefonul jos şi am aşteptat.

* * *

Lucas se lăsase pe vine, chiar sub nivelul ochilor lui Mindi.

— Dacă nu depui plângere, el o s-o facă din nou. Altcuiva.

Vocea lui vibra în mine, abia auzită din capătul celălalt al camerei.

— Prietenele tale vor sta cu tine.

Erin era şi ea aşezată pe pat, ţinând-o pe Mindi de mână. Eu abia de-o cunoşteam pe fata asta, dar din pricina lui Buck, eram acum aliate, asociate într-un mod în care nimeni n-ar vrea să fie vreodată.

— O să fii şi tu acolo?

Vocea ei era doar o şoaptă.

— Dacă vrei tu, a răspuns el.

Ea a dat din cap, iar eu mi-am înăbuşit un fior de gelozie. Nu era nimic de invidiat într-o situaţie ca asta.

* * *

Televizorul din sala de urgenţe era dat la un volum care-ţi spărgea timpanele şi care nu-mi era deloc de ajutor pentru durerea de cap. Aş fi vrut să-l închid sau să-l dau mai încet, dar un bătrân era plantat într-un scaun cu rotile la trei metri de el, cu braţele încrucişate la piept, uitându-se la reluarea serialului de comedie. Dacă zgomotul ăsta îl distrăgea de la motivele pentru care se afla aici, cine eram eu să-l privez de asta?

Lucas era aşezat alături, picior peste picior, cu genunchiul înspre mine, atingându-mi coapsa. Mâna lui era atât de

aproape de a mea încât aş fi putut să întind degetul mic şi să-l mângâi pe al lui. N-am făcut-o.

— Ai ceva împotriva programului ăluia?

Întrebarea lui absurdă mi-a întrerupt căutătura mânioasă.

— Nu, dar cred că l-aş putea auzi de pe partea cealaltă a străzii.

Pe faţa lui plutea zâmbetul fantomatic şi-aş fi vrut să mă topesc în el.

— Hmm, a zis, uitându-se la gheata sprijinită pe genunchi. Eşti şi tu un pic mahmură?

Când Erin şi Mindi îi povestiseră detalii despre noaptea trecută, el şi-a dat rapid seama că mă dusesem şi eu cu Erin la petrecerea Grecilor.

— Poate, un pic.

M-am întrebat dacă el avea să creadă că sunt cu totul fără minte să mă pun în pericol participând la o petrecere la care era evident că şi Buck urma să fie prezent. Mustrarea lui, amar ironică, din noaptea în care ne întâlnirăm – *Cu adevărat responsabilă!* – încă mă mai ustura, în principal pentru că era meritată.

— Şi, a vorbit cu tine? Noaptea trecută?

Încă se mai uita la gheata lui.

— Da. M-a invitat la dans.

Un muşchi i-a zvâcnit pe obraz, iar ochii lui erau reci când i-a ridicat spre mine.

— Am spus nu.

Mi-am auzit tonul de apărare din voce.

El a tras adânc aer în piept şi s-a întors cu totul spre mine, vorbind cu voce joasă şi ameninţătoare.

— Jacqueline, depun cele mai mari eforturi să stau acum aici şi să aştept oamenii legii să aibă grijă de asta, în loc să mă duc după el eu însumi şi să-l bat până nu mai ştie dracului de el. Nu te învinuiesc pe tine – sau pe ea. Niciuna dintre voi nu a cerut ceea ce a făcut el – nu există aşa ceva, s-o ceri. E o minciună nenorocită la care recurg psihopaţii şi cretinii. Okay?

Am dat din cap, cu respirația tăiată la declarația lui. El şi-a mijit ochii.

— Şi a acceptat nu-ul tău?

Ceea ce am auzit la sfârşitul întrebării lui a fost: *de data asta.*

Am dat din nou din cap.

— Kennedy era cu mine. A observat şi el cât de ciudat m-am purtat cu Buck, aşa că i-am povestit ce s-a întâmplat. N-am spus nimic despre tine sau despre bătaie. I-am spus doar că am scăpat.

O cută i s-a desenat între sprâncene.

— Cum a reacționat?

Mi-am adus aminte de izbucnirea neobişnuită a lui Kennedy.

— A fost mai mânios decât l-am văzut vreodată. L-a luat pe Buck afară şi a discutat cu el, i-a spus să stea departe de mine… ceea ce probabil l-a făcut pe Buck să se simtă slab şi de aceea…

De aceea o violase pe Mindi.

— Ce ți-am spus adineauri? Asta nu e vina ta.

Am dat din cap, uitându-mă abătută în poală, cu lacrimile adunate în ochi. Aş fi vrut să cred că nu fusese vina mea, dar Mindi fusese atacată după ce îl certase Kennedy. Pentru mine. Părea că fusese greşeala mea. Îmi dădeam seama că nu era aşa, dar nu puteam să nu fac legătura între lucruri.

Degetele lui Lucas mi s-au strecurat pe sub bărbie şi mi-au întors fața spre el.

— *Nu e vina ta.*

Am dat din nou din cap, agățându-mă de cuvintele lui ca de un colac de salvare.

* * *

Am parcat în fața unei case învecinate, închizând uşa camionetei cât mai silențios cu putință şi străbătând în vârful picioarelor aleea slab luminată către garajul detaşat.

Era târziu – din fericire, destul de târziu ca să nu se uite nimeni pe vreo fereastră la o fată furişându-se în apartamentul unui băiat.

Motocicleta lui Lucas era parcată sub scară. Am stat o clipă jos, cu o mână pe balustradă şi inima bătându-mi tare, şi m-am uitat înapoi, spre casa lui dr. Heller. N-am putut vedea nicio mişcare înăuntru, deşi luminile erau aprinse. Trăgând adânc aer în piept, am urcat treptele şi am bătut uşor.

Era un vizor în uşă, aşa că am fost sigură că mă văzuse stând sub lumina de pe verandă după expresia perplexă de pe faţa lui când a deschis brusc uşa. În urmă cu o oră, mă lăsase la cămin, cu Erin şi cu Mindi, iar după ce plecase el, îmi dădusem seama că nu-i spusesem ceea ce-aş fi vrut să-i spun. Şi majoritatea lucrurilor pe care aş fi vrut să i le spun includeau nevoia de a-l vedea când i le spuneam.

— Jacqueline? De ce...?

S-a întrerupt când mi-a văzut expresia feţei, trăgându-mă înăuntru şi închizând uşa în urma mea.

— Ce s-a întâmplat?

Mâinile lui mă strângeau de coate, iar eu mă uitam la el. Purta pantaloni de pijama strânşi cu şnur şi un tricou negru, liniile sexy ale tatuajelor lui curgând de sub mânecile acestuia până la încheieturi. Mai avea, de asemenea, o pereche de ochelari cu ramă subţire, neagră, care îi accentua albastrul ochilor şi genele negre.

Am tras aer în piept şi mi-am golit tot sacul, mai înainte să-mi pierd curajul de a spune orice.

— Vreau să-ţi spun doar că... îmi lipseşti. Şi poate că asta sună ridicol... când abia dacă ne cunoaştem unul pe celălalt, dar între e-mailuri şi mesaje telefonice şi... tot restul, am simţit că ne-am cunoscut. Că ne cunoaştem. Şi îmi lipseşte... nu ştiu cum s-o spun altfel – îmi lipsesc ambele tale euri.

El a înghiţit în sec, închizând ochii şi respirând încet. Ştiam că avea să fie foarte raţional şi hotărât pentru a face-ceea-ce-se-cuvine şi că mă va respinge din nou, dar eram

hotărâtă să nu-i dau şansa asta. Dar atunci a deschis brusc ochii şi a zis: „Fir-ar să fie", împingându-mă în uşă, trântindu-şi antebraţele de o parte şi de alta a capului meu şi sărutându-mă cu mai multă forţă ca oricând, atât de ferm, încât îi puteam simţi marginea cercelului de pe buză crestându-mi buza.

Îşi apăsa trupul puternic de al meu, iar eu i-am răspuns ţinându-i piept, înfigând mâinile în tricoul lui şi potrivindu-mă mai bine, în vreme ce limba lui îmi mângâia interiorul gurii. Când s-a retras pentru o fracţiune de secundă, am protestat cu un stingheritor sunet nearticulat, iar el a chicotit încet, dar tocmai îmi scotea haina şi mă trăgea după el pe sofa. Aşezându-se m-a luat peste el, călare în poala lui, susţinându-mi capul cu o mână şi strivindu-mă de trupul lui cu cealaltă.

Ne-am desprins, fără suflare, iar el şi-a pus ochelarii pe masa de lângă pat, smulgându-şi tricoul peste cap, apoi scoţându-l pe al meu, mai blând. Mâinile lui calde s-au răsfirat pe talia mea şi m-au ţinut mai strâns când buzele ni s-au mişcat la unison, limba lui trecând încet, moale, peste a mea. Mi-am încolăcit braţele după gâtul lui, deschizând gura şi luându-l înăuntru. După ce mi-a sărutat colţul gurii, şi-a presat buzele în adâncitura de la baza gâtului meu, iar capul mi-a căzut pe spate. Nu-mi puteam opri micile gemete de dorinţă provocate de sărutările lui.

— Ai un pistrui aici, a şoptit el, trecându-şi limba peste un loc chiar sub maxilarul meu. Mă înnebuneşte de fiecare dată când eşti deasupra mea. Vreau doar să fac asta…

Trăgând blând cu gura pielea de sub bărbie m-a excitat până mi-am pierdut controlul, iar genunchii mi s-au încordat în jurul şoldurilor lui, în timp ce mă legănam peste el.

Cu ochii luminoşi arzând înăbuşit, mi-a dat jos sutienul, descriind cercuri concentrice cu vârful degetelor, atingându-mă atât de uşor că am ameţit dorindu-mi mai mult. Mi-a luat sânii în palme, plimbându-şi degetele mari pe sub ei, iar eu mi-am plecat capul spre el şi i-am sorbit limba în gură,

ducându-mi mâna în jos, apăsat, pe abdomenul lui pietros şi peste partea din față a pantalonilor de pijama. Am tras de un capăt al şiretului.

— Doamne, Jacqueline, a gâfâit el, încordându-se sub palma mea, în vreme ce-şi strecura brațele pe lângă mine, degetele furişându-se pe sub părul meu, la ceafă, gurile noastre devorându-se reciproc.

Întrerupând sărutul, şi-a apăsat fruntea în umărul meu şi a gemut, cu dinții strânşi.

— Spune-mi să mă opresc.

Tulburată, am clătinat din cap, deşi n-aveam nicio idee dacă mişcarea mea a fost energică sau imperceptibilă. Răsuflarea lui mi se răspândea peste sâni şi m-am aplecat spre urechea lui, murmurându-i:

— Nu vreau să te opreşti.

Rostogolindu-ne fără cuvinte în pat şi pe o parte, el mi-a descheiat fermoarul jeanşilor şi şi-a strecurat mâna între țesătura diafană a chiloților mei şi piele, degetele lui căutând şi găsind locul pe care-l dorea, în timp ce mă săruta. I-am îngăimat numele în gura lui, mi-am înfipt degetele în bicepşi, şi i-am auzit vocea devenită doar un mârâit slab în ureche:

— Jacqueline. Spune stop.

Am clătinat o dată din cap, palma mea alunecând în jos pentru a atinge dovada a ceea ce trupul lui voia de la mine.

— Nu te opri, am şoptit, spunându-i că voiam ce voia şi el, necondiționat.

L-am sărutat cu însuflețire, fiind sigură că acțiunile şi cuvintele mele erau toată confirmarea de care avea nevoie ca să continue. Am greşit.

— Spune-mi să mă opresc, te rog. *Te rog.*

Ultimul cuvânt şoptit era o implorare pe care n-o puteam tăgădui, chiar dacă nu-i înțelegeam motivul.

— Opreşte-te, am şoptit, fără să vreau asta, iar el s-a cutremurat şi şi-a luat mâna de pe mine.

Strângându-mi brațele între piepturile noastre, nu m-am mişcat, n-am vorbit. Am stat doar în brațele lui minute lungi,

până când respirația i s-a domolit, în cele din urmă devenind profundă şi egală.

Landon Lucas Maxfield adormise pe sofa. Cu mine.

* * *

M-am trezit auzind mieunatul înăbuşit al lui Francis, cerând să fie lăsat înăuntru. Desfăcându-mă cu grijă din brațele lui Lucas, am coborât de pe sofa şi m-am dus să-i deschid, culegându-mi din mers sutienul şi tricoul cu mâneci lungi şi îmbrăcându-le. O pală de aer rece a intrat odată cu motanul lui Lucas, şi am închis uşa de îndată ce n-a mai stat în prag. După ce şi-a înfăşurat coada în jurul piciorului meu pentru vreo două secunde, s-a îndreptat tiptil spre dormitor şi am presupus că asta era toată mulțumirea pe care o putea el arăta.

M-am întors la sofa, dar m-am aşezat pe podea, examinându-l pe Lucas, în loc să-l trezesc sau să mă strecor din nou în îmbrățişarea lui. Cu fața parțial ascunsă de părul lui negru, buzele pline uşor întredeschise şi genele dese unite în somn, puteam vedea băiețelul dinăuntrul bărbatului mult mai clar decât înainte. Nu înțelesesem ce se întâmplase mai devreme, de ce mă implorase să-l opresc sau de ce se ținea el deoparte de toată lumea, de *mine,* dar voiam să înțeleg.

Am bănuit că tatuajul cu trandafirul era un posibil indiciu, dat fiind locul în care se afla, deasupra inimii lui. În mare parte, tatuajele de pe brațe erau simboluri şi motive complicate, şi m-am întrebat dacă vreunul din ele fusese creat de el. În clipa aceea, s-a întors pe spate şi am putut în sfârşit să citesc cuvintele de pe partea lui stângă:

Dragostea nu e lipsa logicii
ci logica examinată şi recalculată
încălzită şi pliată să se potrivească
pe contururile dinlăuntrul inimii.

Nu aveam nevoie de alte dovezi să ştiu că, la un moment dat, în trecutul lui probabil nu foarte îndepărtat, Lucas iubise pe cineva, profund. Cineva pe care trebuie s-o fi pierdut, pentru că nu părea să fie prin preajmă. Şi atunci m-am uitat mai îndeaproape la tatuajul ce-i încercuia încheietura mâinii care se odihnea pe lângă faţa lui. În interiorul modelului tatuat, mascat ca pielea normală, rozalie, de către desen, era o cicatrice subţire, dar zimţată. Mergea de la un capăt la celălalt – pe toată partea interioară a încheieturii, ascunsă de liniile negre tatuate ca un cod secret.

Încheietura mâinii drepte era încercuită de un desen similar, şi, după ce i-am cercetat faţa căutând vreun semn că ar fi treaz, i-am ridicat-o de pe piept şi am întors-o uşor, ca să verific. Şi aici exista o cicatrice dintr-o parte în cealaltă – cicatrice ascunsă cu măiestrie de artistul care-i făcuse tatuajul.

Uluită, m-am aşezat pe podea, privindu-l cum doarme. N-aveam idee dacă aş fi putut vreodată deschide discuţia pe tema asta – dacă era ceva ce ar fi vrut vreodată să-mi spună. Deşi îmi luasem partea mea de zile şi nopţi nefericite, când mă despărţisem de Kennedy, nu fusesem niciodată îndeajuns de deprimată cât să mă gândesc la sinucidere. Nu-mi puteam închipui ce ar fi trebuit să se întâmple ca să mă aducă până în acel grad de disperare. Nu chiar.

Era târziu şi trebuia să mă întorc la cămin. Ora noastră de curs – ora mea – începea peste numai opt ore. Pe bufetul din bucătărie, am găsit un plic vechi şi am mâzgălit un bilet, anunţându-l că plecasem înapoi la cămin şi că o să-l văd mâine.

— Stai.

Vocea lui Lucas m-a oprit cu mâna pe clanţă.

Se ridicase în capul oaselor, uşor dezorientat, din somn.

— Nu voiam să te trezesc, aşa că ţi-am lăsat un bilet.

L-am luat de pe marginea mesei, l-am împăturit şi l-am vârât în buzunar. Eram atât de supraîncărcată de vorbe de

rostit şi de întrebări de pus încât niciuna nu izbutea să-mi iasă pe gură.

El s-a frecat la ochi şi s-a ridicat în picioare, întinzându-şi gâtul într-o parte şi braţele în spate, cu ochii închişi. Bicepşii şi pectoralii i s-au flexat în mişcare şi aş fi vrut să nu mă mai uit lung, dar n-am putut până ce n-a deschis ochii.

— Te conduc până la maşină.

S-a întors să-şi ia tricoul, iar eu am putut să mă holbez în voie, fără ruşine. Peste umerii lui bine conturaţi şi pe spate erau mai multe desene tatuate şi cuvinte scrise, însă tricoul le-a acoperit mult prea abrupt.

A dispărut la baie şi s-a întors purtând hanoracul lui şi o pereche foarte scâlciată de Sperry, pe care nu-l mai văzusem niciodată purtând-o. Bocancii erau încălţămintea lui standard.

— Francis e pe pat? Dacă nu şi-a dezvoltat degete opozabile, bănuiesc că tu l-ai lăsat înăuntru.

A traversat camera spre mine, zâmbind.

Am dat din cap, pe când se apropia, iar zâmbetul i-a pierit treptat. Am ştiut că se gândea la ceea ce se întâmplase înainte să adormim strâns îmbrăţişaţi, întrebându-se ce gândeam despre el fiindcă mă rugase să spun *stop,* după ce eu îi spusesem dar că nu doream asta. Dacă ar fi ştiut – confuzia mea la ciudata lui respingere nu era nimic în comparaţie cu teama de ceea ce îi provocase cicatricele de la încheieturile mâinilor.

Capitolul 19

După o săptămână în care Lucas mi-a ignorat existența cât eram la curs, nu eram sigură la ce să mă aştept luni dimineața. Schimbarea era minoră, dar incontestabilă. Când am intrat în sală, ochii lui i-au întâlnit pe ai mei şi o foarte subțire umbră de zâmbet i-a jucat pe buze. Totul la el îmi devenise familiar. În seara în care dansasem cu el, trăsăturile i se contopiseră într-un tip excepțional de care merita să te îndrăgosteşti. Acum, era tot numai unghiuri ascuțite, cu maxilar şi bărbie puternice, şi un nas cu o vagă sugestie că fusese cândva rupt. O cicatrice în formă de semilună îi stătea pe unul dintre pometi, spre tâmplă, şi ochii lui lipsiți de culoare erau uneori puțin cam stranii. Franjurii părului cu frizura cuiva tocmai sculat din pat erau destul de lungi cât să îmblânzească întregul; dacă s-ar fi tuns vreodată scurt, ar fi arătat complet diferit.

Şi-a întors atenția la etern prezentul său caiet de schițe, iar eu m-am forțat să privesc înainte, ca să nu cad pe scări. Cu doar câteva ore mai devreme, el îmi ținuse fața între palme, mă lipise de portiera camionetei şi mă sărutase de parcă făcuserăm ceea ce-mi dorisem eu să facem. Condusesem înapoi până la cămin într-o stare de uluită dorință trupească.

Strecurându-mă pe locul meu de lângă Benji, m-am opus tentației de a mă uita peste umăr. Dacă el nu s-ar fi uitat la mine, aş fi fost dezamăgită. Dacă s-ar fi uitat, aş fi fost prinsă.

Fata din dreapta mea, ca de obicei, îşi dădea raportul activității din weekend vecinei sale… şi celorlalte două sau trei duzini de persoane care o mai puteau auzi. Benji o imita perfect, chiar dacă un pic teatral, iar eu m-am prefăcut apucată de un acces de tuse, ca să-mi ascund râsul. Din nefericire, tusea mea i-a atras atenția.

— *Mori* sau ce? m-a întrebat ea, afişând un perfect surâs disprețuitor, când eu am clătinat din cap. Ei bine, să-ți scuipi un plămân în public nu e deloc atrăgător – zic şi eu.

Fața mi s-a aprins, dar atunci Benji s-a aplecat şi a vorbit pe după mine.

— Ăă, dar să prezinți, pentru jumătate de sală, un raport exhaustiv, în fiecare luni dimineață – în toate detaliile-i sinistre – despre cât de dezgustătoare alcoolică eşti tu? *Nici asta nu e deloc atrăgător.* Zic şi eu.

Ea a rămas fără grai, în timp ce persoanele din preajmă au pufnit în râs pe înfundate, iar eu mi-am prins buza de jos între dinți, încercând să privesc drept înainte. Din fericire, tocmai atunci a intrat dr. Heller, iar cursul a început şi m-am putut întoarce pentru cincizeci de minute lungi la strădania de a uita de prezența lui Lucas, trei rânduri mai în spate şi cinci scaune mai în lături.

— Deci… nouă zile până la examenele finale.

Benji si-a îndesat rucsacul şi a zâmbit superior la mine, în timp ce mi-l îndesam şi eu pe-al meu.

— Mmm-hmm.

— Nouă zile până când gata cu… *restricțiile.*

Mi-am dat ochii peste cap, când el şi-a jucat sprâncenele pe frunte.

— Ei? Ei?

Nu m-am putut abține să nu verific dacă Lucas mai era încă în sală. Vorbea cu o fată Zeta cu care nu mai vorbise până atunci – dar se uita la mine peste capul ei.

Benji îşi făcea loc spre culoarul dintre bănci, cu un rânjet întins pe toată fața.

— „O să aleg *Preparatori Sexy pe*ntru 200 $, Alex", a zis el cu o voce nenatural de feminină, înainte de a începe să fredoneze genericul emisiunii Risc.

Încă mai fredona când i-a zâmbit lui Lucas, chiar înainte de a ieşi. Am sperat că nu mă roşisem la față, când Lucas a venit pe culoar potrivindu-şi pasul cu al meu, dar niciunul

dintre noi n-a vorbit până ce n-am ajuns afară. Dregându-şi glasul, a arătat cu un umăr spre Benji, care se îndepărta.

— El, ăă, ştie? Despre…?

Îşi ronțăia buza de jos şi micul cercel de argint, cu o uşoară încruntare.

— El, de fapt… cu ajutorul lui mi-am dat seama… cine erai.

— Oh?

Mergea cu mine spre cursul de spaniolă, cum mai făcuse o dată, înainte.

— Ne-a observat… uitându-ne unul la celălalt, am ridicat eu din umeri, şi m-a întrebat dacă mă duc la seminariile tale de pregătire.

Închizând ochii pentru o clipă, a suflat adânc.

— Doamne. Îmi pare atât de rău.

Aşteptam, sperând că avea să-mi spună, în sfârşit, motivul pentru şarada Lucas/Landon. Am urcat prin campusul deluros în tăcere vreun minut sau două, cu fiecare pas apropiindu-ne mai mult de sala mea de curs. Fără niciun nor pe cer, soarele ne încălzea în peticele pe care lumina cădea direct, în vreme ce înghețam în umbra aruncată de copaci şi de clădiri.

— Te-am observat din prima săptămână, a zis el cu voce înceată. Nu doar pentru cât de frumoasă eşti, deşi, fireşte, şi asta a jucat un rol.

Am zâmbit, privind picioarele noastre, în timp ce ne potriveam paşii.

— Pentru felul în care te sprijineai pe coate când ascultai la curs, când era ceva care-ți capta interesul. Şi când râzi, n-o faci niciodată ca să atragi atenția, doar… râzi. Felul în care îți dai obsesiv părul după ureche pe partea stângă, dar pe partea dreaptă îl laşi să cadă ca un paravan. Şi când eşti plictisită, bați din picior fără zgomot şi îți mişti degetele pe pupitru de parcă ai cânta la un instrument. Am vrut să te desenez.

Ne-am oprit şi am stat într-un pătrat de soare, departe de intrarea umbrită în clădirea unde se predau limbi străine.

— Aproape de fiecare dată când te vedeam, erai cu *el.* Dar într-o zi, ai venit în clădire singură. Eu ţinusem uşa pentru câteva fete înaintea ta şi am aşteptat să vii. Când ai ajuns, ai părut încântată şi puţin surprinsă. Spre deosebire de celelalte, nu te aşteptai să-ţi fie ţinută uşa de vreun tip oarecare. Mi-ai zâmbit şi ai spus „Mulţumesc". Asta a fost ultima picătură. M-am rugat să nu vii niciodată la vreun seminar şi nu cu el. Nu voiam să ştii că eu eram preparatorul. El te socotea proprietate sigură, chiar şi când stăteai lângă el, ţinându-l de mână. De parcă ai fi fost un accesoriu.

Se încruntase şi mi-am amintit că exact aşa mă simţeam cu Kennedy. Adeseori.

— N-am vrut niciodată să suferi, dar voiam să te iau de lângă el. Mi-am spus permanent că nu conta dacă erai a lui sau nu, pentru că oricum te aflai de partea cealaltă a unei linii pe care nu o puteam depăşi. Şi apoi tu n-ai apărut în ziua examenului parţial – nici în următoarea, nici în următoarea. Mi-am făcut griji că ţi se întâmplase ceva. El a fost oarecum rezervat în primele zile. La sfârşitul săptămânii, însă, fetele care flirtau cu el înainte de curs şi felul cum le răspundea el m-au lămurit despre ceea ce se întâmplase. Eram sigur că ai abandonat cursul, ceea ce mă făcea în mod egoist extatic. Fără să-mi dau măcar seama ce făceam, am început să te caut prin campus.

S-a uitat în ochii mei şi a coborât şi mai mult vocea.

— Şi apoi, a fost petrecerea de Halloween.

Nu puteam să respir.

— Ai fost acolo? La petrecere?

El a dat din cap.

— Cum? Nu eşti în frăţia Greacă, nu-i aşa?

El a clătinat din cap.

— Reparasem aerul condiţionat în casă, cu o seară înainte. Întreţinerea nu face intervenţii de urgenţă seara sau în

weekenduri, dar eu sunt angajat cu contract de prestări servicii, aşa că am acceptat s-o fac. Fiindcă n-am vrut să iau bacşiş, vreo doi băieți m-au invitat la petrecere. Am spus da numai pentru că speram c-o să fii şi tu acolo. Trecuseră două săptămâni, iar campusul e atât de mare, încât începusem să cred că n-o să dau niciodată de tine.

A chicotit încetişor şi şi-a frecat ceafa cu o mână.

— Uau, sună absolut a hărțuitor.

Sau absolut romantic. *Doamne.*

— De ce n-ai vorbit cu mine în seara aceea? Înainte de…

El clătinat iarăşi din cap.

— Erai atât de abătută şi de nefericită. Aproape orice băiat care se apropia de tine era respins fără să te uiți de două ori. În niciun caz nu voiam să devin unul dintre ei. Ai dansat cu vreo cinci băieți pe care deja îi cunoşteai – iar el a fost unul dintre aceştia.

— Buck.

— Da. Când ai plecat, el te-a urmat şi m-am gândit că poate… poate voi doi v-ați hotărât să plecați mai devreme, fără să ştie toată lumea. Să vă întâlniți afară sau ceva.

În timp ce el vorbea, am urmărit trei colege de-ale mele intrând împreună în clădire.

— El e cel mai bun prieten al iubitului colegei mele de cameră. Bine, fostul ei iubit, acum. Era cineva cunoscut. Un prieten, am crezut eu. Vai, ce greşeală.

El a dat din cap, încruntându-se.

— Mă pregăteam să plec – motocicleta mea era parcată în fața casei. Ceva nu mi se păruse în regulă, dar mă rodea aceeaşi dorință de a-l scoate din schemă pe care o simțisem jumătate de semestru pentru iubitul tău, aşa că mi-am analizat propriile motive. Am pierdut vreun minut certându-mă cu mine însumi şi îmi pare rău pentru asta. În cele din urmă, mi-am spus că dacă voi doi vă cuplaserăți, o să mă întorc pur şi simplu în fața casei, o să bag viteză cu Harley-ul şi-o să termin cu asta. Cu tine.

— Dar nu s-a întâmplat aşa.

— Nu.

Dintr-odată realizând că nu mai sunt persoane care să se grăbească pe lângă noi, mi-am scos telefonul. Era zece şi două minute.

— Fir-ar. Am întârziat.

— O-oh. Nu e profesoara aceea care te dă exemplu dacă întârzii? Impresionant.

— Ți-ai amintit.

Gemând, mi-am vârât telefonul la loc în rucsac.

— Aş cam chiuli acum.

Gura lui s-a arcuit într-un colț.

— Ce fel de angajat al universității aş fi eu, dacă aş încuraja chiulul de la cursuri în ultima săptămână a semestrului?

— Nu facem decât recapitulări. Şi am o notă maximă. Chiar nu am nevoie de recapitulare.

Ne priveam lung unul pe altul. Mi-am lăsat capul într-o parte şi m-am uitat drept în ochii lui luminoşi.

— Tu nu ai oră?

— Nu până la unsprezece.

Şi nu pentru prima oară, am simțit privirea lui pe fața mea ca o boare sau ca o atingere dintre cele mai uşoare cu putință. Ochii i s-au oprit pe gura mea.

Cu buzele întredeschise, respirația mi s-a încetinit, iar inima a început să-mi bată mai repede.

— Nu m-ai mai desenat din nou.

M-a săgetat cu ochii, dar n-a răspuns, aşa că m-am gândit că nu-şi mai aducea aminte propunerea din mesajul de pe telefon.

— Ai spus că nu reuşeşti să mă desenezi din memorie. Maxilarul. Gâtul…

El a încuviințat.

— Şi buzele. Am spus că am nevoie să petrec mai mult timp uitându-mă la ele şi mai puțin timp gustându-le.

Am dat din cap. Doamne, ce *nu* îşi amintea?

— Un lucru foarte prostesc din partea mea, cred.

Se uita din nou foarte atent la gura mea. Simțeam furnicături în buze de la cercetarea lui concentrată. Îmi venea să-mi trec degetele peste ele. Sau să le răzuiesc cu dinții, ca să-mi alung senzația de gâdilătură. Când mi le-am umezit cu limba, a tras aer în piept.

— Cafea. Hai să mergem să ne luăm o cafea.

Am consimțit şi, fără alte cuvinte, ne-am îndreptat spre centrul studențesc, cel mai aglomerat loc din campus la această oră a zilei.

— Deci porți ochelari, hm?

Stăteam la o masă minusculă, sorbind din cafele şi îndurând o tăcere categoric inconfortabilă, aşa că am trântit primul lucru viabil care mi-a trecut prin cap.

— Mm, da.

Grozav. Tocmai adusesem vorba despre *noaptea aceea.* Dar n-ar fi trebuit să deschid discuția despre noaptea aceea? N-ar fi trebuit să stăm de vorbă? N-ar fi trebuit să-l întreb dacă mă refuzase pentru că era preparator sau din pricina cicatricelor acelora de la încheieturile lui?

— Port lentile de contact. Dar îmi obosesc ochii cu ele, la sfârşitul zilei.

Mi-am amintit imaginea lui Lucas când a deschis uşa, teama de pe fața lui, ochelarii care-l prefăceau în cineva oficial, în vreme ce pijamaua producea efectul contrar. Mi-am dres glasul:

— Îți vin chiar bine. Ochelarii. Vreau să spun, i-ai putea purta tot timpul, dacă ai vrea.

— Mă încurcă, dacă port casca de motociclist. Şi la taek-wondo.

— Oh. Da, îmi închipui.

Am tăcut din nou, cu patruzeci de minute înainte de ora lui şi de repetiția mea la contrabas reprogramată.

— Aş putea să te desenez acum, a zis el.

Aparent fără motiv, fața mi-a luat foc. Din fericire, el căuta deja în rucsac, de unde şi-a scos caietul de schițe, deschizându-l la o pagină albă. Şi-a luat creionul de după

ureche, şi-abia apoi s-a uitat la mine, peste masă. Dacă a observat culoarea mea aprinsă, n-a spus nimic. Fără vreun cuvânt, s-a lăsat pe spate în scaun, cu blocul pe genunchi, şi-a început să deseneze, creionul lui făcând fără efort arcurile largi ale cuiva care ştia ce făcea. Ochii i se mutau de la blocul de desen la mine şi înapoi, mereu şi mereu, iar eu stăteam tăcută, sorbind cafeaua şi urmărindu-i fața. Urmărindu-i mâinile.

Era ceva intim în a fi model pentru cineva. Mă oferisem ca model odată, printr-a unsprezecea, la ora de desen, pentru puncte în plus la notă. Lipsindu-mi dramatic talentul la desen, mă repezisem pentru cele două puncte fără să stau să mă gândesc că aveam să stau cocoțată pe o masă pentru o oră întreagă. Ca toți adolescenții băieți din clasă să aibă frâu liber să se holbeze la mine pentru o oră fusese o nouă experiență stânjenitoare. Mai ales când iubitul lui Jillian, Zeke, şi-a început portretul cu pieptul meu. Se uita fără ruşine, împăunându-se cu eforturile sale artistice în fața colegilor de la masa lui, în vreme ce eu roşeam şi mă prefăceam că nu-i aud mişt ourile despre sfârcuri şi decolteu, şi că ar vrea să-mi scot bluza de tot – sau măcar s-o deschei la nasturi.

„Majoritatea artiştilor încep cu capul", spusese domnişoara Wachowski, când se uitase peste umărul lui.

Zeke şi ceilalți băieți de la masă pufniseră în râs, în vreme ce eu mă făcusem roşie toată de ruşine şi toată clasa observase.

— La ce te gândeşti?

Doar nu era să-i spun despre povestea aia.

— La liceu.

Părul căzându-i peste frunte îi ascundea cicatricea despre care ştiam că e acolo, dar buzele i se strânseseră cu putere.

— Ce-i? am întrebat, mirându-mă de schimbarea pe care aceste două cuvinte o produseseră.

Înconjurați de conversații, de muzică şi de zgomote mecanice, râcâitul minei pe hârtie nu se auzea în cafenea.

Am urmărit creionul dansând în mâna lui, întrebându-mă care parte din mine o schița şi care părți ar fi vrut să le schițeze. Ce fel de băiat fusese el la şaisprezece ani? Desena şi pe atunci? Îşi petrecea timpul cu băieții de vârsta lui? Se îndrăgostise? Suferea în dragoste din pricina vreunei fete crude?

Îşi făcuse deja cicatricele acelea la încheieturi sau momentul acela avea să vină mai târziu?

— Ai spus că ai fost cu el trei ani.

Vorbea doar atât de tare cât să-l aud eu, uitându-se în jos la caietul lui, în timp ce creionul alerga înainte şi-napoi. Nu fusese o întrebare. Presupusese că mă gândisem la Kennedy.

— Nu mă gândeam la el.

Maxilarul lui s-a încordat, buzele i s-au strâns din nou. Gelozie? M-am simțit vinovată când mi-am dat seama că *voiam* ca el să se simtă gelos.

— Pentru tine cum a fost la liceu? l-am întrebat şi imediat mi-am dorit să n-o fi făcut.

Ochii i-au fulgerat spre mine şi mâna i-a încremenit.

— Foarte diferit decât a fost pentru tine, îmi închipui.

Ochii încă i se mai plimbau peste fața mea, dar nu mai desena, iar expresia îi era crispată.

— Da? Cum? am zâmbit, sperând ca asta fie să ne întoarcă pe muchie, fie să ne arunce dincolo.

El şi-a ridicat privirea la mine şi s-a uitat lung.

— În primul rând, n-am avut niciodată o iubită.

M-am gândit la trandafirul de pe inima lui şi la poezia înscrisă pe partea lui stângă. Nu voiam ca dragostea aceea să fie recentă.

— Pe bune? Niciuna?

El a clătinat din cap.

— Am fost… instabil, s-ar putea spune. Mă cuplam cu fete. Nu stabileam o relație. Chiuleam de la ore în egală măsură în care catadicseam să mă arăt. Petreceam cu localnicii şi cu turiştii de pe plajă. Intram adesea în încăierări, şi în şcoală, şi în afara ei. Eram suspendat şi

exmatriculat atât de frecvent încât niciodată nu eram chiar sigur, când mă trezeam dimineața, dacă trebuia să mă mai duc la şcoală sau nu.

— Ce s-a întâmplat?

Fața lui înmărmurise.

— Ce?

— Vreau să spun, cum de-ai ajuns la colegiu şi ai devenit aşa – am făcut semn spre el – un student serios?

S-a uitat fix la creionul din mâna lui, dând cu unghia de la degetul mare peste mină, ascuțind-o.

— Aveam şaptesprezece ani, gata să fiu exmatriculat pentru ultima oară, pregătit să lucrez pe barcă împreună cu tata pentru tot restul vieții mele. Într-o noapte, petreceam cu nişte prieteni. Am făcut un foc de tabără pe plajă, care întotdeauna îi atrăgea pe copiii turiştilor – iar ei întotdeauna voiau să intre în cârdăşie. Unul dintre prietenii mei era dealer. Nu de chestii serioase, doar droguri de petrecere. Le vindea scump, ca să putem trage şi pentru noi o parte, fără să plătim distribuitorului. În seara aceea, a venit şi sora lui cu noi. Se îndrăgostise de mine, dar avea paisprezece ani. Complet inocentă. Deloc genul meu. Nu a reacționat prea bine când am refuzat-o, şi a început să flirteze cu tipii care finanțaseră noaptea, ca să zic aşa. Idiotul de frate-său era atât de drogat încât nu era deloc atent la ea. Nici capul meu nu era mai limpede, dar când tipul cu care dansa a tras-o după el pe plajă, ea părea că ar fi vrut să se smulgă din mâna lui.

Îmi amintesc că m-am dus după ei, dar tot ce s-a petrecut după aceea mi-e neclar. Mi s-a spus că-i rupsesem falca tipului. Am fost arestat, acuzat. Urma să sfârşesc probabil la puşcărie, dar în săptămâna aia ne-au vizitat soții Heller, iar Charles a făcut ceva să închidă toată povestea. El şi tata s-au certat. Următorul lucru pe care-l ştiu e că mă înscrisese la arte marțiale. Eram destul de prost să văd beneficiul dement de a fi în stare să rup în bătaie oamenii chiar mai bine decât o făceam deja, aşa că n-am obiectat. Ceea ce n-am

prevăzut a fost cum avea să mă echilibreze treaba asta pentru prima oară, după multă vreme. Înainte de a pleca, Charles mi-a ținut o predică aşa cum tata n-o făcuse niciodată. Nu mi-a plăcut să-l dezamăgesc. S-a uitat la mine de aproape.

— Încă nu-mi place.

Ne-am băut cafelele şi am aşteptat, ținându-mi gura, ştiind că mai urma şi altceva.

— Mi-a spus că-mi dădeam cu şutul viitorului, că puteam mai mult decât droguri şi bătăi. Mi-a spus că mama mă privea şi m-a întrebat dacă vreau ca ea să fie mândră sau să-i fie ruşine. Apoi, mi-a promis că mă va ajuta să intru la universitate, că va trage toate sforile cu putință, dacă eu încercam măcar. Ştia că îmi căutasem o scăpare, iar el îmi dădea o a doua şansă.

Un fior rece m-a străbătut la cuvintele acestea.

— Se pricepe să ofere dintr-astea.

A zâmbit, doar puțin.

— Da. Se pricepe. Eu am luat-o. Ultimul an de liceu părea bun, dar înainte de asta nu făcusem decât să-mi ruinez media generală. Nu ştiu cum a făcut să fiu acceptat, chiar şi condiționat. Tata nu poate plăti pentru studii, bineînțeles, de aceea am toate slujbele astea ciudate. Plătesc chirie pentru apartament, dar n-aş putea să-mi permit un pat în garajul cuiva pentru cât îmi ia el.

— E ca un înger păzitor pentru tine.

Ridicându-şi ochii luminoşi, tulburători spre ai mei, a zis:

— Nici n-ai idee.

Capitolul 20

Am clipit nedumerită la Erin:

— Cum adică probabil nu va depune plângere?

Colega mea de cameră şi-a trântit telefonul pe biroul ei. A trântit şi uşa minifrigiderului după ce a scos o sticlă de apă din el. Şi-a azvârlit pantofii din picioare şi apoi a aruncat unul prin cameră, care s-a izbit de peretele de dincolo de patul ei şi a aterizat în mijloc.

— S-au dus la ea, Kennedy, DJ, şi Dean. Au convins-o – sau aproape au convins-o – că or să se ocupe ei de Buck. Că ea va distruge frăția şi probabil întregul sistem al asociației Greceşti dacă dă declarație.

— *Ce?*

— Au făcut-o pe *ea* să se simtă vinovată. Pentru c-a fost violată!

N-o mai văzusem niciodată pe Erin atât de furioasă.

— Asta-i o porcărie absolută. O sun pe Katie.

M-am ridicat şi m-am dus la ea, luând-o de braț ca s-o împiedic să sune.

— Erin, nu poți să spui, dacă Mindi nu vrea ca tu să spui.

Ea s-a uitat la mine îndeaproape.

— J, tu ştii cum merg lucrurile la Greci. Toată lumea ştie deja.

— Oh. Corect.

A sunat, iar eu am ascultat cum i-a spus preşedintei fetelor ce credea despre muşamalizarea propusă.

— Okay, o să fiu acolo într-o oră, cu Mindi.

A pus telefonul jos, cu o față mai calmă şi mai calculată. Aşezându-se pe patul meu, m-a luat de mână.

— Trebuie să vii cu noi, J. Trebuie să le spui ce ți-a făcut ție.

Cumva, să depun mărturie în fața unei cete de fete din asociația de studente era mai înfricoşător decât ideea de a-l denunța pe Buck la poliție sau de a da o depoziție procurorului districtual.

— D-de ce? m-am bâlbâit eu. Nu sunt din asociația voastră, Erin. Lor nu le pasă…

— Dovedeşte precedentul.

De câte ori îl auzisem pe Kennedy folosind acest jargon juridic – unul dintre preferatele lui.

— Eşti sigură că o încercare ratată cu mine va dovedi o caracteristică? E doar de două ori…

Ochii ei m-au fulgerat mânioşi.

— Jacqueline…

— Ai dreptate, ai dreptate… Doamne, ce spun?

Mi-am îngropat fața în mâinile care-mi tremurau, iar Erin mi le-a dat jos, cu blândețe.

— Trebuie să ne asigurăm că nu va mai face asta din nou.

Am dat din cap, ştiind că avea dreptate, iar ea i-a scris un mesaj pe telefon lui Mindi.

Erin tocmai descuiase portierele maşinii sale Volvo, când mi-am auzit numele strigat şi m-am întors să-l văd pe Kennedy străbătând în fugă parcarea căminului.

— Bună, Jacqueline, Erin.

Când el a salutat-o cu un zâmbet reținut, serios, s-a încruntat la el.

S-a întors spre mine:

— Trebuie să vorbim.

M-am uitat mânioasă la el.

— Despre ce? Despre cum i-ai ajutat tu pe ei s-o convingă pe Mindi să renunțe la plângere, când ştii ce mi-a făcut el mie?

El a scos un oftat obosit.

— Nu e aşa…

— Zău? Dar cum e?

— Putem vorbi între patru ochi? Te rog?

Am aruncat o privire la Erin, iar ea şi-a strâns buzele, aruncându-i fostului meu iubit o scurtă privire cinică, înainte de a-şi întoarce atenția spre mine.

— Mă duc s-o iau pe Mindi şi ne întâlnim la casa frăției?

Îşi făcea griji că îl voi lăsa să mă convingă să stau deoparte, ştiind că deja nu mă simțeam deloc în largul meu.

L-am scrutat pe Kennedy şi am înțeles că misiunea lui era de a mă convinge să nu dau declarație împotriva lui Buck.

— Mă duci cu maşina până acolo? Acum? E singurul mod în care am putea sta de vorbă.

Frustrat şi poate puțin încurcat de replica mea, el s-a învoit.

— Da. Te duc până acolo, dacă vorbeşti cu mine pe drum.

M-am uitat peste sedan la Erin.

— Ne întâlnim acolo.

Ea a dat din cap, cu o speranță neşovăitoare şi l-am urmat pe Kennedy la maşina lui.

După ce a potrivit aparatul stereofonic la volum redus, a pornit încet, cu o mână lăsată să atârne peste volanul îmbrăcat în piele.

— Mulțumesc c-ai acceptat să vorbeşti cu mine.

Mi-a aruncat o privire, ochii lui revenind înapoi la drum.

— Vreau să ştii că eu cred, sută la sută, tot ce mi-ai spus sâmbătă noapte. Ştiu că Buck e o jigodie – doar că n-am ştiut cât de jigodie. Am început procedurile să-l excludem.

— Să-l excludeți… din frăție? Adică *asta* e o pedeapsă?

Închizând ochii, am scuturat din cap, să-mi păstrez controlul.

— Buck a venit în campusul ăsta crezând că o să fie preşedintele din oficiu al anului, crezând că o să urce apoi în rang, că o să conducă toată frăția şi probabil şi consiliul, în ultimul an, iar acum e pe cale să fie exclus naibii, cu sau fără tatăl lui. Bineînțeles că e o pedeapsă.

Mi s-a tăiat respirația.

— Kennedy, *a violat o fată.*

A avut buna cuviință să bată în retragere.

— Înțeleg, dar…

— Niciun *dar!* Nu încape niciun dar!

Pieptul îmi tresălta de efortul de a-mi ține mâinile strâns în poală, în loc de a-l plesni peste fața aia înfumurată a lui.

— Merită închisoarea şi eu o să fac tot ce pot ca să văd că şi-o primeşte.

Fără să vreau m-am gândit că, dacă îl trimiseseră pe Kennedy să mă oprească să depun mărturie, atunci discuția produsese efectul invers.

El a oprit în fața casei şi a tras maşina în parcare. Ținea volanul cu ambele mâini.

— Jacqueline, trebuie să înțelegi ceva, Buck a tot vorbit tâmpenii că s-a cuplat cu tine de acum mai multe săptămâni. Au fost şi alții care i-au confirmat spusele. Toată lumea ştie despre asta. Nimeni altcineva n-o să-ți înghită povestea cu *el a încercat să mă violeze şi pe mine.* E cam târziu pentru asta.

Mi s-a oprit răsuflarea, gâtul mi s-a astupat, iar durerea m-a săgetat prin brațe până în vârful degetelor. Închizând o clipă ochii, m-am luptat cu amețeala, cu lacrimile ce dădeau să izvorască, şi cu atât de multă furie, încât literalmente am văzut roşu pe sub pleoapele închise.

— *Povestea mea?*

Ochii lui verzi i-au întâlnit pe ai mei.

— Ți-am mai spus, eu te cred.

M-am uitat adânc în ochii lui, ai acestui băiat pe care îl cunoscusem atât de intim trei ani. Puteam vedea că într-adevăr mă credea, dar credința asta intra în conflict cu dorința lui nestăpânită de a ieşi cu fața curată. N-avea să facă lucrul cuvenit.

— Mă crezi şi totuşi stai aici, încercând să mă faci să mă răzgândesc de a mai convinge pe oricine altcineva să mă creadă.

— Jacqueline, e mai complicat de-atât…

— Pe dracu' ghem.

Am deschis portiera larg şi am sărit jos. Trântind uşa împotriva oricăror altor proteste, m-am întors şi am pornit cu paşi apăsați pe alee către casa asociației fetelor lui Erin şi a lui Mindi. Tremuram de furie, de frică şi de încă ceva: hotărâre.

* * *

Erau mai puțin de douăzeci de fete prezente la şedință: Erin, Mindi, fetele din conducerea asociației şi cu mine.

Ca preşedintă, Katie stătea în capul mesei lungi, lăcuite. Aşezate de o parte şi de alta a ei se aflau membrele biroului de conducere din ultimul an; am recunoscut-o pe sora mai mare a Oliviei printre ele. Ea şi Olivia ar fi putut fi gemene, atât de tare semănau – până şi la rânjetul arogant şi batjocoritor.

— Mindi, scumpete, nu te învinuieşte nimeni aici, a zis ea, cu vocea mustind de-o nesinceritate care îi contrazicea spusele. Dar adevărul este că te-ai dus în cameră cu el. Vreau să spun că erai conştientă că s-ar fi putut întâmpla orice acolo, înțelegi?

Erin şi-a pus o mână pe coapsa mea când am tras brusc aer în piept – un avertisment să nu răspund încă. Am lăsat aerul să-mi iasă pe nas şi am fiert mocnit. Eu eram din afara cercului lor. Aş fi putut fi uşor înlăturată şi asta nu i-ar fi fost de niciun ajutor lui Mindi. Avea nevoie de tot sprijinul.

— Şi nu erai nici virgină, nu-i aşa? a zis o altă fată.

— Doamne, Taylor, asta nu contează, a zis alta.

Taylor a ridicat din umeri.

— Pentru *mine* ar fi contat.

Mindi era albă la față şi arăta de parcă fie avea să vomite, fie să leşine. Erin s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit:

— Respiră, draga mea.

Mai multe persoane au spus alte lucruri prosteşti, iar altele au spus lucruri mai de bun-simț, până când, în final, se părea că toată lumea îşi exprimase părerea, mai puțin Katie, Erin şi cele două ființe care, la urma urmei, îi țineau lui Buck soarta în mâini: Mindi şi cu mine. În sfârşit, Katie a bătut uşor cu ciocănelul, oprind toate conversațiile şi făcând să se întoarcă spre ea toate capetele. Postura ei era perfectă,

de parcă ar fi putut fi o regină încoronată, când şi-a fixat ochii asupra mea şi a întrebat:

— Jackie, am înțeles că tu susții că Buck a încercat să te violeze în seara petrecerii de Halloween?

Vreo două fete au murmurat deoparte şi una a chicotit de-a dreptul. Mâinile din poală mi s-au încleştat în pumni, dar le-am ignorat, am înghițit în sec şi am dat din cap:

— Da.

— Okay, scuze, dar nu înțeleg nici măcar de ce se află ea aici, a zis o reprezentantă a anului trei. Dacă el n-a făcut-o efectiv…

— A avut toate intențiile de-a o face, a replicat Erin printre dinții strânşi. A fost doar oprit înainte să reuşească.

Cealaltă fată şi-a scuturat părul peste umăr.

— Dar ea n-a raportat în seara aceea. De ce nu? Şi de ce acum? Vreau să spun, de unde să ştim că ăsta nu este un motiv ca să câştige atenție? Sau vreun soi de răzbunare împotriva lui Buck?

Erin a mârâit lângă mine.

— A fost oprit de un tip care a văzut toată treaba şi care este de acord să depună o mărturie oficială.

Vocea îmi tremura, iar pe sub masă, Erin mi-a luat mâna dreaptă şi mi-a ținut-o strâns.

— Cât despre de ce acum şi nu atunci… asta e greşeala mea de judecată, am zis. Nu mi-a trecut prin minte că o să facă asta şi altcuiva.

Am aruncat o privire spre Mindi, cerându-mi iertare din ochi, şi apoi spre Katie:

— Am crezut că mi s-a întâmplat numai mie.

— Care tip? Unul din frăție? Pentru că, oameni buni, ei *nu* o să depună mărturie împotriva lui Buck, a zis Taylor şi mai multe fete au dat aprobator din cap.

— Nu. Lucas Maxfield.

— Oh, îl cunosc, a zis sora Oliviei. E atrăgător…

— E cumva tipul non-grec care era la petrecerea de Halloween fără costumaţie? Cizme de cowboy? Păr negru? Ochi superbi? Absolut sexy? a întrebat fata de lângă ea.

— Da, el e.

— Mindi, le-a întrerupt Katie, înţeleg că Dean şi DJ, au vorbit cu tine, ieri?

Mindi a dat din cap, cu ochii încă înroşiţi şi încercănaţi.

— Vor să renunţ la plângere. Au spus că o vor rezolva intern.

Capetele se întorceau când spre preşedinta asociaţiei, când spre Mindi, care-şi pasau întrebări şi răspunsuri.

— Şi care sunt planurile tale acum?

— Nu ştiu. Sunt foarte încurcată.

Katie o ţintuia cu o privire severă.

— Buck chiar ţi-a făcut ceea ce spui că ţi-a făcut?

Ochii lui Mindi se umpluseră de lacrimi şi când a confirmat, i s-au revărsat pe obraji.

— Şi atunci pentru ce naiba să fii încurcată?

Toată lumea a amuţit pentru câteva clipe, până ce fata care îl declarase pe Lucas *absolut sexy,* a întrebat:

— Vrei să spui c-ar trebui să depună plângere?

— Categoric.

Exclamaţii înăbuşite au răsunat în jurul mesei, iar eu eram atât de uluită, încât nu mă puteam mişca.

— Dar asta o să facă aşa o impresie proastă pentru…

— Ştii ce o să facă impresie proastă? i-a tăiat Katie vorba vicepreşedintei sale. O adunătură de femei care nu se sprijină una pe cealaltă când un bărbat face o porcărie ca asta. M-am săturat de asta. Acum mai puţin de o oră, i-am spus lui DJ, unde să-şi înfigă blestemata lui de *reputaţie fraternală.*

S-a ridicat şi s-a aplecat, punând mâinile peste masă.

— Hai să vă spun eu, fetelor, o poveste, scurtă şi frumoasă. În liceu, printr-a unsprezecea, eram majoretă la echipa liceului, şi mă întâlneam cu un băiat din ultimul an, pregătit pentru o bursă la colegiu prin fotbal. M-am culcat cu

el de mai multe ori, de bunăvoie. Într-o noapte, eu nu aveam chef, dar el avea. Aşa că m-a imobilizat şi m-a forţat. Cei câţiva cărora le-am spus despre asta – inclusiv cea mai bună prietenă a mea – mi-au cerut să mă gândesc ce avea să i se întâmple *lui* dacă îl denunţam. Au subliniat faptul că eu nu fusesem virgină, că ne întâlneam şi că mai făcuserăm sex şi mai înainte. Aşa că mi-am ţinut gura. Nu i-am spus nici măcar mamei. Băiatul ăla mă umpluse de vânătăi. Plânsesem şi-l implorasem să se oprească, iar el nu mă ascultase. Ăsta se numeşte *viol,* doamnelor.

Şi-a îndreptat corpul, încrucişându-şi braţele la piept.

— Aşa că Buck se poate delecta stând într-o celulă şi meditând la cum şi-a făcut praf viaţa. Puţoiul ăla a vătămat două persoane care stau la această masă, iar voi vă faceţi griji despre cine o să facă impresie proastă dacă ele îl dau în vileag? Dă-o-n mă-sa! Dean şi DJ, şi Kennedy şi toţi băieţii frăţiei din campusul ăsta n-au decât să se ducă cu toţii la dracu'. Suntem solidare sau *nu?*

* * *

Jacqueline,

Am ataşat planul de recapitulare pe care o să-l împart la seminar, joi. Bănuiesc că teoretic e un gest preferenţial din partea mea să ţi-l dau cu vreo două zile mai devreme, dar ţi-am spus că tu eşti favorita mea, la urma urmei.

LM (alias Lucas, alias Landon, alias dl. Maxfield)

Dl. Landon Lucas Maxfield,

Mi se pare ciudat să primesc e-mailuri de economie de la tine. De parcă n-ai fi în realitate aceeaşi persoană. (Tocmai mi-am amintit cum te-am întrebat dacă ai nevoie de ajutor la economie. Eram chitită să-ţi recomand ca preparator pe tine însuţi. Probabil că te-ai minunat cât de tâmpită puteam să fiu!)

Îți mulțumesc pentru fişa de lucru recapitulativă. Nici n-am să-mi arunc ochii peste ea până joi. Astfel, nu trebuie să te simți vinovat că mi-ai dat-o mai devreme.

Mindi şi cu mine am dat declarațiile la secția de poliție, azi. Ne-a dus Erin cu maşina. A fost prima oară când am povestit cuiva detaliat întreaga tărăşenie. Când am terminat, tremuram şi plângeam, şi mă simțeam iarăşi neputincioasă şi stupidă. Mindi era şi mai rău; polițista care a preluat cazul a spus că s-ar putea ca ea să aibă nevoie de un tratament de sindrom posttraumatic. Ne-a sfătuit pe amândouă să mergem la cabinetul de consiliere al şcolii sau la un terapeut privat pentru tratament.

Mindi şi-a sunat părinții, pe drumul înapoi, şi-or să sosească aici, cu avionul, mâine-dimineață. Mie nu mi-a trecut prin cap niciodată să le spun alor mei. Nu cred c-aş putea să rezist la o altă prelegere „ți-am spus eu" din partea mamei. Nu despre subiectul ăsta.

I-am dat doamnei detectiv informații despre tine, iar ea a zis c-o să te cheme, când o să aibă nevoie de tine. Nu ştiu ce-o să urmeze.

JW (alias Jacqueline, allas J, alias dra. Wallace, alias Jackie – deşi va aplica ce a învățat la cursul de autoapărare, dacă va fi numită aşa)

Dră Jacqueline (nu-Jackie) Wallace,

Nu m-am gândit nicio clipă că erai tâmpită. M-am trezit prins în propria înşelăciune şi m-am simțit din ce în ce mai detestabil pentru asta. Mă bucur că ai aflat şi îmi pare rău că nu ți-am spus eu însumi. Dacă a fost cineva tâmpit, acela am fost eu.

Mă simt aşa un nemernic fără speranță fiindcă lucrurile pe care ți le-am spus te-au făcut să crezi că ai avut vreo vină pentru ceva ce s-a întâmplat în noaptea aia. Eram atât de pornit şi de ofticat – pe el. Dacă n-ai fi scos exclamația aia în camionetă, cred că l-aş fi omorât.

Aţi depus amândouă cerere pentru un ordin de restricţie?

Lucas

Eu: Putem să trecem la mesaje pe telefon?

Lucas: Sigur. Nicio problemă.

Eu: Am luat formularele ca să cerem un OR temporar mâine după-amiază.

Lucas: Bine. Dacă te simţi ameninţată, vreau să mă suni. OK?

Eu: OK.

Lucas: Mâine e ultima mea zi de prezenţă la cursul de economie. Dr. H. o să facă o recapitulare, vineri.

Eu: Şi, evident, tu n-ai nevoie de asta. Eu am crezut că erai un student pierde-vară. Stăteai mereu pe ultimul rând, desenai, nu dădeai deloc atenţie cursului.

Lucas: Da, bănuiesc că aşa arătam. Ăsta e al treilea semestru de preparator, pentru mine, şi al patrulea în care trec prin cursul ăsta. Ştiu materia foarte bine.

Eu: Deci, după miercuri, nu mai avem cursuri împreună? Iar după examenul final de miercurea viitoare? Ce urmează?

Au trecut mai multe minute şi am priceput că pusesem o întrebare la care fie nu ştia răspunsul, fie nu voia să răspundă.

Lucas: Vacanţa de iarnă. Sunt lucruri pe care nu le ştii despre mine. Mi-am promis că n-o să te mai mint, dar încă nu sunt pregătit să arunc toate cărţile pe masă. Nu ştiu dacă pot. Îmi pare rău.

Vacanţa de iarnă începea de vineri – ultima zi pentru examenele finale de toamnă – într-o săptămână. Trebuia să părăsesc căminul pe perioada vacanţei, iar semestrul de primăvară n-avea să înceapă decât peste şapte săptămâni. Multe se puteau întâmpla în intervalul acela de timp.

Căzusem dintr-un copac în clasa a şasea şi-mi rupsesem mâna. N-am mai putut cânta la contrabas ori să-mi împletesc părul timp de şapte săptămâni. Când aveam şaptesprezece ani, prietena mea cea mai bună, Dahlia, s-a dus într-o tabără de vară de şapte săptămâni. Când s-a întors, era cea mai bună prietenă cu Jillian. Am rămas prietenă cu ele amândouă, dar lucrurile n-au mai fost niciodată la fel între Dahlia şi mine. La şapte săptămâni după ce începuse semestrul de toamnă, Kennedy rupsese relaţia cu mine, iar peste alte şapte săptămâni, mi-am dat seama că mă vindecasem de el.

Şapte săptămâni pot schimba totul.

Erin s-a întors de la muncă mai înainte de a putea eu formula un răspuns pentru Lucas, dacă exista măcar vreunul. Neobişnuit de tăcută şi cu o expresie distrată, ea şi-a scos hainele de serviciu cu grijă, punându-le în coşul de rufe fără să le arunce, cum îi stătea în obicei.

— Erin? E totul în regulă?

Ea s-a trântit pe pat, cu privirea pironită-n tavan.

— Chaz mă aştepta lângă maşină când am ieşit din tură, azi. Cu flori.

Nu văzusem nicio floare, deci nu puteam decât să-mi imaginez ce se întâmplase cu ele. Probabil nimic bun.

— Ce voia?

Ştiam exact ce voia. Ştiam ce voia de sâmbăta trecută. Ceea ce probabil voia încă de când fusese destul de bătut în cap să-l aleagă pe ticălosul său cel mai bun prieten înaintea iubitei sale.

— Şi-a cerut iertare. S-a târât în genunchi. A zis că îşi cere iertare şi se târăşte în genunchi şi în faţa *ta,* dacă aşa vrei şi tu. A jurat că nu s-a gândit niciodată că Buck ar recurge la – aşa ceva – ca să aibă o fată, pentru că fetele se aruncă mereu la picioarele lui. Eu i-am spus de acum trei săptămâni că nu e vorba despre sex. E vorba despre *dominaţie.*

S-a ridicat într-un cot să mă privească.

— N-a vrut să mă asculte atunci. Iar acum, când Buck e pe cale de a fi arestat şi acuzat de viol – *acum* ascultă.

Am ridicat din umeri.

— Bănuiesc că băieţii care n-ar face niciodată ceva de genul ăsta au probleme să creadă că vreun alt băiat ar face-o, am zis eu, deşi înţelegeam punctul ei de vedere.

Conştientizarea şi iertarea erau bune şi frumoase, dar puteau veni prea târziu.

Capitolul 21

Kennedy mă aştepta în faţa sălii de curs, miercuri dimineaţă. Evitând contactul vizual, am vrut să trec pe lângă el şi să intru, dar el a întins mâna spre mine.

— Jacqueline, vino să stăm de vorbă.

Îngăduindu-i să mă ia mai la o parte câţiva metri, m-am întors cu faţa spre uşă, ca să pot vedea când vine Lucas. El a vorbit cu voce scăzută, sprijinind peretele mozaicat cu un umăr.

— Chaz zice că tu şi Mindi aţi dat declaraţie la poliţie, ieri.

Mă aşteptasem la mânie sau exasperare, dar n-am văzut niciuna, nici cealaltă.

— Am dat.

El şi-a frecat vreo două degete de bărbia artistic nerasă – un obicei care de regulă mă ispitea să fac şi eu aşa.

— Ar trebui să ştii că Buck susţine că treaba cu Mindi a fost consensuală, iar treaba cu tine nu s-a întâmplat deloc în noaptea în care ai spus tu că s-a întâmplat.

Am deschis gura, dar am închis-o ferm la loc.

— „Treaba" cu Mindi? „Treaba" cu mine?

Ignorându-mi indignarea, a adăugat:

— Aparent a uitat că îi povestise lui Chaz şi pe puţin altor zece tipi că tu şi cu el aţi făcut sex în camioneta ta, chiar după petrecere, înainte să fie atacat de vagabonzi.

Ştiam că Buck răspândise vorbe, dar nu auzisem până atunci detaliile.

— Kennedy, ştii că n-aş fi făcut asta.

El a ridicat din umeri.

— N-am crezut, dar nu ştiam nici cum ai putea tu reacţiona la despărţirea noastră. Eu am făcut câteva, ăă, chestii neinspirate după… Mi-am închipuit că şi tu erai îndreptăţită să faci la fel.

M-am gândit la OFBR – soluţia lui Erin şi a lui Maggie la naufragiul meu post-despărţire, şi am admis, în sinea mea,

că nu era întru totul eronat. Totuşi mă întrebam dacă el mă cunoscuse vreodată cu adevărat.

— Deci te-ai gândit că aş fi putut fi atât de supărată că te-am pierdut, încât să încep să mi-o trag cu băieţi la întâmplare prin parcări?

El şi-a apăsat degetele la rădăcina nasului.

— Bineînţeles că nu. Vreau să spun, în mare, am presupus că exagera. Habar n-aveam că el ar fi…

Şi-a încleştat maxilarul şi a fulgerat din ochi.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar face *asta.*

Mă săturasem până peste cap de sentimentul ăsta.

L-am văzut pe Lucas apropiindu-se în acelaşi moment în care şi el m-a zărit pe mine. Fără să se oprească, a venit drept la noi şi s-a oprit lângă mine.

— Eşti okay?

Devenisem dependentă de întrebarea asta din partea lui şi de modul în care o spunea, cu vocea ca oţelul pe sub catifea.

— Sunt bine.

El a dat din cap o dată spre mine şi i-a aruncat lui Kennedy o privire scurtă care-i tăgăduia răni mortale dacă ar fi socotit el potrivit să i le aplice.

Kennedy a rămas puţin descumpănit şi s-a uitat peste umăr, urmărindu-l pe Lucas intrând în sală.

— Tipul ăla e în grupa noastră? Şi de ce dracu' mi-a aruncat privirea aia?

Se întorsese să se uite la mine, când eu încă mai priveam cum Lucas dispărea pe uşă.

— Chaz a zis că a fost un tip în parcare, în noaptea aceea. Că el l-a bătut de l-a zvântat pe Buck, nu doi vagabonzi, cum a zis Buck.

A arătat cu degetul mare:

— Despre ăsta vorbea?

Am dat din cap.

— Şi de ce mie mi-ai spus că ai scăpat, pur şi simplu?

— Nu vreau să vorbesc despre noaptea aceea, Kennedy.

Cu tine, am adăugat eu în gând. Aveam să fiu nevoită să vorbesc despre ea destul de curând, când va trebui să dau o depoziție ca martor, apoi din nou, când se va ajunge la proces.

— În regulă. Dar n-ai fost tocmai cinstită cu mine, alaltăieri seară.

— Am fost cinstită; numai că nu aveam dispoziția de a face mărturisiri complete. Nici măcar nu-mi dau seama de ce ți-am spus, mai ales după ce mi-ai cerut să renunț la acuzații ca să iasă frăția cu față curată…

— Asta a fost o greşeală. Una care a fost îndreptată…

— Da, de un grup dintr-o asociație de fete mult mai curajoase decât voi. Mindi era cât pe ce să cedeze presiunilor voastre şi dacă ar fi renunțat la plângere, eu n-aş mai fi avut deloc şansa vreuneia. Tu *ştiai asta* cel mai bine dintre toți. Aşa că mulțumesc, Kennedy, pentru sprijinul tău.

Am oftat.

— Uite, apreciez c-ai vorbit cu Buck, şi apreciez gestul la adevărata sa valoare, căci ştiu că sincer n-ai vrut ca el să-mi facă vreun rău. Dar trebuie să intre la închisoare, nu doar să fie mustrat de camarazi şi dat afară din frăție.

M-am întors ca să mă duc în sală şi mi-a strigat în urmă:

— Jacqueline – îmi pare rău.

Erin avea dreptate. Scuzele pot veni prea târziu. Am dat din cap, acceptându-le pe ale lui de dragul a tot ce fusese odinioară, dar nimic mai mult.

Dr. Heller îşi începuse prelegerea, aşa că m-am strecurat la locul meu, acceptând zâmbetul lui Benji de salut şi m-am felicitat pentru că devenisem o supraviețuitoare. Supraviețuisem deciziei lui Kennedy de a pune capăt relației noastre. Supraviețuisem tentativei lui Buck. În două rânduri. Şi aveam să supraviețuiesc şi dacă Lucas nu va vrea sau nu va putea să aibă încredere în mine cu demonii lui personali.

* * *

Copacii trecuseră de la înfrunziți la golaşi fără să observ. Schimbarea era întotdeauna un lucru foarte rapid aici – niciodată o transformare îndelungată, multicoloră, cum era mai sus, în nord, dar chiar şi aşa, fusesem prea preocupată ca să remarc transformarea în timp ce se petrecea. Mi se părea că într-o zi copacii fuseseră verzi şi stufoşi, iar în următoarea, frunzele dispăruseră, mai puțin în micile grămăjoare uscate rămase captive în colțurile teraselor şi prinse sub marginile gardurilor vii.

Zilele călduroase la răstimpuri dispăruseră şi ele. Lucas şi cu mine ne zgribuliserăm în hainele noastre, iar fularul meu era înfăşurat de două ori în jurul gâtului şi-mi acoperea jumătate de față. Respiram în el şi mă bucuram de căldura care dura aproape două secunde.

Lucas şi-a tras fesul mai jos.

— Vrei să vin în după-amiaza asta? Pot să rog pe cineva să-mi ia locul în tură la Starbucks.

Mi-am întors capul să mă uit la el, dar fularul nu s-a întors odată cu mine.

— Nu. Părinții lui Mindi sunt aici. Or să se asigure ei că ni se acordă toată grija, amândurora. S-au oferit chiar să-mi ia o cameră la hotel – o țin pe Mindi acolo, cu ei, săptămâna următoare, iar după examenele finale o duc direct acasă. Tatăl ei o să-i ia lucrurile din cămin, în seara asta. Erin zice că s-ar putea s-o retragă definitiv.

El s-a încruntat.

— Bănuiesc că n-ar fi de niciun folos să li se explice că asta s-ar fi putut întâmpla oriunde.

Am clătinat din cap.

— Poate că după ce vor trece de şoc. Însă Mindi n-ar vrea să se întoarcă *aici*, chiar dacă e adevărat ce spui.

— De înțeles, a mormăit el, uitându-se drept înainte, în timp ce mergeam.

Am păstrat tăcerea până când am ajuns la clădirea scundă unde se ținea cursul meu de spaniolă.

— Mi-ar plăcea să chiulesc şi azi, dar avem prezentare orală care contează ca parte a examenului final.

El a zâmbit, întinzând mâna ca să-mi dea la o parte o şuviţă de păr ce stătea lipită cu încăpăţânare de buza mea. Eu nu reuşisem s-o conving, cu mâinile în mănuşi. Arătătorul lui era puţin cenuşiu şi am bănuit că desenase în timpul cursului, azi.

— Mi-ar plăcea să te mai văd, înainte de a pleca acasă. În afară de cursul de sâmbătă, vreau să zic.

Şi-a plimbat degetul pe obrazul meu, coborând în fular şi vârându-l sub bărbia mea.

Am simţit deodată un gol în stomac. Devenisem obişnuită cu adio-urile fără cuvinte, în ultima vreme, şi adio era în ochii lui. Nu eram pregătită să-l văd.

— Am un spectacol solo pentru o notă la examenul final, în seara asta, un recital obligatoriu la care trebuie să asist, vineri, iar ansamblul meu are spectacol sâmbătă. Dar pot veni pe la tine mâine seară, dacă vrei.

El a încuviinţat, uitându-se în ochii mei, părând că ar vrea să mă sărute.

— Vreau.

Studenţii se îmbulzeau în continuare să se ducă la ore, de jur împrejurul nostru. Nu întârziasem încă, de data asta. El mi-a ridicat fularul la loc peste bărbie şi mi-a zâmbit.

— Arăţi ca o mumie neterminată. De parcă cineva a fost întrerupt în timp ce te înfăşura în giulgiu.

Un zâmbet plin de la Lucas era atât de rar. Obişnuită cu zâmbetul lui abia schiţat, încruntăturile sumbre şi privirile intense, am rămas atât de surprinsă, încât mi s-a tăiat răsuflarea. Iar apoi i-am zâmbit şi eu şi, chiar dacă el nici n-a putut să-mi vadă gura, am ştiut că încreţiturile din jurul ochilor mei le imitau pe acelea din jurul ochilor lui, albastrul meu mai întunecat întâlnindu-se cu cenuşiu-albastrul lui.

— Poate că i-am aplicat o lovitură năucitoare de pumn şi i-am umplut nasul de sânge mai înainte să mă transforme într-o mumie atât de înfiorătoare.

El a râs uşurel, păstrându-şi zâmbetul cald, iar eu m-am îndreptat toată spre el ca o floarea-soarelui spre lumină.

— Te dai în vânt după loviturile năucitoare de pumn.

— Poate nu atât cât Erin după toate loviturile care au legătură cu vintrele.

El a râs din nou şi s-a aplecat să mă sărute pe frunte, dându-mi drumul foarte repede şi uitându-se în jur. Zâmbetul i s-a şters şi m-am gândit că eu probabil aş fi gata să fac orice ca să-l aduc înapoi.

— Îmi dai un mesaj când termini, după-amiază?

Am dat din cap.

— Da.

* * *

Nu eram sigură ce aveam să găsesc când i-am căutat numele lui Lucas pe Google, miercuri noapte. Speram la un necrolog care să-mi fi dat un punct de pornire, pe care l-am şi găsit. Ca multe necrologuri, acesta, pentru Rosemary Lucas Maxfield, nu dădea niciun indiciu despre cum murise. Nici măcar un „în loc de flori, vă rugăm trimiteți o donație la", la sfârşit cu numele vreunei boli îngrozitoare care o răpusese pe tânăra mamă. Am căutat numele ei, fără să mă aştept la nimic – dar numeroase articole au răsărit imediat, toate datate în urmă cu opt ani. Titlurile mi-au tăiat răsuflarea. Am ales unul şi am dat clic – inima îmi bătea cu atâta putere încât îi puteam simți fiecare zvâcnet – în vreme ce mi-am dorit ca aceste relatări să fi fost despre mama altcuiva. Cineva pe care nu-l cunoşteam.

DOUĂ MORȚI ÎNTR-O CRIMĂ URMATĂ DE SINUCIDERE

Autoritățile au confirmat oribilele detalii ale unei crime urmate de o sinucidere care a avut loc în timpul unei aparente spargeri, în primele ore ale dimineții de marți. Poliția spune că Darren W. Smith, un zilier local, a pătruns prin efracție în casa

lui Raymond şi Rosemary Maxfield pe o fereastră din spate, pe la ora 4 a.m., în dimineaţa de marţi. Dr. Maxfield era plecat cu afaceri. După ce i-a închis fiul în camera lui, Smith a violat-o repetat pe Rosemary Maxfield, înainte de a-i tăia gâtul. Cauza morţii a fost masiva pierdere de sânge de la multiplele răni profunde. Apoi Smith s-a împuşcat mortal. Armele găsite la faţa locului includeau un cuţit de vânătoare de 13 cm şi un pistol de 9 mm.

Smith a fost unul din muncitorii constructori angajaţi să lucreze la casa familiei Maxfield vara asta, mai devreme. Se pare că nu au existat alte legături între Smith şi familia Maxfield, în pofida fotografiilor ce demonstrează supravegherea găsite ieri de anchetatori acasă la Smith. Poliţia crede că Smith ştia de absenţa de acasă a lui Dr. Maxfield.

Neputând să ia legătura cu soţia sau cu fiul său marţi seară, Raymond Maxfield le-a cerut prietenilor de familie, Charles şi Cindy Heller, să treacă pe la ei. Pe la 7 p.m., cuplul a descoperit-o pe Rosemary în dormitorul ei, într-o baltă de sânge, cu Smith alături, mort în urma unei împuşcături în cap autocauzate. Copilul minor a fost dus la Spitalul districtual şi tratat de deshidratare, şoc şi răni minore provocate de legăturile cu care fusese imobilizat, dar altfel nevătămat.

Heller a dat o scurtă declaraţie mai devreme, în această seară, cerând ca presa şi comunitatea să le îngăduie lui Maxfield şi fiului său intimitatea pentru a-şi reveni după modul şocant în care şi-au pierdut soţia şi mama în vârstă de 38 de ani. „Am fost în armată, la Forţele Speciale. Am văzut multe atrocităţi. Dar ăsta e cel mai cumplit lucru pe care mi-a fost dat să-l văd vreodată şi o să regret toată viaţa că mi-am luat soţia cu mine, în seara aceea a spus Heller. Soţii Heller şi soţii Maxfield erau prieteni apropiaţi de şaisprezece ani. „Rose era o soţie şi o mamă adorabilă, o prietenă iubitoare şi minunată. O să ne lipsească nespus."

* * *

— Vă mulțumesc că m-ați primit în afara orelor dumneavoastră de audiență.

Am tras aer în piept şi m-am aşezat, cu mâinile strânse în poală.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre Lucas. Există ceva ce aş vrea să ştiu despre el.

Dr. Heller s-a încruntat.

— Nu ştiu dacă pot divulga ceva. Dacă este o informație de natură personală, ar trebui probabil să-l întrebi dumneata pe el.

Mă temusem că va spune asta, dar trebuia să ştiu mai mult, înainte de a-l revedea pe Lucas. Trebuia să ştiu dacă noaptea aceea fusese catalizatorul pentru cicatricele de la încheieturile lui sau dacă fusese ceva mai mult.

— Nu pot să-l întreb pe el. E despre... ceea ce s-a întâmplat cu mama lui. Cu el.

Dr. Heller arăta ca şi când i-aş fi dat un pumn.

— Ți-a spus el despre asta?

Am clătinat din cap.

— Nu, i-am căutat numele pe Google, căutând necrologul ei. Când n-am reuşit să dau peste nimic, am căutat numele ei. Era şi al dumneavoastră în articolul pe care l-am găsit.

El s-a încruntat.

— Domnişoară Wallace, nu sunt dispus să vorbesc despre ce i s-a întâmplat lui Rose Maxfield doar ca să-i satisfac cuiva curiozitatea morbidă.

Am tras din nou aer în piept, şovăielnic.

— Nu e curiozitate.

M-am dat pe marginea scaunului, mai aproape de el:

— Încheieturile lui... are cicatrice la amândouă. N-am cunoscut niciodată pe cineva care să fi încercat... asta, şi mă tem să nu spun ceea ce nu trebuie. Dumneavoastră l-ați cunoscut de când avenit pe lume. Eu nu-l cunosc decât de câteva săptămâni, dar țin la el. Mult.

El s-a gândit un moment. Şi am ştiut că-şi cântărea în minte ce să-mi spună, uitându-se lung la mine pe sub sprâncenele stufoase. Mi-era greu să-mi închipui că acest bărbat cu voce molcomă şi purtări blânde fusese odinioară un membru al Forţelor Speciale. Mi-era greu să-mi închipui că el fusese cel care descoperise una dintre prietenele sale cele mai apropiate ucise cu sălbăticie. El şi-a dres glasul, iar eu n-am mai mişcat.

— Am devenit bun prieten cu Raymond Maxfield la colegiu. Eram amândoi înscrişi la doctorat, dar în vreme ce eu plănuiam să urmez o carieră clasică, de studiu şi cercetare, Ray era atras de una mai lucrativă, non-academică. Am participat la o mică reuniune, acasă la unul dintre profesorii noştri, a cărui fiică era studentă şi locuia acolo. Era uluitoare – toată numai păr negru şi ochi negri – aşa că atunci când a trecut spre bucătărie, Ray s-a ridicat, a pretextat că aduce gheaţă şi s-a dus după ea. Era cel mai bun prieten al meu, dar n-aveam de gând să-l las să curteze o fată ca aceea. Aici era vorba de fiecare pentru sine.

A chicotit încetişor.

— Cinci minute mai târziu, mă simţeam al dracu' de sigur pe şansele mele. El o întrebase care-i era specialitatea, iar când îi răspunsese „Artă", Ray izbucnise: „Tatăl tău e dr. Lucas – una dintre cele mai luminate minţi ale economiei moderne – şi tu studiezi *arta?* Ce naiba o să faci cu o diplomă de *artă?*"

Ochii îi zâmbeau, pierduţi în amintiri.

— Ea s-a ridicat cât era de înaltă, avea 1,60 în, şi a zis: „O să fac lumea mai frumoasă. Tu ce o să faci? Bani? Sunt atât de impresionată". După care s-a răsucit pe un picior şi-a părăsit bucătăria. Zile de-a rândul Ray a fost furios că nu-i dăduse nicio replică atunci, când stătuse în faţa lui.

O săptămână mai târziu, m-am întâlnit întâmplător cu ea, într-o cafenea. Ea m-a întrebat dacă eram la fel de anti-artă ca prietenul meu. Nu sunt prost, aşa c-am exclamat: „Nicidecum – ştiu cât de importantă e arta în exprimarea

condiției umane!" Așa că ea m-a invitat la o expoziție de-a ei și mi-a spus că puteam să-l aduc și pe Ray. Am regretat imediat că i-am spus și lui despre asta, pentru că era hotărât să-i dea câteva dintre replicile pe care le formulase încontinuu după seara în care se întâlniseră. Galeria era înghesuită între un magazin de băuturi și un depozit de închiriere mobilier. De cum am intrat pe ușă, Ray a făcut o remarcă despre „lumea mai frumoasă" pe care ea n-o făcea, iar mie mi-a venit din nou să-mi dau palme pentru că-l adusesem și pe el. Rose a venit spre noi, îmbrăcată într-o rochie de voal, cu părul ridicat și prins în creștetul capului – o foarte artistică studentă. Împreună cu ea era o blondă elegant îmbrăcată – de regulă, genul lui Ray – pe care ne-a prezentat-o ca fiind prietena ei cea mai bună și, de asemenea, licențiată în finanțe. Ray abia de-a băgat-o în seamă pe cealaltă fată. „Unde sunt lucrările tale?", a întrebat-o pe Rose. Întrebarea lui a părut să-i amorțească deodată toată acreala. Era agitată și ne-a condus la peretele unde erau expuse lucrările ei – acuarele. Am așteptat cu toții încordați ca Ray să-și pronunțe verdictul. El a examinat fiecare pictură fără să zică nimic, apoi s-a uitat la ea și-a spus: „Sunt frumoase. Nu cred c-ar trebui să faci vreodată altceva decât asta". Ea a absolvit trei luni mai târziu și, în noaptea absolvirii, avea un inel pe deget. De îndată ce el a terminat doctoratul, s-au căsătorit și el și-a început cariera cu înflăcărare, așa cum plănuise dintotdeauna să facă. Destul de ciudat, eu am sfârșit cu frumoasa licențiată în finanțe și ne-am căsătorit nu la multă vreme după nunta lor. Toți patru am rămas prieteni apropiați. Landon e ca un văr mai în vârstă al copiilor noștri.

Dr. Heller s-a oprit și-a oftat profund, trist, iar eu m-am simțit din nou stingherită.

— Ray lucra pentru FDIC. Călătorea mult. Eu predam la Georgetown; locuiam la aproape douăzeci de minute unii de ceilalți. Când n-a reușit să ia legătura cu ei, în seara aceea, Cindy și cu mine am dat o fugă cu mașina să verificăm. Am

găsit-o pe Rose în camera ei, cu cadavrul lui Smith, iar pe Landon în camera lui.

Dr. Heller şi-a înghiţit nodul din gât, iar eu nu mai puteam respira.

— El era atât de răguşit de cât ţipase încât nu mai putea vorbi; fusese legat de mâini cu un cablu, de piciorul patului. Trăsese de patul ăla până când se blocase între mobile şi nu mai putuse înainta. Încheieturile îi erau sfârtecate, de cât încercase să se elibereze din legături şi să ajungă la mama lui. Braţele îi erau pline de sânge uscat, ca şi colţul patului. De acolo are cicatricele. Se zbătuse aşa vreo cincisprezece, şaisprezece ore.

Preaplinul din piept mi-a făcut lacrimile să-mi şiroiască pe obraji, dar vocea lui dr. Heller era monotonă, fără inflexiuni. Am simţit că se ţinea la distanţă de amintirile acelea, pe cât putea. Mi s-a părut o cruzime din partea mea că-l făcusem să retrăiască o seară atât de cumplită.

— Rose era inima relaţiei lor. Ray o adora şi s-o piardă în felul acela, tocmai când nu fusese acolo s-o apere… S-a prăbuşit în sine. Făcuse paşi uriaşi în carieră, dar a abandonat totul. S-a mutat cu fiul lui în casa tatălui său, pe coastă, şi s-a întors la barca de pescuit de care fusese atât de hotărât să nu ştie, când plecase de acasă, la optsprezece ani. Tatăl lui a murit, doi ani mai târziu, lăsându-i lui tot ce avea. London s-a închis în el în alt mod. Cindy şi cu mine încercaserăm să-i spunem lui Ray că n-ar trebui să-l dezrădăcineze din mediul lui cunoscut, că avea cu siguranţă nevoie de terapie, dar Ray îşi pierduse minţile de durere. Nu mai putea suporta să locuiască în casa aceea, în oraşul acela.

Profesorul s-a uitat la mine şi a scos o batistă-şerveţel dintr-o cutie de pe birou, când mi-a văzut faţa.

— Cred că restul trebuie să-l afli de la Landon – vreau să spun, Lucas. Şi-a schimbat numele, folosindu-l pe cel mijlociu – numele mamei lui înainte de căsătorie – când a venit aici, la colegiu. O încercare de a se reinventa, bănuiesc.

Un obicei de optsprezece ani e greu de dezbărat, iar el nu m-a corectat destul în ultimii trei ani.

M-a cercetat cu atenție şi a oftat.

— Mi-aş dori să nu te fi văzut niciodată ieşind din apartamentul lui. În ceea ce mă priveşte, orice restricții student-preparator sunt încheiate. Asta… ca să ştii.

M-am şters cu şervețelul la ochi şi i-am mulțumit.

Restricțiile universității erau ultima mea grijă.

Capitolul 22

— Eşti un bucătar priceput.

Am luat paharele goale şi m-am dus după Lucas la chiuvetă. El spăla bolurile de resturile de *pesto* şi s-a întors să ia paharele de la mine.

— E uşor de făcut paste – varianta studențească perfectă de a impresiona o fată la întâlnire, cu priceperea ta extraordinară la gătit.

— Deci asta e o întâlnire?

Înainte de-a putea el să facă vreo mutră de oarecum, am adăugat:

— Şi ai făcut pesto-ul din nimic – te-am urmărit. Asta a fost impresionant în sine. De altfel, tu n-ai locuit niciodată într-un cămin, unde opțiunile de paste sunt de regulă Chef Boyardee la cutie sau plicuri de tăiței japonezi doi-la-un-dolar. Ocazional, Lean Cuisine. Crede-mă, abilitățile tale sunt categorie epicureice.

El a râs, dăruindu-mi zâmbetul plin după care mă topeam.

— Nu, zău?

I-am răspuns tot cu un zâmbet, dar mi s-a părut fals – de parcă altcineva îmi plămădise un contur vesel pe buze, când eu eram incapabilă să simt bucuria.

— Zău.

În fiecare minut, mă luptam cu groaza din ce în ce mai mare în privința celor aflate de pe Internet, cu o seară în urmă, şi de la dr. Heller, cu câteva ore mai devreme. Lucas trecuse printr-un asemenea iad, şi nu împărtăşise cu nimeni experiența lui, din câte ştiam eu. Spusese că erau lucruri pe care nu le ştiam despre el şi pe care el s-ar putea să nu fie niciodată în stare să le dezvăluie, iar în loc să-i respect secretele, eu le dezgropasem. Voiam să fiu eu cea lăsată să intre, dar iscodirea mea putea fi cu uşurință întoarsă într-un pretext să fiu dată afară.

— Bănuiesc că mi-aş strica reputaţia de maestru bucătar dacă ţi-aş spune că am pregătit fursecuri de la cutie pentru desert.

Expresia lui era gravă.

— Glumeşti? mi-am dat ochii peste cap. Ador fursecurile de la cutie. Cum de-ai ştiut?

Încerca să-şi păstreze atitudinea severă, dar nu-i ieşea.

— Eşti plină de contradicţii, domnişoară Wallace.

Mi-am ridicat privirea spre el, arcuind o sprânceană.

— Sunt fată. Asta face parte din fişa postului, domnule Maxfield.

Şi-a şters mâinile pe un ştergar de bucătărie, pe care l-a aruncat pe bufet, trăgându-mă apoi spre el.

— Îmi dau seama perfect că eşti o fată.

Degetele lui s-au împletit cu ale mele şi mi-a dus ambele mâini la spate, blând, apăsându-mi-le sub talie. Respiraţia mi s-a înteţit, deopotrivă cu bătăile inimii, în timp ce ne priveam unul pe altul.

— Cum ieşi din această strânsoare, Jacqueline?

Braţele lui mă înconjuraseră, iar trupul meu se arcuise într-al lui.

— N-aş vrea să ies, am şoptit eu. Nu vreau să ies.

— Dar dacă ai vrea, cum ai face?

Am închis ochii şi am vizualizat în minte.

— Te-aş lovi cu genunchiul în vintre. Te-aş călca peste degetele picioarelor.

Am deschis ochii şi am apreciat înălţimile noastre.

— Eşti prea înalt pentru o lovitură cu capul, cred. Poate doar să sar, cum ne-au învăţat la tabăra de fotbal.

Colţul gurii i s-a ridicat, amuzat.

— Bine.

S-a aplecat, buzele noastre ajungând la doar câţiva centimetri distanţă.

— Şi dacă te-aş săruta şi tu n-ai vrea?

Îl voiam atât de tare că mi se învârtea capul.

— Te-aş… te-aş muşca.

— Oh, Doamne, a şoptit el, închizând ochii. De ce sună asta atât de *bine?*

M-am sprijinit de el şi m-am ridicat, cât de aproape puteam ajunge, dar buzele lui erau încă de neatins, iar braţele, prinse la spate, nu se puteau întinde să-l aplece.

— Sărută-mă şi află.

Buzele lui erau calde. Mă săruta cu grijă, apucându-mi uşor buza de jos şi sugând-o. Trecând cu vârful limbii peste colţul gurii lui, i-am atins cercelul, uşor, iar el a scos un geamăt şi m-a strâns în braţe atât de tare, că nici nu mai puteam respira. Mâinile mi s-au eliberat brusc şi m-a apucat de şolduri, ridicându-mă pe bufet, răsturnând astfel raportul de înălţime.

Înfigându-mi degetele în părul lui, i-am pătruns cu limba în gură, prudent, plimbând-o pe cerul gurii, imediat în spatele dinţilor, în timp ce-mi încolăceam braţele şi picioarele în jurul lui. Mi-a supt adânc limba în gura lui şi am scos un sunet ca fiind luată prin surprindere. Nu mai sărutasem niciodată pe cineva aşa; nu mai fusesem niciodată sărutată aşa. Cu o mână la ceafa mea, conducându-mă, cu cealaltă legănându-mă pe marginea bufetului, m-a convins s-o fac din nou şi când am făcut-o, mi-a mângâiat limba cu a lui, apăsându-şi dinţii peste suprafaţa ei şi muşcând-o uşor, când mi-o retrăgeam.

— La naiba, am gemut, înainte de a-şi vârî el limba în gura mea, în sfârşit, şi l-am strâns mai tare, peste tot, gata să strig de cât de grozav mă simţeam.

Smulgându-mă de pe bufet, m-a dus cu paşi mari în camera lui şi ne-am prăbuşit pe pat, picioarele mele fiind încă încolăcite strâns în jurul lui. Sprijinindu-se în braţe, deasupra mea, m-a sărutat adânc, răvăşindu-mi gura până ce am început să mă zvârcolesc sub el. M-a ridicat şi mi-a scos puloverul, iar eu i-am descheiat cămaşa. Lăsând-o să atârne deschisă, el a început să-mi desfacă fermoarul jeanşilor, oprindu-se să se uite întrebător la mine.

— Da.

Nu era nici urmă de ezitare în vocea mea.

Mi-a tras fermoarul până jos, încet, urmărindu-mi chipul; am simțit încărcătura momentului, în timp ce stăteam nemişcată, gâfâind slab şi privindu-l în ochi. Cu o mână pe coapsa mea şi cealaltă încremenită la baza fermoarului, a murmurat:

— N-am mai încercat asta cu nimeni... *important* de multă vreme. N-a mers niciodată.

Am încercat să-mi țin în frâu neîncrederea, mult prea evidentă în tonul meu.

— N-ai mai făcut sex până acum?

El şi-a închis ochii şi a oftat, mâinile urcând să-mi apuce mijlocul dezgolit.

— Am făcut. Dar nu cu cineva la care să țin sau... apropiat. Chestii de genul o dată şi gata. Atât.

Şi-a ridicat ochii spre mine.

— O dată şi gata? Tot timpul?

A zâmbit trist, plimbându-şi degetele pe talia mea, pe sub betelia jeanşilor.

— Nu e ca şi când ar fi fost nenumărate. Au fost mai multe înainte, în liceu, decât au fost în ultimii trei ani.

Nu ştiam ce să-i răspund la asta. Nu mă puteam concentra la nimic, în afara degetelor lui care se agățaseră de găicile jeanşilor, de o parte şi de alta.

— Lucas? Am spus da şi am vorbit serios. Vreau asta... dacă ai protecție, adică. Vreau asta, cu tine. Aşa că e okay.

Mă bâlbâiam, îngrijorată că ar putea să se sfârşească la fel ca în urmă cu şase zile. Am răsuflat prelung şi am vorbit aproape în şoaptă:

— Te rog, nu-mi cere să spun stop.

Uitându-se în ochii mei, a tras de jeanşi şi eu mi-am ridicat şoldurile. Jeanşii mi-au alunecat pe picioare, iar el i-a aruncat deoparte, dezbrăcându-şi apoi cămaşa şi scoțându-şi jeanşii.

— Vreau să fie mai bine decât okay. Meriți să fie mai bine decât okay.

După ce a luat un prezervativ dintr-o cutie de pe noptieră şi a aruncat pliculeţul pe pat, şi-a făcut loc între picioarele mele. Tremuram de parcă n-aş fi avut niciun fel de experienţă.

— Tremuri, Jacqueline. Vrei să…

— Nu.

Mi-am lipit degetele tremurătoare peste gura lui.

— Mi-e doar puţin frig.

Şi am foarte mari emoţii.

El a scos pătura de sub mine, aruncând-o înapoi, peste noi. Lăsându-se cu toată greutatea peste mine, m-a sărutat pe îndelete, înainte să se uite atent în ochii mei, plimbându-şi degetele peste faţa mea.

— E mai bine?

Am tras adânc aer în piept, temerile mele dispărând sub atingerea lui, dorinţa amplificându-se mai mult decât în urmă cu câteva minute, în bucătărie.

— Da.

Cu degetul mare mângâindu-mi tâmpla, vârfurile celorlalte degete se jucau în părul meu. Ochii îi erau atât de palizi, de atât de aproape, încât îi vedeam faţetele fragmentate.

— Ştii că poţi s-o spui.

Vocea lui coborâse, mai joasă şi mai blândă.

— Dar de data asta nu ţi-o cer eu.

— Bine, i-am răspuns, ridicându-mi capul ca să-i capturez gura, frământându-i cu mâinile muşchii tari de pe spate, înainte de a-mi trece unghiile de la omoplaţii lui până jos, spre şolduri.

Şovăiala de mai devreme dispărând, a dat jos ultimele petice de ţesături pe care le mai purtam, şi-a pus prezervativul, m-a sărutat pătimaş şi s-a avântat în mine.

Dacă ar fi fost Kennedy, s-ar fi sfârşit în câteva minute.

Ultimul meu gând coerent, când Lucas a trecut, fără grabă, să mă sărute şi să-mi atingă fiecare parte din mine la care putea ajunge, iar trupul meu se arcuia într-al lui, a fost *Oh… deci despre asta era vorba.*

* * *

Stăteam întinşi, cu faţa unul la celălalt, cuibăriţi sub aşternuturi, doar cu umerii afară. I-am urmărit privirea lunecând peste faţa mea, oprindu-se asupra fiecărei trăsături, de parcă voia să le ţină minte: ureche, maxilar, gură… bărbie, gât, arcuirea umărului.

S-a întors apoi la ochii mei, ridicând mâna şi reluând inspecţia trăsăturilor, în timp ce-mi urmărea răspunsul. Când degetele lui mi-au trecut peste buze, au şovăit puţin pe contur, înainte de a-mi mângâia buza de jos, iar eu am înghiţit în sec şi m-am concentrat să respir. Ochii i-au coborât şi s-a uitat câteva clipe lungi, înainte de a-mi cuprinde în palmă ceafa, dându-se mai aproape şi sărutându-mă atât de uşor că abia l-am simţit, până când firava conexiune s-a aprins şi a ricoşat prin mine, străbătându-mă până-n vârful picioarelor ca un curent electric.

Am suspinat şi răsuflările ni s-au amestecat. Trăgând păturile până la mijloc, m-a împins pe spate şi, sprijinindu-şi faţa în palmă, şi-a continuat cercetarea amănunţită. Pielea mea dezgolită ar fi trebuit să fie rece, dar mi se încălzea sub privirea lui.

— Vreau să te desenez aşa.

Vocea îi era la fel de slabă ca şi atingerea – acum trecând pe linia claviculei, înainte şi înapoi, înainte de a coborî.

— Pot să presupun că nu va ajunge pe perete?

Mi-a zâmbit cu afectare.

— Ăă, nu, asta n-o să ajungă pe perete, oricât de ispititor ar fi gândul. Ţi-am făcut mai multe portrete care nu sunt pe perete.

— Mai multe?

— Mmm-hmm.

— Pot să le văd?

Şi-a muşcat buza de jos, degetele plimbându-se peste rotunjimile sânilor şi urmărind ridicăturile fiecărei coaste.

— Acum?

Mâna lui caldă mi-a cuprins talia şi m-a tras mai aproape. M-am uitat în ochii lui, în timp ce ne-am rostogolit şi a ajuns deasupra mea.

— Poate puțin mai încolo…

El a început să se lase, cu delicatețe, în jos.

— Bine. Căci mai am vreo două lucruri pe care-aş vrea să le fac înainte de asta.

* * *

Şi-a pus boxerii închişi la culoare înainte de a lipăi până în bucătărie. Am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se o clipă mai târziu, vocea lui murmurând ceva, amestecată cu mieunatul insistent al lui Francis. A venit înapoi cu un pahar înalt plin cu lapte şi o farfurie de fursecuri.

Întinzându-mi farfuria, el a luat o înghițitură de lapte, aşezând paharul pe noptieră. M-am aşezat, ținând cearşaful peste sâni, şi l-am urmărit mişcându-se prin camera întunecată. A aprins veioza de la capul patului şi a luat caietul de desen. Puse unul peste altul, într-un colț al biroului, se aflau mai multe caiete întocmai ca acela pe care-l avea în mâini.

Pe mijlocul spatelui, între omoplați, avea o cruce cu aspect gotic, nu destul de sus cât să se vadă ieşind de sub un tricou. Restul tatuajelor formau rânduri micuțe, înconjurând crucea, făcute fără intenția de a fi citite de la distanță, ca şi poezia de pe partea lui stângă. Pielea îi era curată de la omoplați în jos. Întorcând capul, m-a surprins studiindu-l – n-am avut timp să mă uit în altă parte, deci n-aveam cum să-mi ascund examinarea.

S-a urcat în pat, aranjând pernele şi aşezându-se în spatele meu, cu picioarele de-o parte şi de alta a coapselor

mele, pe sub pături. În timp ce m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de pieptul lui şi ronțăind un fursec, el a deschis caietul de schițe şi l-a răsfoit, unele pagini conținând nu mai mult decât contururi, linii şi forme vagi, altele fiind portrete detaliate de oameni, reprezentări de obiecte şi scene. Câteva erau terminate şi datate, dar majoritatea erau incomplete.

În cele din urmă, a deschis la prima schiță cu mine – pe care trebuie s-o fi făcut în timpul cursului, când stăteam lângă Kennedy. Țineam bărbia în palmă şi cotul pe bancă. I-am luat caietul şi am dat eu mai departe paginile, încet, uluită de talentul lui. Schițase două dintre clădirile cele mai vechi ale universității, un băiat cu skate-ul pe o pistă şi un cerşetor la marginea campusului vorbind cu doi studenți. Intercalate printre acestea, erau ilustrații meticuloase de chestii mecanice.

Am dat pagina la un alt portret de-al meu, acesta foarte de aproape – trăsăturile feței şi părul abia sugerate, dar nimic altceva. Mâzgălită în colț era o dată – două sau trei săptămâni înainte să mă fi părăsit Kennedy.

— Te deranjează... că te-am urmărit înainte de a mă fi cunoscut?

Tonul lui era precaut.

Am găsit că era imposibil să mă deranjeze ceva în momentul ăla, înfăşurată în el, cum eram. Am clătinat din cap.

— Eşti doar bun observator şi, din oarecare motive, m-ai considerat un bun subiect. De altfel, ai desenat multe persoane care n-au ştiut că le scrutai atât de atent, bănuiesc.

El a chicotit şi apoi a suspinat.

— Nu ştiu dacă asta mă face să mă simt mai bine sau mai rău.

Aplecându-mă într-o parte, rezemându-mi capul de pieptul lui tatuat, m-am uitat la el. Încă ținând strâns cearşaful peste sâni, într-o tardivă afişare a pudorii, sau a

nesiguranței, i-am urmărit privirea aţâţată înainte de a şi-o ridica spre faţa mea.

— Nu mai sunt supărată că nu mi-ai spus că tu erai Landon. Singurul motiv de supărare a fost că am crezut că te jucai cu mine, dar era exact opusul.

Am lăsat cearşaful să cadă, iar privirea lui arzătoare a căzut odată cu el. Ridicându-mi degetele, i le-am trecut uşor peste pielea netedă de pe obraz. Trebuie să se fi bărbierit cu puțin înainte de a sosi eu aseară.

— Nu mi-ar putea fi niciodată frică de tine.

Fără vreun cuvânt, mi-a luat farfuria din poală şi caietul de schițe din mână, apoi m-a ridicat şi m-a întors în poala lui. Înconjurându-mă cu braţele, şi-a plimbat gura peste sâni, în timp ce mâinile mele se încurcau în părul lui. Am ignorat reproşul din minte – cel care stăruia să-mi spună că eu eram acum cea care ascundea informații şi, deşi poate că nu mă temeam de Lucas direct, mă temeam să nu mă părăsească dacă i-aş fi spus ce aflasem şi cum aflasem.

Inspirând de acum familiarul său miros, mi-am trecut degetele peste cuvintele şi desenele de pe pielea lui, în timp ce el mă săruta, înăbuşindu-mi mustrările de conştiință până la nivelul unui zumzet îndepărtat.

Capitolul 23

— Deci unde e…

Vocea lui Benji s-a stins când i-am aruncat o privire de avertisment, iar el a încheiat întrebarea printr-o scurtă privire spre locul neocupat de Lucas şi prin tipicul joc al sprâncenelor.

— Azi e recapitularea finală, deci n-are de ce să fie prezent.

— Ah.

A zâmbit, aplecându-se peste braţul scaunului şi coborându-şi vocea.

— Deci… de vreme ce ştii această mică informaţie internă şi voi doi aţi ieşit din sală împreună, în ultimele două zile… pot presupune că acum cineva ia lecţii private cu preparatorul?

Când mi-am strâns buzele, el a ridicat un pumn şi-a lălăit:

— Punct ochit, punct lovit!

Dându-mi ochii peste cap, mi-am ciocnit pumnul de al lui, ştiind că avea să-şi ţină pumnul ridicat între noi până când aveam s-o fac.

— Doamne, Benji! Eşti aşa un frate perfect.

El a rânjit, cu ochii mari.

— Femeie, dacă n-aş fi fost pe invers, te-aş fi furat de la el *atât de tare.* Am râs amândoi şi ne-am pregătit să luăm notiţe la macroeconomie pentru ultima oară.

— Bună, Jacqueline.

Kennedy se strecurase pe scaunul liber de lângă mine, şi Benji i-a aruncat o privire cu ochii mijiţi, pe care el n-a catadicsit s-o bage în seamă.

— Voiam să te pun la curent.

Stătea într-o parte în bancă, să fie cu faţa spre mine, vorbind cu voce scăzută.

— Comisia disciplinară a decis să-l lase să rămână în campus, pentru săptămâna următoare, câtă vreme se supune interdicţiilor ordinului de restricţie – asta pentru că a pledat nevinovat şi pentru că mai e doar o săptămână până

se termină semestrul. Va trebui să plece din campus de îndată ce se încheie examenele, totuşi.

Deja ştiam că Buck fusese eliberat pe cauțiune şi că se aflase sub arest numai marți după-amiază – Chaz o sunase pe Erin să-i spună, iar ea ne transmisese informația mie şi părinților lui Mandi.

— Grozav. Deci, stă în casa frăției?

Cu toții speraserăm că va fi dat afară din campus, dar administrația prefera să accepte prezumția de nevinovăție.

— Da, pentru săptămâna următoare, dar după aceea pleacă. Frăția nu trebuie să fie imparțială precum conducerea universității.

A zâmbit şi-a continuat:

— Aparent, D.J, s-a luminat, după ce a vorbit cu Katie. Dean a acceptat, până la urmă, să-l lase pe Buck să stea numai până în săptămâna examenelor finale a fost singurul compromis pe care l-au făcut – şi nu i se dă voie decât să meargă la examenele programate şi înapoi.

Lăsându-şi mâna caldă peste a mea, s-a uitat în ochii mei.

— Îți mai pot… îți mai pot fi de ajutor cu ceva?

Îl ştiam pe fostul meu iubit destul de bine ca să înțeleg ce întreba de fapt, dar pentru el nu mai exista a doua şansă în inima mea. Locul era ocupat, dar chiar şi dacă n-ar fi fost, eram sigură că aş fi preferat să fiu singură, decât cu cineva care mă putuse părăsi aşa cum o făcuse el. De două ori. Mi-am retras mâna.

— Nu, Kennedy. Nu trebuie. Sunt bine.

A oftat, coborându-şi privirea de la fața mea la genunchii lui. Dând din cap, s-a mai uitat la mine o ultimă oară, şi am fost deopotrivă mulțumită şi întristată să văd în ochii lui că-şi dădea seama pe deplin de tot ce pierduserăm. Ridicându-se să se întoarcă la locul lui, s-a scuzat ca să treacă pe lângă vecina mea întârziată, care, pentru prima oară, n-a avut nimic de spus despre planurile ei de weekend.

* * *

Anul întâi îi cernuse pe muzicienii care cântaseră în orchestra, trupa sau corul liceului lor şi erau slabi – cei care veniseră la colegiu crezându-se deasupra competenţelor obişnuite, ca portativele şi interpretarea, ca să nu mai vorbim de teoria muzicii. Cea mai mare parte a studiului muzicii în anii mai mari era dedicată perfecţionării interpretării, aşa că petreceam ore în şir pe săptămână exersând – adesea ore în şir pe zi. Nimic nu era vreodată perfect cât să rişti să o laşi mai moale.

Eu venisem în campus puţin răsfăţată. Acasă, exersasem ori de câte ori vrusesem; mama şi tata nu mă limitaseră niciodată, deşi, recunosc, şi eu eram rezonabilă când îmi alegeam orele de exersat. Cum nu puteam să-mi ţin contrabasul cât o piesă de mobilier în camera de la cămin, fusesem nevoită să-mi fac rost de un dulap de vestiar pentru el în clădirea de muzică şi să mă programez la sală pentru a exersa. Am învăţat repede că locurile pentru seară se duceau ca pâinea caldă; deşi clădirea era deschisă aproape nonstop, n-aş fi vrut să mă târăsc prin campus la două dimineaţa ca să exersez.

Programarea repetiţiilor cu ansamblul de jazz fusese şi mai complicată. Începând încă din anul întâi, ne întâlneam de două sau trei ori pe săptămână. În ultima vreme, devenise evident de ce rezervările de studio de duminică dimineaţa se puteau face fără bătaie de cap. Duminica era ziua de mahmureală pentru majoritatea studenţilor, iar cei cu specializarea în arte nu erau scutiţi. Pe la jumătatea semestrului de toamnă, cei mai mulţi dintre noi chiuliserăm de la repetiţiile de duminică dimineaţa o dată sau de două ori. Dacă mersese când fuseserăm studenţi în anul întâi, acum nu mergea deloc.

Chiar înainte de a începe recitalul colegilor, vineri seara, eu îi repetasem unuia dintre cântăreţii noştri la corn de ce nu puteam să ajung la repetiţia ansamblului programată în

ultimul minut pentru duminică dimineaţă, chiar dacă spectacolul nostru era seara.

— Am oră mâine…

— Da, da, ştiu. Ora ta de *autoapărare.* Bine. O să ne facem de cacao mâine seară, cum vrei tu.

Henry era fără îndoială talentat, de parcă se născuse cu un saxofon în mâinile lui cu degete lungi. Atitudinea lui pompoasă combinată cu talentul real, de regulă ne intimida ca naiba pe toţi. În clipa aceea, totuşi, eu mă săturasem să fie tot timpul un nemernic.

— Asta-i o aiureală, Henry!

M-am uitat mânioasă la el, în timp ce el s-a aplecat înfumurat în partea cealaltă a lui Kelly, pianistul nostru, care alesese să nu se bage în cearta noastră.

— N-am chiulit decât la o repetiţie tot semestrul.

El a ridicat din umeri.

— Dar sunt pe cale să se facă două, nu-i aşa?

Înainte de a-i putea răspunde, recitalul a început. M-am aşezat la loc, pe scaunul meu, scrâşnind din dinţi. Eram o muziciană mult mai serioasă decât oricare din grup, dar duminică era ultima şedinţă de la cursul de autoapărare, apogeul tuturor lucrurilor pe care le învăţaserăm. Era important.

Erin tot visase la partidele unu-la-unu pe care le plănuise Ralph între fiecare dintre membrele grupei şi Don sau Lucas.

„O să încerc să-l iau pe Don", promisese ea, când se îmbrăcase să plece la serviciu, iar eu mă pregăteam pentru ultimul recital obligatoriu cu colegii din semestrul acela.

Închizându-şi un ochi în oglindă, în timp ce-şi aplica un strat de mascara pe celălalt, ea mă tachinase: „N-aş vrea să-i stric părţile vitale băiatului tău de jucărie, înainte de a termina tu să te joci cu el!"

Nu primisem niciun semn de la Lucas toată ziua, deşi amândoi eram atât de ocupaţi, încât aproape că nu avusesem timp să mă gândesc la absenţa aceea de comunicare şi la ce însemna ea. Aproape.

În urmă cu un an, nu mă gândeam că mă voi culca vreodată cu altcineva decât cu Kennedy. El mai fusese cu alte fete înaintea mea – chiar dacă nu altfel, experiența lui în timpul primului meu act făcuse foarte clar acest lucru. Nu mă deranjase, adică nu prea mult, deşi nu vorbiserăm niciodată despre asta. Lucas, de asemenea, avea evident experiență, deşi îmi spusese că niciuna dintre fetele de dinainte nu fusese *semnificativă*. Dacă mi-ar fi mărturisit vreodată Kennedy ceva asemănător, aş fi fost uşurată, dacă nu chiar încântată. Trecutul întunecat al lui Lucas făcuse ca mărturisirea să fie sfâşietoare pentru mine şi nu eram sigură ce însemna asta pentru el, pentru mine, pentru noi.

* * *

La începutul orei, am recapitulat toate mişcările pe care le învățaserăm, în vreme ce Ralph trecea prin cameră, împărțind sugestii şi încurajări. Don şi Lucas au lipsit, în prima oră, tocmai pentru că Ralph voia să rămânem detaşate emoțional de ei, ca să nu ne simțim stingherite lovindu-i cu violență în ultima oră. Eu m-am întrebat, totuşi, câte dintre noi ar pierde secunde prețioase îngrijorându-se că reacționează exagerat – mici, prețioase tic-tacuri de ceas petrecute nu să ne apărăm, ci gândind: *dar eu îl cunosc pe tipul ăsta.*

Cu inima în gât, am urmărit cum fiecare dintre colegele mele de grupă îşi folosea nou descoperitele tehnici de apărare pe un Don sau Lucas împachetat în apărători. În timp ce ne apropiam, rând pe rând, de saltea, fiecare dintre noi beneficia de o şarjă de urale din partea a unsprezece persoane însetate de sânge, în vreme ce băieții schimbau rolurile, ca să se poată odihni după ce fuseseră loviți cu pumnul, cu piciorul şi ocărâți. De vreme ce apărătorile căptuşite ne amortizau loviturile, erau nevoiți să joace un pic de teatru – potrivindu-şi reacțiile de parcă fiecare pumn plasat sau lovitură de picior dată îşi făcuse efectul. Aşa că,

atunci când Erin a găsit o deschidere şi şi-a repezit o lovitură de picior perfectă în vintre, Don s-a prăbuşit la pământ, ca scos din funcțiune. Unsprezece glasuri au strigat:

— Fugi! Fugi!

Dar corpul mare, căptuşit, al lui Don, îi bloca evadarea directă spre „zona de siguranță" desemnată, lângă uşă, iar Erin a şovăit pentru o fracțiune de secundă. El s-a rostogolit spre ea şi noi am țipat şi mai tare. Incitată, ea i-a sărit pe piept ca pe o trambulină şi, după ce-a aterizat, s-a întors să-i mai ardă două şuturi, înainte să fugă.

Când a ajuns la uşă, şi-a fluturat ambii pumni în aer şi a sărit în loc, în aplauzele şi uralele tuturor. Ralph a bătut-o pe umăr când s-a întors la noi, iar eu am privit spre Lucas. Cu zâmbetul lui fantomatic, el o urmărea. Încă o femeie căpătase putere. Încă una căreia i se dăduse abilitatea de a se apăra într-un atac. Încă una care nu avea să aibă soarta mamei sale. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei şi m-am întrebat dacă aceste momente unice, de speranță, vor fi vreodată de-ajuns să-i aline durerea care-l bântuia. Durere de care eu, teoretic, nu ştiam.

Mutându-şi privirea de la mine, s-a dus să-şi aştepte următoarea potențială victimă să vină pe saltea. Rămăseserăm două – o secretară cu voce foarte slabă, pe nume Gail, de la centru de sănătate al studenților, şi eu.

Ralph s-a uitat spre noi două.

— Cine urmează?

Gail a făcut un pas înainte, tremurând vizibil. În timp ce Ralph îi şoptea indicații secrete – ceva ce nu mai făcuse pentru niciuna dintre noi – Lucas s-a apropiat uşor de ea. Manualul nostru de instrucțiuni spunea că a avea încredere că poți riposta era o parte esențială a antrenamentului în autoapărare, şi am ştiut că asta îi dădeau ei acum lui Gail, încredere. Cu cât mai mulți pumni şi lovituri de picioare îi aplica, uralele noastre creşteau, iar ea lupta şi mai îndârjit. Când s-a întors la grup, acceptând laudele noastre, pe fața ei

se vedeau lacrimi şi corpul încă îi tremura – dar avea un zâmbet de un kilometru.

Eu m-am dus ultima, împotriva lui Don. Adrenalina mi-a țâşnit prin vene în clipa în care am păşit pe saltea şi m-am întrebat dacă micile valuri de şoc ce alergau prin mine erau vizibile pentru toată lumea, cum fuseseră mâinile nesigure ale lui Gail când trupul ei firav luase poziție de apărare. Îmi dădeam seama că Lucas şi Erin mă urmăresc cu atenție; ei erau singurii care ştiau exact ce mă adusese pe mine acolo. Totul s-a terminat într-un minut, cel mult două.

Don mi-a dat târcoale, murmurând *bună, iubito* – comentariul care făcea parte din scenariu. Mi-am ținut ochii asupra lui, cu tot trupul încordat, aşteptând. Deodată, el a fandat brusc spre mine şi a încercat să mă apuce de braț. I-am blocat mâna de încheietură, apoi am ratat o lovitură iute de picior şi-am sfârşit într-o îmbrățişare de urs din față. Nu eram sigură dacă a fost doar în capul meu sau chiar am strigat – pentru că totul părea să se mişte cu încetinitorul şi mut, de parcă eram sub apă – dar am auzit vocea lui Erin strigând: *OUĂLE!*

Am lovit cu genunchiul drept în sus, smulgându-mă din strânsoarea lui Don, care a gemut şi mi-a dat drumul. Alergând la uşă, am auzit vocea de majoretă a lui Erin ridicându-se peste ale tuturor. A străbătut în fugă sala ca să mă îmbrățişeze când am ajuns în zona de siguranță, iar peste umărul ei, am privit expresia lui Lucas. Îşi dăduse jos apărătoarea de cap şi îşi pieptăna cu degetele părul pe spate, astfel încât i-am putut vedea clar fața şi familiarul zâmbet abia schițat.

* * *

Lucas: Te-ai descurcat bine azi-dimineață.
Eu: Da?
Lucas: Da.
Eu: Mesi.

Lucas: Cafea duminică? Te iau pe la 3?
Eu: Sigur:)

* * *

Spectacolul de sâmbătă seara mi-a solicitat toată atenția, împiedicându-mă să mă gândesc la altceva până ce n-am ajuns în camera mea. Erin încă nu se întorsese de la o altă şedință cu membrele asociației de fete, dar trebuia să vină curând. Toți din cămin erau treji, învățând – sau agitându-se temători – pentru examenele finale. Totuşi se bucurau de ultimul weekend plin de dinainte de vacanță, mai mult decât gata să plece acasă. Vocile de pe hol alternau de la tensionate de dinainte de examene, la entuziasmate dinainte de vacanță.

O melodie cu tonuri profunde de bas trecea prin peretele de lângă patul meu, iar degetele mi se mişcau odată cu ea. Din când în când, faptul că eu cântam la bas îi nedumerea pe străini care de regulă îşi imaginau un instrument electric şi o trupă de garaj. Lucas arăta mai potrivit pentru rolul ăsta decât mine – părul negru căzându-i în ochi, micul cercel de argint în colțul arcului plin al buzei de jos, ca să nu mai spun de tatuaje şi de muşchii supli, bine definiți, care ar fi arătat atât de sexy pe scenă, zărindu-se pe sub un tricou subțire. Sau fără tricou deloc.

Oh, Doamne. *N-aveam să mai adorm niciodată.*

Telefonul meu a sunat, afişând un mesaj de la Erin.

Erin: Vorbesc cu Chaz. Poate întârzii. Eşti ok?
Eu: Sunt bine. TU eşti ok?
Erin: Confuză. Poate m-aş simți mai bine dacă i-aş da pur şi simplu un picior.
Eu: OUĂLE!!!!!
Erin: Exact.

* * *

— Oamenii ăştia sunt nebuni.

Cu genunchii la piept, mă cuibărisem lângă Lucas, în timp ce el desena două caiace pe lac.

— Trebuie să fie mai frig acolo, pe apă, decât aici, pe mal.

El a zâmbit şi a întins mâna pe după mine ca să-mi ridice gluga hainei peste fularul de caşmir şi căciula de lână pe care le purtam.

— Crezi că ăsta e frig? a zis ridicându-şi o sprânceană la mine.

M-am încruntat şi mi-am dus degetele în mănuşă la nas, care părea anesteziat ca după o injecție la dentist, chiar înainte de a intra cu freza într-un dinte.

— Mi-a amorțit nasul! Cum îndrăzneşti să râzi de sensibilitatea mea la temperaturi de epocă glaciară? Şi eu care credeam că eşti de pe coastă. Nu e mai cald acolo?

Chicotind, şi-a vârât creionul după ureche, pe sub fes, a închis caietul de desen şi l-a pus pe bancă.

— Da, cu siguranță e mai cald pe coastă, dar nu acolo am crescut eu. Nu sunt sigur că ai putea supraviețui unei ierni în Alexandria, dacă eşti aşa o smiorcăită.

Am icnit, prefăcându-mă ultragiată şi dându-i un pumn în umăr, el prefăcându-se că e incapabil să blocheze lovitura.

— Au, drace – retrag cuvintele! Eşti fără inimă.

S-a întors şi şi-a petrecut brațul în jurul meu, răsplătindu-mă cu zâmbetul acela plin:

— Crâncen de agresivă.

Între apropierea lui fizică şi îmbrățişarea lui emoțională, eu zumzăiam fericită şi m-am cuibărit mai lângă el, închizându-mi ochii.

— Am o lovitură de pumn năucitoare, i-am murmurat în hanorac.

Jacheta lui de piele stătea împăturită pe bancă, lângă blocul de desen. Insistase că nu era destul de frig ca să aibă nevoie de ea, decât pe motocicletă.

El mi-a imitat zumzăitul, dându-mi capul pe spate cu un deget fără mănuşă, ciudat de neînghețat.

— Ai. De fapt, mi-e puțin frică de tine.

Fețele noastre erau la câțiva centimetri distanță, respirația lui amestecându-se cu a mea într-un singur nor de aburi între noi.

— Nu vreau să-ți fie frică de mine.

Cuvintele nu m-au ajutat să adaug ce îmi trecea prin minte: *Vorbeşte cu mine, vorbeşte cu mine.* Excluzând asta, voiam să mă sărute ca să nu mai simt vinovăția crescând, amenințând să se reverse într-o irevocabilă confesiune. De parcă îmi rostisem rugămintea cu voce tare, el s-a aplecat şi m-a sărutat blând.

Capitolul 24

Cei mai mulți studenți plecau de îndată ce primeau nota la ultimul examen. Erin pleca sâmbătă, dar eu mai rămâneam pentru că elevul meu preferat de la generală mă invitase la concertul lui, luni seară – ajunsese instrumentist de prim scaun în orchestră şi voia să se fălească. Ni se cerea să părăsim căminul pentru vacanța de iarnă până marți, aşa că aveam să mă duc acasă în ziua aceea fie că voiam sau nu.

Maggie, Erin şi cu mine ne-am întâlnit în bibliotecă pentru a învăța în vederea ultimului nostru examen din semestru, cel de la astronomie. Pe la ora două dimineața, Maggie a căzut cu fața în jos peste manualul său, cu un suspin dramatic.

— Uuuhhh... Dacă nu facem o pauză de la mizeria asta, *creierul* meu o să fie o gaură neagră.

Erin nu spunea nimic, iar când m-am uitat la ea, îşi verifica telefonul, derulând un mesaj, la care apoi a răspuns. A apăsat pe butonul *send* şi în sfârşit a observat că mă uitam la ea.

— Hm?

Ochii ei căprui erau un pic surprinşi.

— Ăă, Chaz tocmai mi-a spus că băieții fac cu rândul să țină un ochi pe Buck. Să fie siguri că nu iese din casă.

— Eu ştiam că nu mai vorbeşti cu Chaz, a murmurat Maggie somnoroasă – cu ochii închişi, obrazul lipit de pagina pe care o recapitulam.

Ochii lui Erin se îndreptau oriunde, numai spre ai mei nu. Şi am înțeles că abandonase planul acela. Am hotărât s-o las să se mai agite puțin, până s-o scot din încurcătură. Întotdeauna îmi plăcuse Chaz şi nu puteam să-l învinuiesc atât de mult. Nici eu n-aş fi vrut să cred că prietenul meu cel mai bun e un monstru.

Verificându-mi telefonul, am recitit mesajele pe care i le trimisesem mai devreme lui Lucas şi răspunsurile lui.

Eu: Econ final: LUAT

Lucas: Numai din cauza mea, da?

Eu: Nu, din cauza tipului ăluia, Landon.

Lucas::)

Eu: Mă doare capul. Mai am trei examene.

Lucas: Unul pentru mine, vineri. Apoi la muncă. Ne vedem sâmbătă.

— Ultimul examen al lui Mindi e mâine.

Erin mâzgălea un desen în jurul unei ecuații din caietul ei.

— Am auzit că tatăl ei stă pe hol la toate examenele ei, a zis Maggie.

Şi eu auzisem acelaşi zvon.

— Nu-l pot învinui, dacă e adevărat.

Ne-am uitat amândouă la Erin, care ştia faptele reale dintre bârfele campusului. Ea a dat din cap:

— Da, stă. Iar ea nu se mai întoarce, decât ca să depună mărturie. Se transferă la un mic colegiu de la ea de-acasă.

Regretul din ochii ei era fără de margini.

— Mama ei a spus că încă mai are coşmaruri în fiecare noapte. Nu pot să cred că am lăsat-o acolo, în seara aia.

Maggie s-a ridicat în picioare.

— Hei, noi am lăsat o *mulțime* de persoane acolo. N-a fost vina ta, Erin.

— Ştiu, dar…

— Are dreptate.

Am făcut-o pe Erin să se uite la mine.

— Dă vina pe cine trebuie. Pe *el.*

* * *

În sfârşit le-am spus părinților mei despre Buck. Nu mai vorbisem cu ei de când cu Ziua Recunoştinței. Asta pentru că lăsasem ceva dezordine în cămară. Mama îşi închipuise că fusesem acasă şi mă sunase. Bănuisem că voia să se asigure că nu pătrunsese un străin în casă şi îi răvăşise ordinea

alfabetică a cerealelor şi condimentelor, aşa că a trebuit să mărturisesc.

— Dar… nu mi-ai spus că te duci la Erin acasă?

În loc să-i spun că ea ajunsese singură la concluzia asta – că eu nu-i pomenisem de Erin decât o dată, că ea niciodată nu se obosise să verifice ce făceam într-adevăr de Ziua Recunoştinţei – am minţit. Era mai uşor pentru amândouă aşa.

— M-am hotărât să vin acasă în ultima clipă. Nu-i cine ştie ce.

Ea a început să turuie despre lucrurile pe care trebuia să le facem în vacanţă – trebuia să mă duc la dentist, iar inspecţia tehnică a camionetei trebuia făcută în ianuarie.

— Ai nevoie de o programare la Kevin sau ţi-ai găsit un stilist acolo? a întrebat ea.

În loc să-i răspund la întrebare, am răbufnit, descărcându-mă – atacul lui Buck în parcare. Lucas care m-a salvat. Buck care a violat o altă fată, plângerile pe care le depuseserăm, viitorul proces. Odată ce m-am pornit, nu mă mai puteam opri.

La început, am crezut că nu m-a auzit şi mi-am strâns telefonul în mână, gândind *n-o să repet toate astea, dacă ea e prea ocupată naibii cu decorarea casei pentru petrecerea ei ca să mă asculte zece secunde.*

Şi atunci a izbucnit:

— Şi de ce nu mi-ai spus?

Ştia de ce, cred. Nu era nevoie s-o zic. Nu fuseseră cei mai buni părinţi; nu fuseseră nici cei mai răi, totuşi. Am oftat:

— Îţi spun acum.

Ea a tăcut pentru câteva clipe încordate, dar am auzit-o mişcându-se prin casă. Găzduiau petrecerea lor anuală de vacanţă sâmbătă şi ştiam cât de obsedată de a controla totul şi de fixistă era mama ca să aibă casa perfectă pentru asta. Crescând, învăţasem să mă fac cât mai nevăzută întreaga săptămână până la petrecerea aceea.

— Îl sun pe Marty chiar în clipa asta să-i spun că nu mă duc, mâine. Marty era şeful mamei de la firma ei de consultanță software.

— Pot să ajung la tine, pe la unsprezece.

Am recunoscut zgomotul valizei ei cu rotile, scoase din debaraua de sub scară. Am rămas fără grai la telefon un moment, înainte de a bolborosi:

— Nu – nu. Mamă, sunt bine. O să vin acasă în mai puțin de o săptămână.

Vocea ei tremura când mi-a răspuns, şocându-mă şi mai tare:

— Îmi pare atât de râu, Jacqueline.

Îmi spusese pe nume de parcă încerca să găsească vreo cale de a mă mângâia prin telefon.

— Îmi pare atât de rău că ți s-a întâmplat asta.

Dumnezeule, am gândit eu, *plânge?* Mama nu plângea cu una cu două.

— Şi îmi pare rău că n-am fost aici, pentru tine, când ai venit acasă. Tu aveai nevoie de mine şi eu n-am fost aici.

Singură în camera mea, m-am aşezat pe pat, buimăcită.

— E okay, mamă. Că doar n-ai ştiut.

Ştiuse despre despărțirea mea de Kennedy... dar eram pregătită să ignor şi aspectul ăsta.

— Tu m-ai crescut să fiu puternică, da? Sunt.

Mi-am dat seama exact când spuneam asta că nu era adevărat.

— Pot... pot să stabilesc o întâlnire pentru tine cu terapeutul meu? Sau cu unul dintre partenerii lui, dacă ți-ar conveni mai mult?

Uitasem de ocazionalele şedințe la terapeut ale mamei. Fusese diagnosticată cu o tulburare de nutriție, când eu eram foarte mică. Nici măcar nu ştiu ce era – bulimie, anorexie? Nu vorbiserăm niciodată despre asta.

— Sigur. Ar fi bine.

Ea a oftat şi am simțit un sentiment de uşurare din partea ei. Îi dădusem ceva de făcut.

* * *

După ce am terminat mai multe cartoane de mâncare chinezească la pachet şi purtaserăm o conversaţie despre cum ne aleseserăm fiecare specializările, Lucas şi-a pescuit ipod-ul din buzunarul din faţă şi mi-a întins căştile.

— Vreau să asculţi trupa asta, pe care tocmai am descoperit-o. S-ar putea să-ţi placă.

Stăteam pe podea, cu spatele rezemat de patul meu. Odată ce mi-am pus căştile, el a apăsat pe play, urmărindu-mă în timp ce ascultam.

Ochii lui se uitau într-ai mei şi muzica îmi curgea în urechi. Nu puteam auzi nimic în afară de ea, nu puteam vedea nimic decât ochii lui asupra mea. S-a aplecat mai aproape şi i-am inhalat mirosul liniştitor. Cuprinzându-mi faţa între palme, şi-a adus gura spre a mea, sărutându-mă fără grabă, cumva în ritmul melodiei. Avea gust de Tic Tac, din care ronţăise mai devreme.

Dându-mi mie ipod-ul, m-a ridicat, m-a aşezat pe pat şi s-a întins lângă mine, trăgându-mă în braţele lui şi sărutându-mă, până când primul cântec s-a topit în următorul, apoi în următorul, şi în următorul. Când s-a retras ca să-şi plimbe un deget peste marginea urechii, mi-am scos casca şi i-am întins-o lui. Stăteam întinşi unul lângă altul pe patul meu îngust de cămin – pe lungimea căruia abia îi încăpea trupul cât de cât confortabil – ascultând împreună, vrăjiţi. El a deschis o nouă listă de melodii şi am ştiut că piesa pe care o alesese special pentru mine însemna ceva anume – mai mult decât trupa în sine, pe care voia s-o ascult şi eu.

Inima mea se înălţa spre el în timp ce ascultam, uitându-ne unul la celălalt, şi am simţit conexiunea dintre noi doi – filamente fragile, atât de uşor de rupt. Ca poemul scris pe corpul lui, ne arcuiam fiecare ca să ne potrivim interiorului celuilalt, iar această topire şi remodelare putea fi mai adâncă, mai viguroasă. M-am întrebat dacă şi el simţea asta

şi, în timp ce ascultam versurile cântecului pe care-l alesese, m-am gândit că poate simțea. *Acum nu râde, căci eu aş putea fi… curba de blândețe din liniile tale inflexibile.*

Holul de dincolo de uşa camerei mele era în mare parte tăcut, în sfârşit, după o zi, începută devreme, în care toată lumea îşi făcuse bagajele, gata de plecare. Am vorbit – numai despre lucruri întâmplate recent – iar Lucas mi-a spus povestea lui Francis, cum ajunsese el să-i fie coleg de cameră.

— A apărut la uşă într-o noapte, cerând să fie lăsat înăuntru. A moțăit pe canapea vreo oră, apoi a cerut să-l las să iasă. Asta s-a transformat într-un ritual nocturn, cu el rămânând din ce în ce mai mult, până când, la un moment dat, mi-am dat seama că se mutase în apartament. E pur şi simplu cel mai tupeist intrus din toate timpurile. Am râs şi el m-a sărutat, râzând şi el. Încă zâmbind, m-a sărutat din nou, plimbându-şi mâinile pe mijlocul şi şoldul meu. Când începuserăm să ne înfierbântăm, i-am şoptit, gâfâit, că Erin nu pleca din campus decât abia mâine – aşadar, putea intra în orice moment.

— Parcă ai spus că pleacă azi. Am dat din cap.

— Aşa trebuia. Dar fostul ei iubit duce o campanie neobosită de-a o avea înapoi şi a ținut s-o vadă în seara asta.

El cutreiera pe sub bluza mea, explorând.

— Dar ce s-a întâmplat cu ei? De ce s-au despărțit?

Buzele mi s-au întredeschis când el mi-a prins în palmă un sân, frământându-l de parcă era făcut să se potrivească acolo.

— Din cauza mea.

Ochii lui s-au mărit puțin şi a zâmbit.

— Nu – nu de-aia. Chaz a fost… cel mai bun prieten al lui Buck.

Uram cum mi se chircea tot corpul când mă gândeam la Buck, cum mi se strepezeau dinții când îi rosteam numele. Fără să fie prezent, el stârnea reacții în mine pe care nu le puteam ține în frâu şi asta mă înfuria.

— El a plecat acum, da? a întrebat Lucas. A părăsit campusul?

Ducându-şi brațul în spatele meu, m-a strâns mai aproape de el, cu palma la ceafa mea.

Închizând ochii, mi-am îngropat capul sub bărbia lui, încuviințând.

— Mă îndoiesc că i se va permite să se întoarcă semestrul viitor, chiar înainte de proces, a zis el.

Mi-am umplut nările cu mirosul lui, ținând gura strâns închisă şi inspirându-l. Mă simțeam adăpostită de el, în siguranță.

— Întotdeauna sunt atentă. E ca şi cum unul din clovnii ăia pe arc care ies pe neaşteptate dintr-o cutie s-ar putea ivi oricând… Nu ți-am povestit încă despre casa scărilor, nu-i aşa?

Nu eram singura incapabilă să-mi înăbuş reacțiile fizice. Corpul i-a înțepenit deodată şi îmbrățişarea lui a devenit mai puțin blândă, mai tensionată.

— Nu.

Mormăindu-mi povestea la pieptul lui, încercând să mă rezum la fapte şi la nimic altceva, ca să-mi pot tempera propria reacție, am sfârşit cu:

— El a făcut să pară că ne-am fi tras-o pe casa scărilor. Şi după mutrele tuturor celor de pe hol… după bârfele care au circulat după aceea… l-au crezut.

M-am silit să-mi împiedic lacrimile să curgă. Nu mai voiam să plâng iar din cauza lui Buck.

— Dar cel puțin n-a ajuns în camera mea.

Tăcând atât de mult încât am crezut că nu avea de gând să comenteze, Lucas m-a împins în cele din urmă pe spate, strecurându-şi un genunchi între ai mei şi sărutându-mă sălbatic. Părul lui mă gâdila pe față şi mi-am smuls mâinile – prizoniere între noi – eliberându-le şi vârându-le în părul lui, ca şi când aş fi vrut să-l trag mai aproape. Felul în care mă săruta mă făcea să mă simt ca şi cum cineva mă ardea cu fierul încins, parcă el însuşi se tatua sub pielea mea.

El îmi ştia toate secretele, şi eu i le ştiam pe ale lui.

Dar reciprocitatea asta era o minciună – pentru că nu el îmi dezvăluise secretele lui. Eu scormonisem după ele şi, mai rău, el nu ştia.

Vina mea înflorea între noi, deopotrivă cu dorința ca el să-mi împărtăşească acea parte din el însuşi. Să aibă încredere în mine. Urma să plec acasă peste trei zile. Nu puteam deschide discuția asta de la kilometri şi ore distanță, nici s-o țin pentru mine săptămâni în şir.

Când ne-am mai domolit, înfăşurați unul în celălalt şi îngăduind dorinței şi pulsului nostru să descrească, am depistat o oportunitate de a deschide discuția.

— Deci, tu locuieşti cumva cu familia Heller şi ei sunt prieteni de familie?

M-a privit şi a dat din cap.

— Cum i-au cunoscut părinții tăi?

Întorcându-se pe spate, şi-a trecut dinții peste cercelul de pe buză şi l-a tras în gură. Am recunoscut gestul ca pe un semn indicând stresul, echivalent cu al lui Kennedy, de a-şi freca ceafa.

— Au fost împreună la colegiu.

Căştile căzuseră la un moment dat, în ultima jumătate de oră. El a închis ipod-ul şi a înfăşurat strâns firele căştilor în jurul lui.

— Deci tu îi cunoşti de când te-ai născut.

El a pus ipod-ul în buzunarul din față.

— Da.

Imagini din ceea ce citisem şi din ceea ce îmi dezvăluise dr. Heller au fulgerat prin fața ochilor mei. Lucas avea nevoie de alinare – nu cunoscusem pe nimeni care să fi avut mai multă nevoie de asta – dar eu nu-l puteam consola pentru ceva pe care el nu mi-l împărtăşise.

— Cum era mama ta?

El şi-a fixat ochii pe tavan, apoi i-a închis, fără să se mişte.

— Jacqueline…

Bâjbâitul unei chei în broască ne-a speriat pe amândoi. Camera era întunecată, cu excepția unei veioze slabe de birou. Când uşa s-a deschis, un val de lumină, conturându-i silueta lui Erin, a inundat podeaua până în mijlocul camerei.

— J, ai adormit deja? a şoptit ea, încercând să-şi obişnuiască ochii după lumina puternică din hol, căci altfel ar fi văzut că nu sunt singură în pat.

— Ăă, nu.

Lucas s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a dat jos picioarele din pat – la fel şi eu. *La ţanc,* m-am gândit eu.

După ce şi-a aruncat poşeta pe patul ei, şi pantofii din picioare prin cameră, Erin s-a întors înapoi spre noi.

— Oh! Bună… ăă. Cred că s-ar putea să am nişte rufe pe care ar trebui să le spăl…

Şi-a dat jos haina şi a înşfăcat hotărâtă coşul de rufe aproape gol.

— Eu tocmai plecam, a zis Lucas, aplecat să-şi încalţe bocancii şi să-şi lege şireturile.

Mimând cuvintele peste capul lui – *Oh, Doamne, îmi pare atât de rău!* Erin era personificarea căinţei.

Am ridicat din umeri şi i-am răspuns, prin aceeaşi metodă: *E okay.*

Urmându-l pe Lucas pe hol, m-am luat în braţe, înfrigurată acum, după ce mă încălzisem atâta lângă el.

— Mâine?

El şi-a încheiat fermoarul jachetei de piele, apoi s-a întors spre mine, cu buzele strânse ferm. Ochii lui au alunecat peste ai mei şi atunci am simţit zidul dintre noi, prea târziu. Când privirile ni s-au întâlnit, în sfârşit, el a oftat.

— E oficial vacanţă de iarnă. Ar trebui probabil s-o folosim pentru a lua, totodată, o pauză unul de la altul.

Am încercat să articulez un protest inteligibil, dar nu ştiam prea bine ce să zic. Eu îl împinsesem spre asta, la urma urmei.

— De ce?

Cuvintele mi-au ieşit dureros.

— Tu pleci din oraş. Şi eu la fel, pentru cel puțin o săptămână. Trebuie să-ți strângi lucrurile, iar eu o să-l ajut pe Charles să afişeze notele finale peste o zi sau două.

Justificarea lui era atât de logică; nu exista niciun fir de emoție ascunsă de care să mă pot agăța.

— Anunță-mă când te întorci în oraş.

S-a aplecat şi m-a sărutat grăbit.

— La revedere, Jacqueline.

Capitolul 25

În timp ce conduceam spre apartamentul lui Lucas, duminică seară, mi-am recapitulat numeroasele motive, ce-mi răsăreau în minte fără veste şi neinvitate, pentru care asta era o idee proastă: *s-ar putea să nu fie acasă, ar putea fi ocupat, crede că m-a speriat, crede că ne-am spus la revedere.* Pe de altă parte, eu nu mai rămâneam în oraş decât până marți dimineață şi nu-l puteam lăsa să-mi dea papucii fără o ceartă.

După ce-am bătut, am auzit yala descuindu-se şi vocea aspră a lui Lucas prin uşă.

— Cine e, Carlie? a strigat Lucas. Nu deschide pur şi simplu uşa…

— E o fată.

Uşa s-a deschis larg şi o fată frumoasă, blondă, cu ochi căprui, s-a ivit în prag. Ea a clipit întrebător la mine, în mod clar aşteptând o explicație despre cine eram şi ce doream. N-am mai putut vorbi. Eram sigură că inima mi se înțepenise pe esofag şi nu mai bătea.

Lucas a apărut lângă ea, încruntat. Când m-a văzut, sprâncenele i s-au ridicat, ascunzându-se sub părul care-i atârna pe frunte.

— Jacqueline? Ce-i cu tine aici?

Inima mi-a revenit la viață şi m-am întors să mă avânt pe scară în jos. Dintr-odată m-am trezit luată pe sus, brațul meu în strânsoarea lui, învârtită de pe treapta de sus şi adusă înapoi la pieptul lui, iar eu aproape, *aproape* că l-am călcat pe degetele picioarelor.

— Ea este Carlie Heller, mi-a spus la ureche şi eu am încremenit. E şi fratele ei, Caleb, înăuntru. Jucam nişte jocuri video.

Inima mea încă bubuia *luptă-sau-fugi*, în timp ce vorbele lui căpătau înțeles şi m-am lăsat moale în strânsoarea brațelor lui, simțindu-mă ca o idioată geloasă. Mi-am lipit fruntea de el. Şi inima lui bătea la fel de tare ca a mea.

— Îmi pare rău, am murmurat în tricoul lui subțire. N-ar fi trebuit să vin.

— Poate că n-ar fi trebuit să vii fără să-mi spui, dar nu pot să regret că te văd.

Mi-am ridicat ochii.

— Dar…

Ochii lui erau ca argintul sub lumina porticului.

— Încercam să te protejez. De mine însumi. Eu nu fac… asta, zise el şi îşi legănă un deget înainte şi înapoi între noi.

Îmi clănțăneau dinții când am vorbit:

— Asta-i absurd. Numai pentru că n-ai mai făcut-o înainte nu înseamnă că nu poți.

Prea târziu, am dedus un motiv diferit, mult mai probabil, pentru cuvintele lui.

— Doar dacă… nu vrei.

El a oftat şi mi-a dat drumul la braț, trecându-şi ambele mâini prin păr.

— Nu e… asta…

— Brrr! Aveți de gând să intrați în casă sau cum? Pentru că eu închid uşa asta.

Am aruncat un ochi pe după Lucas. Carlie Heller arăta mai tânără, dar nu chiar *atât* de tânără. Totuşi nu părea supărată. Ci curioasă.

— Bine, tu ai vrut-o.

Împletindu-şi degetele printre ale mele, Lucas s-a întors spre uşă şi a deschis-o mai larg.

— Intrăm.

Carlie a zbughit-o într-un colț pe sofa, unde Francis stătea tolănit pe o pătură. Luându-l în brațe, l-a aruncat pe umărul ei, de parcă ar fi fost un obiect fără viață. După ce s-a strecurat sub pătură, şi-a aranjat pisoiul în poală şi a luat controllerul. Lângă ea stătea un băiat încruntat, cu aceiaşi ochi căprui, un pic mai tânăr (dar la fel de ursuz) decât elevii mei de la şcoala generală.

— Dar greu te-ai mai mişcat, a bombănit el în direcția lui Lucas.

— Nepoliticosule!

Carlie i-a dat un cot, iar el şi-a dat ochii peste cap. Lucas şi-a luat şi el controllerul de pe perna sofalei, făcându-mi semn să iau loc în colțul opus celui în care stătea Carlie.

— Băieți, ea e prietena mea, Jacqueline, Jacqueline, maimuțele astea sunt Caleb şi Carlie Heller.

Carlie şi cu mine am schimbat saluturi, iar Caleb a mormăit ceva spre mine. Mi-am urcat picioarele sub mine şi am urmărit jocul, pe deasupra capului lui Lucas.

Când Carlie l-a scos afară pe Caleb, un sfert de oră mai târziu, morocăneala nu-i trecuse. A aruncat o privire înapoi către mine.

— Eu nu am voie cu fete singur în camera mea.

Ea i-a administrat o scatoalcă peste ceafă.

— Gura! Lucas e *adult* şi tu eşti doar un *preadolescent* obsedat.

Am încercat să-mi maschez râsul tuşind, când Caleb s-a făcut roşu la față şi a ieşit glonț pe uşă, coborând apăsat treptele. Carlie s-a întors să-l îmbrățişeze pe Lucas şi mi-a zâmbit radioasă.

— S-aveți o noapte plăcută, a ciripit ea, dispărând pe uşă.

El a urmărit-o cu privirea traversând curtea şi intrând în casă, spunând un ultim noapte bună, înainte de a închide şi a încuia uşa. S-a întors, sprijinindu-se cu spatele de ea şi s-a uitat la mine.

— Deci. Am crezut că am spus că luăm o pauză?

Nu părea mânios, dar nu era nici bucuros.

— *Tu* ai spus că luăm o pauză.

Buzele i s-au strâns.

— Nu trebuie să eliberați căminul pentru mai multe săptămâni?

Am rămas pe locul meu de pe sofa, ghemuită într-un colț.

— Ba da. Mai stau doar câteva zile.

El s-a uitat câteva clipe în podea, cu palmele lipite de uşa din spatele lui. Am încercat să înghit, dar n-am putut, vorbirea mea devenind tremurătoare:

— Trebuie să-ți spun ceva…

— Nu-i pentru că nu te vreau.

Vocea lui era blândă şi nu s-a uitat la mine când a vorbit.

— Am mințit, mai devreme, când am spus că te protejam.

Şi-a ridicat bărbia şi ne-am privit în ochi, de-a lungul camerei.

— Mă protejez pe mine.

A tras vizibil aer în piept, pieptul ridicându-se şi coborându-i.

— Nu vreau să fiu tipul ocazional cu care să te refaci tu după vreo dezamăgire, Jacqueline.

Amintirea *Operațiunea Faza Băiatul Rău* m-a izbit din plin. Erin şi Maggie clociseră planul pentru mine să-l folosesc pe Lucas ca să uit de Kennedy, de parcă el n-ar fi avut deloc sentimentele lui proprii, iar eu acceptasem să-l pun în practică. Nu avusesem habar că mă urmărise tot semestrul. Că, odată ce începuserăm să vorbim, interesul lui avea să devină şi mai puternic. Că, în sfârşit, avea să simtă nevoia să-mi întoarcă spatele din cauza profunzimii sentimentelor lui, nu pentru că n-ar fi simțit nimic.

— Şi atunci de ce-ți asumi rolul ăsta?

M-am desfăcut din ghemul strâns în care stătusem în colțul canapelei şi am traversat camera spre el, încet.

— Nici eu nu vreau asta.

Apropiindu-mă, el a rămas încremenit în loc, sugându-şi cercelul de pe buza de jos.

Îndreptându-şi spatele, s-a uitat la mine de parcă ar fi crezut că aş putea dispărea de sub ochii lui. Şi-a ridicat mâinile, cuprinzându-mi fața.

— Ce-o să mă fac cu tine?

I-am zâmbit afectată.

— Cred că ştiu eu vreo două lucruri.

* * *

— Numele mamei mele era Rosemary. I se spunea Rose.

Dezvăluirea lui m-a adus cu picioarele pe pământ. Stând lipită de el, mă lăsasem pierdută în gânduri, trecându-mi degetele peste petalele roşii de deasupra inimii lui, întrebându-mă cum să-i spun ce ştiam. Sau dacă.

— Ți-ai făcut asta în amintirea ei?

Mi s-a urcat un nod în gât, urmărind cu degetul tulpina florii.

— Da.

În camera întunecată vocea îi era coborâtă şi grea. Era atât de plin de secrete că nu-mi închipuiam cum supraviețuise zi după zi, fără să împartă povara cu nimeni.

— Şi poezia de pe partea mea stângă. Ea a scris-o. Pentru tata.

Ochii mă usturau de lacrimi. Nu era de mirare că tatăl lui se închisese în el. Din ceea ce îmi povestise dr. Heller, Ray Maxfield era o persoană logică, analitică. Excepția lui emoțională trebuie să fi fost soția lui.

— Era poetă?

— Uneori.

Cu capul pe brațul lui, i-am văzut din profil zâmbetul fantomatic şi arăta altfel, din unghiul ăsta. Fața îi era țepoasă, nerasă, şi în mai multe locuri trupul meu se lăuda cu dovezi uşor înroşite şi fierbinți ale acestui fapt.

— De regulă, era pictoriță.

M-am luptat să-mi ignor conştiința, care nu contenea să-mi dea ghes să-i spun ce ştiam. Că îi datoram adevărul.

— Deci ea e responsabilă pentru genele de artist care s-au amestecat cu părțile de inginer iscusit în tine, nu?

Întorcându-se pe o parte, el a repetat:

— *Părțile* de inginer iscusit? Care părți să fie alea?

Un zâmbet poznaş îi juca pe buze.

Am ridicat o sprânceană, iar el m-a sărutat.

— Ai vreo pictură de-a ei?

Degetele mele desenau o orbită în jurul trandafirului, iar muşchiul tare de dedesubt se flexa la atingerea mea.

Apăsându-mi palma pe pielea lui, i-am absorbit bătăile egale ale inimii.

— Da… dar sunt fie în depozit, fie atârnate prin casă pe la familia Heller, de vreme ce au fost prieteni apropiați cu ai mei.

— Tatăl tău nu mai e prieten cu ei?

El a dat din cap, urmărindu-mi fața.

— Ba este. Ei au fost cei care m-au dus cu maşina acasă, de Ziua Recunoştinței. Nu-l pot convinge pe el să vină aici, deci din doi în doi ani, merg ei toți acolo.

M-am gândit la părinții mei şi la prietenii şi vecinii cu care socializau.

— Părinții mei nu au prieteni îndeajuns de apropiați cât să fie incluşi în sărbătorile familiale.

El şi-a mutat privirea în tavan.

— Ai mei şi Heller-ii au fost *foarte* apropiați – înainte.

Mâhnirea lui era palpabilă. Am ştiut în clipa aceea că el nu reuşise să se vindece – cu toți cei opt ani care trecuseră. Zidul lui protector, în loc să-i fie sanctuar, devenise o fortăreață care-l ținea prizonier. Poate că n-avea să se tămăduiască niciodată de groaza celor întâmplate în noaptea aceea, dar trebuia să vină un moment în care nu avea să-l mai mistuie.

— Lucas, trebuie să-ți spun ceva.

Inima lui bătea sub palma mea încet şi regulat.

În afară de faptul că şi-a mutat privirea asupra mea, nu s-a mişcat, dar i-am simțit retragerea în timp ce aştepta. M-am asigurat în minte că întreruperea conexiunii era numai în mintea mea – un produs al vinovăției mele şi nimic mai mult.

— Am vrut să ştiu cum ți-ai pierdut mama şi mi-am dat seama că te supăra să vorbeşti despre asta. Aşa că… m-am uitat pe net după necrologul ei.

Respirația îmi devenea tot mai agitată, când secundele treceau şi el nu spunea nimic. În cele din urmă, a vorbit, iar vocea îi era fără îndoială seacă şi rece.

— Ți-ai găsit răspunsul?

Am înghițit nodul din gât, dar vocea mea nu mai era decât o şoaptă.

— Da.

Nici nu m-am auzit, din pricina bătăilor înnebunite ale inimii mele. El şi-a luat ochii de la mine şi a rămas întins pe spate, muşcându-şi buzele, tare.

— Mai e ceva.

El a inspirat şi a expirat, uitându-se fix la tavan, aşteptându-mi următoarea mărturisire. Am strâns din ochi şi am spus-o dintr-odată:

— Am vorbit cu dr. Heller despre asta…

— *Ce?*

Trupul i se făcuse ca stânca lângă al meu.

— Lucas, îmi pare rău dacă ți-am invadat intimitatea…

— *Dacă?*

A sărit în picioare, incapabil să se uite la mine, iar eu m-am ridicat în capul oaselor, trăgând păturile pe lângă mine.

— De ce te-ai dus să vorbeşti cu el? Nu erau detaliile sângeroase din relatările jurnalistice destul de dezgustătoare pentru tine? Sau destul de personale?

Şi-a pus boxerii şi jeanşii, cu mişcări bruşte.

— Ai vrut să ştii cum arăta când au găsit-o? Cum îşi pierduse tot sângele? Cum şi când tata a smuls mocheta cu mâinile goale… – a expirat zgomotos – a mai rămas un cerc de un metru diametru de podea însângerată dedesubt care n-a putut fi acoperit cu destul nisip ca să-l absoarbă pe tot?

Vocea i s-a frânt şi a amuțit.

Şocată şi părăsită de cuvinte, nici nu mai puteam respira. El s-a aşezat pe marginea patului, tăcut, cu capul în mâini. Era atât de aproape că aş fi putut întinde mâna să-i mângâi crucea de pe şira spinării, dar nu îndrăzneam. M-am dat jos cu grijă din pat şi m-am îmbrăcat. Mi-am pus cizmele şi m-am dus la capul patului, rămânând în picioare.

Cu coatele lui înfipte în coapse, mâinile îi acopereau fața ca nişte obloane. M-am uitat lung la părul lui negru ce-i ajungea până la umeri, la muşchii flexați ai brațului său şi la

tatuajul care îi încercuia bicepsul şi se prelungea apoi pe antebraț în jos, la frumosul lui tors neted şi la cuvintele înscrise pe marginea lui ca o pecete.

— Vrei să plec?

M-am surprins şi pe mine rostind cuvintele cu o voce aşa de calmă. Nu ştiu de ce m-am gândit că el o să spună nu sau n-o să spună nimic. Am greşit, oricum.

— Da.

Atunci au început să-mi curgă lacrimile, dar el nu le putea vedea. Nu s-a clintit din poziția lui. Nici măcar n-am putut să fiu furioasă, pentru că eu încălcasem o linie şi o ştiam, iar intențiile bune nu cântăreau destul. Mi-am luat poşeta şi cheile de pe masa din bucătărie, apoi haina de pe sofa, cu urechea ciulită să prind zgomotul când el avea să vină după mine, spunându-mi să rămân. În camera lui nu era decât tăcere.

Când am deschis uşa, Francis a țâşnit înăuntru, laolaltă cu o pală de aer rece. Am închis uşa în urma mea, înainte să scot primul suspin. Înghițind guri mari de aer înghețat şi întrebându-mă cum am reuşit să stric lucrurile atât de complet, m-am hotărât să nu plâng până ce n-aveam să ajung în camionetă. M-am ținut cu mâna de balustradă când am coborât grăbită şi împiedicată treptele, pentru că nu puteam vedea prin bezna nopții fără lună şi printre lacrimile din ochi. O aşchie mi-a intrat în mână înainte de a ajunge la parter.

— Au! La dracu'!

Durerea fizică mi-a oferit o scuză ideală ca să se dezlănțuie suspinele. Am luat-o la fugă pe aleea cu maşini parcate, lungă şi în curbă, nereuşind în încercarea de a-mi ține lacrimile în frâu până când aş fi ajuns în maşină.

— La dracu'. La dracu'. La dracu'. Fir-ar!

Mi-am vârât cheile în încuietoarea portierei pe pipăite.

Déjà vu. A fost primul lucru pe care l-am gândit când m-am simțit aruncată peste banchetă. Aici se termina asemănarea, totuşi.

Buck a trântit portiera în urma lui şi a apăsat încuietoarea automată. Greutatea lui îmi imobiliza gambele şi mă apucase de încheietura mâinii stângi mai înainte să pot să-mi dau seama cine era, deşi ştiam.

— Destul de amabilă ca să-ți desfaci picioarele pentru oricine, numai pentru mine nu, hm, Jackie?

Capitolul 26

Pe spate, cu capul îndoit într-un unghi nefiresc şi vârât în portiera pasagerului, mi-am smucit de braţ şi m-am zbătut fără succes să-mi mişc picioarele.

— Dă-te jos! am ţipat, ştiind totuşi că nu va avea niciun efect asupra lui.

Parcasem în stradă – prea departe să mă audă careva.

— Dă-te jos din maşina mea!

Îmi căzuseră cheile pe podea când mă îmbrâncise înăuntru şi bâjbâiam după ele cu mâna dreaptă, intenţionând să le folosesc ca armă.

— Nu prea cred.

M-a apucat de încheietura mâinii drepte şi a clătinat puţin din cap, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— N-ai să pleci nicăieri până nu terminăm de vorbit. Tu şi pizda aia mincinoasă de prietenă a ta mi-aţi *ruinat* dracului *viaţa.*

Şi atunci i-am auzit vocea lui Ralph în minte. *Corpul vostru este deja o armă. Trebuie doar să ştiţi cum s-o folosiţi.* Brusc, m-am oprit din a mă mai zbate şi am analizat situaţia: nu puteam să lovesc cu piciorul. Aş fi putut să-mi eliberez încheieturile răsucindu-le şi smucind drept în jos, dar după aceea, ce? M-ar fi prins la loc şi m-ar fi imobilizat din nou.

Aş fi avut nevoie ca el să fie mai aproape de mine – ultimul lucru pe care, în mod firesc, l-aş fi vrut. Mi-am întors ochii într-o parte.

— *Ascultă-mă* când îţi vorbesc, ce mama dracului!

M-a apucat violent de bărbie, înfigându-şi degetele în carne, în timp ce se apleca peste mine să mă silească să-l privesc în faţă. *Mâna dreaptă liberă.*

Şi-atunci, brusc, mi-am vârât mâna printre mine şi el şi l-am apucat de testicule, răsucind şi smucind în sus, cât de tare am putut, după care l-am pocnit cu fruntea în nas cu toată forţa pe care am putut să mi-o adun într-o traiectorie de jos în sus.

În noaptea din parcarea frăției, totul se întâmplase atât de repede încât mi-a fost cu neputință să-mi vin în fire până ce nu se terminase. De data asta, totul părea că se întâmplă cu încetinitorul – aşa că, pentru un interval de timp imposibil de lung, am fost sigură că nimic din ceea ce făcusem nu mersese.

Şi atunci a țipat, iar nasul lui a început să erupă. Nu mai văzusem niciodată atât de mult sânge curgând, de atât de aproape. Țâşnea din el de parcă deschisesem un robinet la presiune maximă.

Mâna stângă liberă.

El se înclinase pe o parte. Încă smucind în sus de testiculele lui, mi-am ridicat genunchiul stâng şi l-am adus spre el, împingându-i umărul cu mâna stângă. A căzut pe-o parte în spațiul strâmt din fața scaunelor din față ale camionetei. Picioarele mi s-au dezmorțit repede; zgâlțâită de tremurături, m-am repezit la uşă, deschizând-o cu umărul cu atâta putere că aproape a reculat înapoi cu aceeaşi viteză.

Chiar înainte să apuc să mă depărtez de cadrul uşii, mâna lui dreaptă a țâşnit şi m-a prins de încheietură, ca un psihopat niciodată-mort-de-tot dintr-un film de groază. M-am răsucit şi mi-am repezit pumnul în locul sensibil de pe brațul lui, la câțiva centimetri de îndoitura cotului, iar el mi-a dat drumul, zbierând mânios şi încercând să se ridice în capul oaselor.

N-am aşteptat să văd dacă reuşeşte. M-am aruncat afară din camionetă şi am luat-o la fugă.

Ăsta ar fi fost momentul ideal să țip, dar abia de puteam respira. Am auzit paşi tropăind nesigur în urma mea şi m-am concentrat pe uşa lui Lucas, din capul scării aceleia. Eram la jumătatea aleii maşinilor când Buck a făcut un salt spre mine şi m-a apucat de păr, smucindu-mă înapoi şi oprindu-mă dureros. Am țipat când am căzut, imediat întorcându-mă pe o parte, cum mă învățase Lucas, dându-l jos de pe mine.

Deodată, Lucas era acolo. Ca un înger negru al răzbunării, l-a smuls pe Buck la o parte de pe mine şi l-a azvârlit, după

care s-a aşezat între noi. M-am dat înapoi în patru labe, ca un crab. El mi-a aruncat o singură privire scurtă, ochii lui fără culoare sclipind în lumina slabă aruncată de neonul din lateralul casei, înainte de a se întoarce la Buck, care se rostogolise şi se ridicase în picioare. Sângele îi acoperise porțiunea dintre nas şi gură şi îi mânjise bărbia, dar în afară de asta, părea nevătămat.

Un al doilea neon din colțul casei s-a aprins deodată, iluminând scena.

Gâfâind, m-am uitat la pieptul meu şi-am tresărit speriată. Puloverul meu roz cu alb avea o pată întunecată de la linia gâtului până pe burtă. Din cauza pozițiilor noastre când îl pocnisem în nas pe Buck, pe mine ajunsese cea mai mare parte a sângelui ce-i țâşnise lui din nas.

Mi-am înfrânat cu greu pofta de a-mi da puloverul jos în curtea din fața casei Heller.

Aplecându-se şi dându-i ocol, Buck căuta să-l surprindă pe Lucas. În loc să se întoarcă odată cu el, Lucas s-a răsucit într-o parte, rămânând cu spatele la mine, blocându-i calea lui Buck să ajungă mai aproape de mine.

Vocea lui Buck s-a auzit ca un mârâit răguşit.

— O să-ți sparg buza aia, emo-boy. Nu sunt pilit de data asta. Sunt treaz de-a binelea şi o să te stâlcesc în bătaie, înainte să i-o trag curviştinei tale în nouăzeci de feluri – din nou.

Mincinos nenorocit.

Lucas nu s-a repezit la el, nici nu i-a răspuns, la început, după care i-am auzit vocea, fiind foarte stăpân pe el:

— Greşeşti, Buck.

Fără să-şi ia o clipă ochii de la el, Lucas şi-a desfăcut fermoarul jachetei de piele, a dat-o jos şi a aruncat-o într-o parte. Când şi-a ridicat mânecile lungi ale tricoului până la coate, am observat jeanşii tociți pe care îi îmbrăcase mai devreme şi cizmele solide de cowboy, pe care şi le lua când se grăbea, pentru că nu mai pierdea timpul cu încheiatul şireturilor, ca atunci când îşi lua bocancii de luptă.

Buck şi-a adus pumnul, cu o mişcare largă, spre Lucas, care i l-a parat. A mai încercat o dată, cu acelaşi rezultat, apoi a plonjat înainte, ca să-l prindă pe Lucas într-o priză. Un pumn în rinichi şi o palmă grea peste urechea stângă mai târziu, iar Buck se clătina într-o parte, arătând cu degetul spre mine.

— Cățea. Te crezi prea bună pentru mine – dar nu eşti decât o *ştoarfă.*

Lucas s-a ținut după el, stând mereu între noi. Când Buck încă mai clănțănea, Lucas l-a prins de braț şi s-a întors, răsucindu-i-l într-o direcție în care mâinile nu mai puteau apuca, înainte de a se întoarce spre el şi a-i lansa un upercut fulgerător în falcă. La impact, capul lui Buck s-a sucit până într-atât încât aproape că ajunse cu fața la spate. Şi l-a întors, iar atunci Lucas i-a aplicat fulgerător o altă lovitură, drept în gură. Ținându-şi garda sus şi plecându-şi capul câte o dată în stânga şi-n dreapta, zâmbetul fantomatic al lui Lucas căpătase un aer amenințător pe care nu-l avea niciodată când mi-l afişa mie.

Buck a mugit şi s-a repezit înainte, căzând amândoi la pământ. În picioare, de înălțimi egale, erau adversari unul pe măsura celuilalt. Ca greutate, Buck avea clar douăzeci sau douăzeci şi cinci de kilograme în plus, pe care le folosea să-l țintuiască pe Lucas la pământ, pocnindu-l în cap de vreo două ori înainte ca Lucas să se răsucească, aruncându-l pe Buck drept în creştetul capului. Căzând pe spate, Buck a scuturat din cap, de parcă încerca să şi-l limpezească.

Lucas l-a placat, ținându-l la pământ şi cărându-i patru pumni în succesiune rapidă. Sunetul m-a dus cu gândul la fripturile tatei frăgezite cu ciocanul şi mi s-a întors stomacul pe dos. Fața lui Buck a devenit repede de nerecunoscut şi, cu toate că nu-mi putea fi milă de el, m-am temut că Lucas întrecuse măsura, intrând în ceea ce ar fi putut fi descrisă ca forță ucigătoare.

— Landon! Opreşte-te!

Dr. Heller alerga pe alee.

L-a tras pe Lucas la o parte de pe Buck, care nu mai mişca. Pentru o fracţiune de secundă, Lucas s-a zbătut să se arunce iar în luptă şi m-am temut că dr. Heller era depăşit, dar îl subestimam pe profesorul meu şi trecutul lui de la Forţele Speciale. Cu braţele înlănţuite în jurul braţelor şi pieptului lui Lucas, s-a răstit:

— Opreşte-te. Ea e în siguranţă. Ea e în siguranţă, fiule.

Când Lucas a cedat, dr. Heller i-a dat drumul.

Ochii lui Lucas m-au găsit imediat şi s-a repezit în direcţia mea. Sirenele se auzeau în depărtare, apropiindu-se cu repeziciune. Le-am auzit când au intrat pe stradă şi în acelaşi timp Lucas s-a lăsat în genunchi pe iarbă, lângă mine. Tremura violent, adrenalina încă pompându-i prin vene, fără să aibă încotro să se ducă. Respirând greu, el se uita la mine, ridicând o mână cu grijă, de parcă s-ar fi temut că m-aş putea feri.

Îmi tremura maxilarul şi am dedus după expresia feţei lui că trebuie să fi arătat rău. Degetele lui mi-au trecut peste obraz şi am tresărit de durere. El şi-a tras imediat mâna şi eu m-am ridicat în genunchi.

— Te rog, atinge-mă. Am nevoie să mă atingi.

N-a trebuit să-l rog de două ori. M-a luat în braţe şi m-a tras în poala lui, legănându-mă la piept.

— Sângele lui? Din nasul lui?

Trase de pulover – se lipise, sângele deja uscându-se, de sutienul de dedesubt şi de pielea mea. Am dat din cap, dezgustată.

— Bravo.

M-a luat din nou în braţe.

— Doamne, eşti pur şi simplu uluitoare.

M-am gândit la sângele lui Buck pe pielea mea şi am tras de pulover, când stomacul mi s-a întors iarăşi.

— Vreau să-l dau jos. *Vreau să-l dau jos.*

El a înghiţit în sec.

— Da. Acuşi.

Şi-a trecut degetele uşor peste faţa mea.

— Îmi pare atât de rău, Jacqueline. Iisuse, nu-mi vine să cred că te-am lăsat să pleci aşa.

S-a înecat, pieptul făcând eforturi să respire.

— Te rog, iartă-mă.

În timp ce mă mângâia, mi-am cuibărit capul sub bărbia lui, făcându-mă cât mai mică în braţele lui.

— Îmi pare rău că am căutat despre ea. N-am ştiut…

— Ssst, iubito… nu acum. Lasă-mă doar să te ţin în braţe.

M-a strâns mai tare, după ce şi-a luat jacheta din iarbă şi mi-a pus-o pe umeri. N-a mai vorbit niciunul dintre noi.

A sosit o ambulanţă şi paramedicii l-au trezit pe Buck, care, cel puţin, nu era mort. Cu braţele încrucişate fără emoţii, unul dintre poliţişti îi supraveghea îngrijirile, în timp ce era transferat pe o targă, în vreme ce partenerul lui discuta cu dr. Heller despre altercaţie.

— Lan… Lucas, strigă el. Tu şi Jacqueline trebuie să daţi declaraţii, acum, fiule.

Lucas s-a ridicat, trăgându-mă cu grijă în sus odată cu el şi sprijinindu-mă. Dr. Heller i-a pus o mână pe umăr.

— Tânărul acesta este fiul celui mai bun prieten al meu. Locuieşte cu chirie în apartamentul de deasupra garajului.

S-a uitat la noi cu o privire piezişă şi a continuat:

— Cum spuneam, tipul ăsta – şi a arătat spre Buck, care era urcat în ambulanţă – are un ordin de restricţie emis împotriva lui din partea acestei tinere, ordin pe care l-a încălcat venind acasă la iubitul ei.

Ah, ăsta era motivul pentru privirea aceea.

Ochii ofiţerului s-au făcut mari când mi-a văzut puloverul însângerat.

— E sângele lui, am zis eu, arătând spre ambulanţă.

Unul dintre ei a zâmbit şi l-a imitat pe Lucas:

— Bravo.

M-am sprijinit de Lucas, care şi-a strâns braţele în jurul meu. Poliţiştii, deja îmblânziţi de dr. Heller, nu puteau fi mai plini de înţelegere. Peste douăzeci de minute, ne dăduserăm toţi declaraţiile, poliţiştii, ca şi Buck, plecaseră, Lucas şi cu

mine adunaserăm lucrurile mele din camionetă şi de pe drum, apoi îi asiguraserăm pe dr. Heller şi pe familia sa că aveam să ne îngrijim unul altuia rănile.

Fără să vorbească, Lucas m-a condus pe scări, în apartamentul lui şi direct în baie. A dat drumul la duş şi m-a urcat pe dulap, ca să-mi scoată cizmele şi şosetele. Fără să se oprească, mi-a dat jos puloverul şi sutienul, aruncându-le în coşul de gunoi. Tricoul lui, stropit de sânge – atât de la el cât şi de la Buck – au luat aceeaşi cale.

Stând între genunchii mei, mi-a întors faţa spre lumină şi mi-a inspectat falca.

— O să te învineţeşti. O să punem nişte gheaţă pe ea ca s-o dezumflăm, după ce faci duş.

A strâns din dinţi, când m-a întrebat:

— El… te-a lovit?

Am clătinat din cap, ceea ce mi l-a făcut să zvâcnească dureros.

— Doar mi l-a smucit foarte tare. Doare, dar adevărul e că mă doare mai tare locul cu care l-am lovit eu.

— Da?

Mi-a dat părul la o parte de pe faţă şi mi-a sărutat fruntea, atât de uşor că nici n-am simţit.

— Sunt atât de mândru de tine. Vreau să-mi povesteşti totul, când o să poţi… şi când o să suport eu să aud. Sunt încă mult prea furios în clipa asta.

Am dat din cap.

— Okay.

Şi-a dus degetele la ceafa mea.

— Am ştiut că am stricat tot. Mă duceam să-mi iau motocicleta ca să vin după tine – şi atunci te-am văzut alergând pe alee.

A strâns din dinţi, apoi a vorbit din nou:

— Când te-a doborât la pământ… am vrut să-l omor. Cred că dacă nu mă oprea Charles, chiar l-aş fi omorât.

Nu m-am mişcat de pe dulap cât s-a dezbrăcat el. M-a ajutat să cobor, mi-a scos jeanşii şi chiloţii, şi m-a condus

către duş, unde mi-a spălat şi mi-a inspectat fiecare parte din corp. Eram amândoi plini de vânătăi şi julituri în locuri neaşteptate, iar eu abia îmi puteam ridica braţele.

— Asta-i normal, a zis el, înfăşurându-şi un prosop în talie şi înfăşurându-mă şi pe mine în altul. În timpul unei lupte, nu-ţi dai seama de toate locurile unde primeşti un pumn, unde ai aterizat greşit sau te-ai ciocnit de ceva. Adrenalina le amorţeşte… temporar.

Părul lui negru îi atingea umerii, picurând şiroaie de apă pe spatele şi pieptul lui. M-a aşezat, ca să-mi usuce părul şi eu i-am privit pârâiaşele şerpuind peste pielea tatuată, curgând peste trandafir, traversând cuvintele scrise şi adunându-se pe linia părului de sub abdomen, înainte de a fi absorbite de prosop.

Am închis ochii.

— Ultima oară când mi-a uscat altcineva părul a fost în clasa a şasea, când mi-am rupt mâna.

Îmi ridica blând fiecare şuviţă, strângând-o în prosop ca să-i absoarbă toată apa fără să mi-l încurce.

— Cum ţi-ai rupt-o?

Am zâmbit.

— Am căzut dintr-un *copac.*

El a râs, iar sunetul acesta mi-a redus deodată durerea din fiecare loc de pe trup, la nişte junghiuri foarte difuze.

— Ai căzut dintr-un copac?

Mi-am mijit ochii la el.

— Cred că erau la mijloc un băiat şi o provocare.

Ochii lui au sclipit.

— Ah.

S-a lăsat pe vine în faţa mea.

— Rămâi aici în noaptea asta, Jacqueline. Trebuie să te ţin aici, cel puţin în noaptea asta. Te rog.

Mi-a luat una dintre mâini într-a lui şi eu i-am dus-o pe cealaltă la faţă, întrebându-mă cum de ochii lui puteau arăta ca tăiaţi din gheaţă şi totuşi să mă încălzească până în suflet. O vânătaie i se forma lângă un ochi, iar pielea îi era

julită şi spartă pe pomete, altminteri faţa lui fiind nevătămată. Următoarele lui cuvinte au fost o şoaptă:

— Ultimul lucru pe care mi l-a spus tata, înainte de a pleca, a fost: „Tu eşti bărbatul casei, cât sunt eu plecat. Ai grijă de mama ta!"

Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi ai lui la fel. A înghiţit cu greu şi a continuat:

— N-am apărat-o. N-am putut s-o salvez.

I-am tras capul lângă inima mea şi mi-am încolăcit braţele deasupra lui. În genunchi, braţele i-au alunecat în jurul meu, şi a plâns. În timp ce îi mângâiam părul şi îl ţineam strâns, am ştiut că noaptea aceea lovise o coardă dureroasă din inima lui. Ceea ce îl chinuia pe Lucas era mai mult decât oroarea din acea noapte din urmă cu opt ani. Ceea ce îl hărţuia era vinovăţia, oricât de smintit apărută.

Când s-a liniştit, am zis:

— O să rămân aici în noaptea asta. Vrei să faci şi tu ceva pentru mine?

A făcut un efort să-şi alunge îngrijorarea instinctivă – îl mai văzusem făcând asta şi înainte, dar niciodată de atât de aproape. A tras aer în piept, tremurător, adunându-şi curajul:

— Da. Orice ai nevoie.

Vocea îi era răguşită şi aspră. Când şi-a trecut limba peste cercelul din buză, l-am dorit atât de tare că mi-a fost greu să mai pierd timpul vorbind.

— Vii cu mine la concertul lui Harrison, mâine seară? E favoritul meu dintre elevii de-a opta şi i-am promis că mă duc.

Şi-a ridicat o sprânceană şi a clipit.

— Mm. Okay. Asta-i tot?

Am dat din nou din cap.

El a clătinat din cap şi s-a ridicat, îndreptându-şi zâmbetul abia schiţat spre mine.

— Mă duc să iau vreo două pachete cu cuburi de gheaţă din congelator. De ce nu te bagi în pat?

M-am ridicat în picioare, punându-i mâna pe piept şi uitându-mă în ochii lui.

— Asta-i o provocare?

El şi-a pus o mână peste a mea şi m-a tras mai aproape cu cealaltă. Aplecându-se, m-a sărutat blând.

— Categoric, da! Nu se admit căderile din el, totuşi.

Capitolul 27

Amfiteatrul şcolii generale era ticsit de părinții înarmați cu camere video, frați plictisiți, şi câțiva bunici. Strecurându-ne printre ciorchinii de oameni stând pe culoarul de trecere dintre scaune. Lucas şi cu mine am luat loc pe la jumătatea distanței dintre scenă şi uşile de ieşire din spate. M-am uitat la fotocopia verde a programului de sărbători. Harrison era în cea mai bună orchestră, ceea ce însemna că avea să treacă o vreme până să urce pe scenă. Dădusem lecții şi altor doi băieți, din orchestrele mai puțin însemnate, şi nu avusesem niciodată şansa de a-l vedea pe vreunul dintre ei pe scenă. Eram emoționată pentru toți trei.

M-am aplecat spre Lucas, ca să nu mă audă părinții.

— Ar trebui probabil să te avertizez că mulți dintre copii ăştia nu cântă decât de vreo câteva luni – mai ales în orchestra cea mai bună – aşa că s-ar putea să fie puțin... neîndemânatici.

Colțul gurii lui s-a ridicat şi aş fi vrut să mă întind şi să-l sărut, dar n-am făcut-o.

— Ăsta-i modul tău politicos de a-mi spune să mă pregătesc pentru sunete ca de unghii pe tablă? a întrebat el.

Atunci i-am auzit glasul lui Harrison dintr-o porțiune închisă cu cordoane, în partea dreaptă a sălii de concerte.

— Domnişoară Wallace!

L-am căutat din ochi prin marea de băieți în smochinguri negre de poliester şi fete cu rochițe în culoarea şcolii, purpuriu, lungi până la glezne. I-am localizat creştetul blond aproape în acelaşi timp în care el l-a observat pe Lucas stând lângă mine. A încremenit cu mâna pe sus şi a făcut ochii mari. Când i-am zâmbit şi am ridicat şi eu mâna, mi-a răspuns, fluturând-o o singură dată, cu jale.

— Înțeleg că el e cel îndrăgostit de tine.

Lucas se uita în jos, la bocancul ținut în echilibru pe genunchiul lui, râcâind o cusătură tocită şi încercând să nu râdă.

— Ce? Toți sunt îndrăgostiți de mine. Sunt o fată de la colegiu, ții minte?

Am râs şi ochii lui m-au privit arzător. S-a mai apropiat puțin şi mi-a şoptit la ureche:

— *Atât* de sexy. Acum m-ai făcut să mă gândesc cum arătai azi-dimineață, când m-am trezit cu tine în brațele mele, în patul meu. Aş fi prea lacom dacă te-aş ruga să stai şi la noapte?

Fața mi s-a aprins de la complimentul său când i-am susținut privirea.

— Mă temeam că n-o s-o mai spui.

El mi-a luat mâna şi-a ținut-o, sprijinită pe coapsa mea, în vreme ce dirijorul orchestrei urca pe scenă.

Peste încă o oră şi jumătate, Harrison m-a găsit în spatele sălii. Ținea un buchet de trandafiri roşii cu coadă lungă, de aceeaşi culoare cu petele stingherite din obrajii lui.

— Voiam să vă dau ăştia, s-a bâlbâit el, împingând florile în brațele mele.

Părinții lui stăteau la vreo cinci metri distanță, îngăduindu-i să îşi ofere singur cadoul. Am luat trandafirii şi i-am mirosit, în timp ce el i-a aruncat o privire rapidă lui Lucas.

— Îți mulțumesc, Harrison. Sunt foarte frumoşi. M-ai făcut atât de mândră, în seara asta – vibrato a fost excepțional.

El a rânjit deşi încerca să se abțină, ceea ce i-a dat o mutră cumva de maniac.

— Totul vi se datorează dumneavoastră, totuşi.

Am clătinat din cap.

— Tu ai făcut toată munca şi ai pus-o în practică.

Se frichinea, trecând de pe un picior pe celălalt.

— Ai cântat frumos, omule. Mi-ar fi plăcut să cânt şi eu la un instrument, i-a zis Lucas.

Harrison l-a măsurat din ochi.

— Mersi, a mormăit el, încruntându-se.

Chiar dacă elevul meu era mai înalt decât mine, era totuşi pe locul doi față de statura matură a lui Lucas.

— A durut ăla? De pe buza ta?

Lucas a ridicat din umeri.

— Nu prea mult. Am spus câteva cuvinte de duh formate din patru litere, totuşi.

Harrison a zâmbit.

— *Cool.*

* * *

Stăteam în semiîntuneric, câteva ore mai târziu, cu faţa unul la celălalt, împărţindu-i perna. Am tras aer adânc în piept şi m-am rugat să nu fiu iarăşi gata să-l alung pe Lucas. Nu mă mai simţisem niciodată atât de legată de cineva.

— Ce părere ai despre Harrison?

El m-a cercetat cu atenţie.

— Pare un băiat bun.

Am dat din cap.

— Este.

Mi-am plimbat degetele pe obrazul lui, iar el m-a tras mai aproape.

— Care-i treaba? a zâmbit el, atotcunoscător. Mă părăseşti pentru Harrison, Jacqueline?

Privindu-l în ochi, l-am întrebat:

— Dacă Harrison ar fi fost în noaptea aceea în parcare, în locul tău, crezi că el n-ar fi vrut să mă ajute?

Mi-a susţinut privirea, dar n-a răspuns.

— Dacă cineva i-ar fi spus să aibă grijă de mine, crezi că l-ar învinui cineva vreodată dacă n-ar fi fost în stare să împiedice ceea ce s-ar fi întâmplat în noaptea aia?

El a răsuflat zgomotos.

— Ştiu ce încerci să spui…

— Nu, Lucas. Auzi, dar nu ştii. În niciun caz tatăl tău nu s-a aşteptat la aşa ceva de la tine. În niciun caz nu-şi mai aduce măcar aminte că ţi-a spus asta ţie. El se învinuieşte pe el, iar tu te învinuieşti pe tine, dar niciunul dintre voi nu este vinovat.

Ochii lui s-au umplut de lacrimi şi a înghiţit cu un efort, strângându-mă mai tare.

— N-o să uit niciodată cum a ţipat în noaptea aceea.

Vocea îi era gâtuită de lacrimi.

— Cum aş putea să nu mă învinuiesc?

Lacrimile mele au curs pe pernă, între noi.

— Lucas, gândeşte-te la Harrison. Vezi-te pe tine, băiatul care erai, şi încetează să te învinuieşti pentru ceva ce niciun adult poate că n-ar fi putut opri. Ce mi-ai spus tu, de atâtea ori? *Nu a fost vina ta.* Trebuie să stai de vorbă cu cineva şi să găseşti o cale de a te ierta pentru responsabilitatea pe care mama ta n-ar fi vrut niciodată s-o primeşti. O să încerci? Te rog?

El mi-a şters lacrimile de pe faţă.

— Unde te-am găsit eu pe tine?

Am clătinat din cap.

— Poate că exact acolo unde trebuia să fiu, la urma urmei.

EPILOG

— O să-mi lipseşti atât de mult. Nu pot să cred că mă părăseşti.

Erin s-a trântit lângă mine, pe canapeaua domnului Heller. Petrecerea de absolvire a lui Lucas consta într-un grătar în curtea din spate, iar noi scăpaserăm de căldură şi de umiditate pentru câteva minute preţioase de aer condiţionat.

Mi-am sprijinit capul pe umărul ei bronzat.

— De ce nu vii cu mine?

Ea a râs şi şi-a lipit capul de al meu.

— Asta-i o idee la fel de stupidă ca şi aceea de a rămâne tu aici. Trebuie să te duci să faci lucruri mari, iar eu trebuie să rămân aici şi să le fac pe ale mele. Asta nu înseamnă că nu-i *nasol,* totuşi.

Trimisesem cereri de înscriere la trei conservatoare pentru transfer în toamnă. Niciuna dintre ele nu părea realistă, decât după audiţia la care am avut succes la Oberlin – primul pe lista preferatelor mele – şi după care primisem un e-mail, în urmă cu vreo două săptămâni, anunţându-mă că fusesem acceptată.

— Da, bănuiesc că trebuie să rămâi aici ca să şi ţii un ochi pe Chaz.

Împotrivirea lui Erin la eforturile de împăcare ale lui Chaz sfârşise de Valentine's Day, când el apăruse cu rezervări pentru B&B-ul „lor", după ce îi trimisese flori în fiecare zi, timp de două săptămâni, transformând camera noastră de cămin într-o seră. Cu ajutorul lui Erin, Chaz trecuse cu bine peste şocul procesului de viol al fostului său prieten – şi peste bârfele şi calomniile asociate. Recentul apel al lui Buck dinaintea procesului – de a cădea la înţelegere, pentru o acuzaţie mai blândă – a fost o uşurare pentru toată lumea, deşi el probabil n-avea să mai efectueze decât jumătate din sentinţa de doi ani.

Pe uşile franţuzeşti deschise, urmăream amândouă cum iubiţii noştri stăteau de vorbă în curtea din spate. N-aveau să fie niciodată cei mai buni prieteni, dar se înţelegeau destul de bine, spre deosebire de impresia pe care o lăsau.

Lucas fusese atât de sigur că noi doi vom fi bine, când mă încurajase să trimit cererea de transfer la programele de interpretare muzică. Era în continuare foarte sigur şi eu îl credeam, dar asta nu însemna că-mi doream pentru doi ani o relaţie la distanţă. Ferm hotărât să nu mă lase să iau o decizie despre studii bazată pe planurile lui, n-a acceptat să rămân aici şi nu voia să-mi spună dacă trimisese cereri sau fusese la interviuri pentru joburi.

— N-o să-ţi cer să renunţi la ceea ce-ţi doreşti pentru mine, Jacqueline.

— Dar eu te doresc pe tine, bombănisem eu, ştiind că avea dreptate.

Nu aveam nicio motivaţie logică. Din unele puncte de vedere, era fiul tatălui său.

Ray Maxfield devenise unul dintre preferaţii mei. Lucas mă luase pe la el, în vacanţa de primăvară, şi nu-l văzusem niciodată mai emoţionat. Din anumite motive, totuşi, tatăl lui şi cu mine ne-am înţeles perfect. Îi puteam vedea ipostaza de preparator a lui Lucas în el – simţul umorului sec şi inteligenţa. În seara de dinainte de a pleca, Ray a scotocit prin podul casei de pe plajă şi a coborât cu un triptic de acuarele, înfăţişând un băieţel jucându-se pe plajă. Mama lui semnase fiecare dintre picturile singurului său copil, într-un colţ – *Rosemary Lucas Maxfield.* Le atârnaserăm pe perete în dormitorul lui Lucas, deasupra biroului său.

Mai neobişnuit încă, Ray era acum afară, cu Charles şi Cindy. Luase o vacanţă de pe barca lui de pescuit pentru absolvirea fiului său – prima de când părăsise Alexandria.

* * *

— Am acceptat o slujbă, vineri.

Până aici fusese. După ce trimisese aplicații la o duzină de job-uri în timpul ultimului său semestru, Lucas participase la mai multe interviuri şi de vreo câteva ori şi la a doua tură de interviuri. În urmă cu o săptămână, îl auzisem pe Charles spunându-i lui Cindy că primise o ofertă solidă de la o firmă de inginerie, în oraş. Eu aşteptasem să-mi dea el vestea.

Când aveam să plec eu la Oberlin, în august, urma să fim la două mii de kilometri depărtare unul de celălalt.

— Oh?

Am evitat să mă uit la el, de teamă că voi izbucni în plâns. Înghesuind mâncarea rămasă pe care Cindy ne trimisese s-o punem în frigider, n-am mai făcut niciun alt comentariu, iar el s-a sprijinit de bufetul din bucătărie, privindu-mă atent. În cele din urmă, când totul a intrat în frigider, n-am mai putut întârzia inevitabilul. La vederea mutrei mele, el m-a luat de mână.

— Vino aici.

În timp ce mă conducea spre canapea, eu am clipit să-mi alung lacrimile, şi mi-am tras un ferm perdaf mental care, în majoritate, a constat în *Nu mai plânge – nu mai plânge – nu mai plânge.*

Aşezându-se în colț, m-a tras în brațele lui. Ascultam doar pe jumătate, când el îmi povestea despre aspectele tehnice ale postului, mărimea companiei, salariul impresionant şi data de începere – a doua săptămână din iulie. În cea mai mare parte a timpului eu mă întrebasem cât de des voi avea timp să zbor până acasă. Weekendurile libere erau aproape necunoscute pentru un student de la conservator. Recitalurile obligatorii şi spectacolele de susținut sau de asistat curgeau fără întrerupere.

— Deci, singura mea problemă este asta: să stau în Oberlin şi să fac naveta la Cleveland, sau să stau la Cleveland şi să fac naveta la tine?

Îşi proptise capul cu o mână îndoită şi se uita la mine, aşteptând. Am clipit surprinsă.

— Ce?

El a zâmbit inocent.

— Oh... nu ți-am spus partea asta? Compania e în Cleveland.

— Cleveland, Ohio? Ai acceptat o slujbă în Cleveland, Ohio? Cleveland era la doar o jumătate de oră distanță de colegiu.

— Aşa am făcut.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Dar, de ce?

Ridicându-şi o sprânceană, a întins mâna liberă şi mi-a trecut părul după ureche.

— Ai auzit salariul, da? Şi, de asemenea, ca să fiu lângă tine.

Ştergând cu degetul o lacrimă de pe obrazul meu, a adăugat:

— Mai ales ca să fiu cu tine.

M-am gândit la tot ce învățasem din faptul că-l urmasem pe Kennedy, tot ce Lucas jurase că nu va cere niciodată de la mine.

— Dar toate lucrurile acelea pe care le-ai spus, cum că nu trebuie să renunț la ceea ce vreau să fiu sau vreau să fac numai ca să fiu cu tine – nu se aplică şi în cazul tău?

El mi-a cuprins fața în palme şi s-a uitat în ochii mei, oftând.

— În primul rând, e o slujbă grozavă şi sunt fericit pentru ea.

Când m-a tras mai aproape de el şi m-a sărutat, m-am sprijinit de pieptul lui, strecurându-mi o mână pe sub tricoul lui. Uitasem că nu-şi terminase explicația, până ce nu mi-a şoptit în gură:

— În al doilea rând, sună vanitos, dar pot avea succes aproape oriunde.

Ridicându-se în picioare, a continuat să mă sărute, în timp ce mă ducea în brațe în dormitor. Când m-a lăsat jos din brațe, mi-am smuls maieul, ducându-mă în mijlocul patului şi urmărindu-l cum îşi scoate tricoul peste cap. L-aş

fi putut pune să repete mişcarea asta şi să-l privesc toată ziua… dacă n-aş fi ştiut ce urma.

Urcându-se în pat pe la picioare, s-a lăsat peste mine încet, ducându-mi ambele braţe deasupra capului, blând, cum făcuse prima oară când mă desenase. Cu o mână, mi-a încrucişat şi mi-a prins încheieturile. El mă învăţase toate căile posibile de a scăpa din strânsoarea asta, dar în niciun caz nu voiam să scap acum. Era într-o dispoziţie de a se mişca lent – una dintre preferatele mele, deşi asta însemna că aveam să fiu înnebunită până sfârşeam. Mi-am muşcat marginea buzei, anticipând.

El s-a uitat lung la mine şi i-am examinat ochii frumoşi de aproape, ceva ce nu mă săturam niciodată să fac.

— Ceea ce nu pot face oriunde este să fiu cu tine.

Aplecându-se mai aproape de mine, şi-a trecut limba peste buzele mele şi vârfurile degetelor peste pielea mea, până când m-am arcuit şi i-am prins gura cu a mea.

El mi-a dat drumul la mâini şi mi-am încolăcit braţele pe după gâtul lui, simţind cum inimile noastre bat la unison, în timp ce buzele-i urmau drumul sinuos de la urechea mea în jos.

— Să aleg să fiu cu tine nu e o decizie complicată, Jacqueline, a şoptit el, ridicându-se o ultimă oară ca să se uite în ochii mei. E uşor. E incredibil de uşor.